DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ONUNCU KEHANET

ALTIN KİTAPLAR

James Redfield

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ISBN 975 - 405 - 686 -2
97-34-y-0131-487

Kitabın Orijinal Adı THE TENTH INSIGHT
Yayın Hakları © JAMES REDFIELD
ONK AJANS
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Kapak Resmi ŞAHİN KARAKOÇ
Baskı AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
1. BASIM / MART 1997

Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 522 40 45 - 526 80 12
511 51 00 - 511 32 26
Faks: 526 80 11

JAMES REDFIELD

ONUNCU KEHANET

TÜRKÇESİ
OYA ALPAR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitabı:

DOKUZUNCU KEHANET

...Bakınca cennetin kapısının açıldığını gördüm ve duyduğum ilk ses... sanki bir trompet benimle konuşuyordu... "Gel, sana bundan sonra olacakları göstereceğim," dedi. Hemen coşkuya kapıldım ve cennetin ortasında etrafı zümrüt yeşili gökkuşağıyla çevrili tahtı gördüm... tahtın çevresinde yirmi dört koltuk vardı. Koltuklarda beyaz giysili yirmi dört yaşlı bilge adam oturuyordu...burada Yeni Cenneti ve Yeni Dünyayı gördüm, eski Cennet ve eski Dünya sona ermişti çünkü.

VAHİY

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu 9

İzlenecek Yolu Düşlemek 11

Yolculuğu Yeniden Gözden Geçirmek 32

Korkuyu Yenmek..... 53

Anımsamak 80

Bilgiye Açılmak..... 96

Uyanışın Öyküsü..... 118

İçimizdeki Cehennem 149

Bağışlamak 172

Geleceği Anımsamak..... 207

Vizyonu Yakalamak..... 233

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YAZARIN NOTU

Dokuz Kehanet'in devamı olan bu kitap, içinde yaşadığımız zamanda meydana gelen manevi dönüşümü anlatıyor. Üçüncü bin yıla girerken, "uzlaşmanın" canlı portresi diye tanımladığım yeni kavramların, duyguların ve fenomenlerin yaşamı belirleyen unsurlar olacaklarını ümit ediyorum.

Bana göre insan maneviyatının kurumlaştığını düşünmek büyük bir hata. İnsan kültürünün ve bilgisinin sürekli geliştiğini tarih bize kanıtlıyor. Değişmeyen yalnızca durağan, bireysel dogmatik düşüncelerdir. Aslında gerçek çok dinamiktir. Hayatı akışına bırakıp insanın kendi doğrularını kendinin bulmasını ve bu doğrular gelişip berraklaşırken, gerektiği anda birisinin yaşamıyla çatışmasını izlemek bizi keyiflendirir. Hep birlikte gelişmeye devam ediyoruz.

Her kuşak bir öncekinden daha bilinçli ve biz hayal meyal anımsadığımız yazgımızın sonuna doğru ilerliyoruz. Bu arada bilinçlenme sürecimiz de devam ediyor. Bir süre sonra açılıp gerçek kimliğimizi ve ne amaçla bu dünyaya geldiğimizi farkedeceğiz. Aslında bu zor bir görevdir. Gelişme sürecini gözönünde tutarak bizden önceki geleneklerin en iyileriyle bütünleşiyoruz. Bu sayede yolumuzun üstünde bize meydan okuyan kişisel öfkelerimizi, yazgımızın içerdiği mucizelerle yeneceğimize inanıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İnsanlığın karşısına dikilen sorunları küçümsemiyorum, ama kendi açımızdan hepimizin bu sorunların üstesinden gelebileceğimizi düşünüyorum. Eğer, yaşamın ne büyük bir gizem olduğunu farkedersek, değişimi gerçekleştirmek için bu dünyaya geldiğimizi anlayacağız.

JR
İlkbahar, 1996

İZLENECEK YOLU DÜŞLEMEK

Granit kaya çıkıntısının ucuna doğru ilerledim ve aşağıda kuzeye doğru uzanan manzaraya baktım. Altı ya da yedi mil uzunluğundaki ve beş mil genişliğindeki Apalaş Vadisinin görünümü muhteşemdi. Vadiyi kaplayan çayırların ve çeşitli renklerdeki sık ağaçların oluşturduğu ormanın içinden bir dere akıyordu.

Elimdeki kabataslak çizimli haritaya baktım. Üstünde durduğum yüksek kaya çıkıntısı, aşağıya inen yol, arazinin şekli, dere ve uzaktaki bayırlar haritada gösterilmişti. Bu haritayı Charlene'nin ofisinde bulmuştuk. Herhalde bulunduğum yerin taslağını çizmişti. Evet, bu taslağı neden çizmişti? Ve birdenbire ortadan kaybolmasının sebebi neydi?

Charlene çalıştığı araştırma firmasındaki iş arkadaşlarını en son bir ay önce aramıştı. Daha sonra hiç kimse ondan haber almamıştı. İş arkadaşı Frank Carter bu durumdan endişe duymaya başlayınca, beni aramıştı.

"Sık sık başını alıp gider, ama daha önce hiç bu denli uzun ortadan kaybolmamıştı. Ayrıca uzun vadeli müşterilerine randevu verdiği zaman asla ortadan kaybolmaz. Bu işde bir terslik var."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Beni nasıl buldun?" diye sordum.

Bir ay önce Charlene'e mektup yazıp, Peru'da başımdan geçen olayları anlatmıştım. Frank adımı ve telefon numaramı Charlene'nin bürosunda bulduğu bu mektuptan öğrenmişti.

"Onu tanıyan herkese telefon ediyorum," dedi. "Şimdiye dek hiç kimseden olumlu yanıt alamadım. Mektubunuzdan Charlene'nin yakın arkadaşı olduğunuzu ve ondan haber almış olabileceğinizi düşündüm."

"Çok üzgünüm, ama onunla dört aydır görüşmedim," diye yanıt verdim.

Bu sözleri söyledikten sonra, aradan bu kadar uzun zaman geçtiğine inanamadım. Mektubumu alır almaz Charlene telefon etmiş ve telesekreterime uzun bir mesaj bırakmıştı. Kehanetler hakkında duyduğu heyecanı sesinden belli oluyordu; bunlara ilişkin bilgilerin hızla yayılması konusundaki düşüncelerini dile getirmişti. Charlene'nin mesajını defalarca dinlediğimi anımsıyorum, ama çeşitli bahanelerle onu aramayı sürekli ertelemiştim; kendimi konuşmaya hazır hissedince onu arayacaktım. Elyazmasının ayrıntıları konusunda açıklamalar yapıp, başımdan geçen olayları tekrar anımsamak zorunda kalmamak için onu aramamıştım. Kendi kendime olayları içime sindirebilmek için zamana gereksinim duyduğumu yineliyordum.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Kehanetlerin bazı bölümlerini hâlâ tam anlamıyla kavrayamamıştım. Kuşkusuz, içimdeki manevi enerjiyle bağlantı kurma yeteneğimi yitirmemiştim. Marjorie'yle ilişkimizin dostça sona ermesi beni rahatlatmıştı. Artık zamanımın çoğunu yalnız geçiriyordum. Sezgisel düşüncelerin ve düşlerin, bir odanın veya bir manzaranın parlaklığının her zamankinden daha çok farkındaydım. Fakat aynı zamanda ara sıra meydana gelen rastlantıların doğası sorun olmaya başlamıştı.

Örneğin, yaşantımdaki en önemli sorunu hemen kavrayıp enerjiyle doluyordum. Sorunun yanıtını alabilmek için nereye gideceğimi veya ne yapmam gerektiğini açıkça algılayabiliyordum, ama sezgilerime göre hareket ettikten sonra, genellikle bir mesaj ya da rastlantı meydana gelmiyordu.

Bu durum özellikle, iyi tanıdığım eski bir arkadaşı veya sürekli birlikte çalıştığım birini arama sezgisi içime doğduğu zaman gerçekleşiyordu. Kimi zaman bu insanla yeni ortak ilgi alanlarımız doğuyordu, ama birlikte olduğum kişiye ne kadar enerji göndermeye gayret etsem de, çoğunlukla geri çevriliyordum. Ya da daha kötüsü oluyor, heyecanla başlayan bir olay giderek kontroldan çıkıp sapıyor, sonunda da beklenmedik öfkeli duygular arasında ölüyordu.

Ne var ki, bu tür başarısızlıklar beni karamsarlığa itmedi, ama iş Kehanetleri uzun süreli yaşamaya gelince, bir şeylerin eksikliğini farkettim. Peru'da olayları anında yaşıyordum, sık sık ümitsizlikten doğan bir tür inançla hemen eyleme geçiyordum. Peru'dan döndükten sonra yine çoğunlukla kuşkucu kişilerle kuşatılmış her zamanki çevremde yaşamaya başlayınca, önsezilerimin beni gerçekten bir yere götüreceğine olan sarsılmaz inancımı ve kesin beklentilerimi yitirir gibi oldum. Anlaşılan, bilginin unuttuğum can alıcı bir bölümü vardı... ya da belki onu henüz keşfetmemiştim.

Charlene'nin iş arkadaşı, "Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. Galiba New York'ta bir kız kardeşi vardı. Ona nasıl ulaşacağımı biliyor musun? Veya onun nerede yaşadığını bilen birisi var mı?"

"Sana yardımcı olamadığım için çok üzgünüm. Aslında Charlene'le ben eski dostluğumuzu tazeliyorduk. Akrabalarını veya diğer arkadaşlarını tanımıyorum," diye yanıt verdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Eğer başka önerin yoksa, polise başvurmayı düşünüyorum."

"Hayır, yok. Bence polise başvurman iyi olur. Elinde başka ipuçları var mı?"

"Kabataslak bir çizim var, bir yeri tarif ediyor olabilir, ama emin değilim."

Daha sonra, Charlene'nin ofisinde bulduğu notu, birbirini kesen çizgilerden oluşan ve sayfa kenarında numaralarla anlamsız işaretler olan kabataslak çizimi bana faksladı. Çalışma odama geçip, elimdeki çizimi atlastaki Güney Amerika kıtasıyla karşılaştırınca, aradığım yeri buldum. Daha sonra, Peru'da Onuncu Kehanetin varlığından söz edildiği günkü görüntüyü ve Charlene'nin hayalini çok canlı bir şekilde gözlerimin önünde canlandırdım. Yoksa onun ortadan kaybolmasının elyazmasıyla bir ilgisi var mıydı?

Aşağıdaki manzarayı seyrederken hafif bir rüzgâr yüzümü yalayıp geçti. Vadinin batısında, sol tarafta uzakta bir dizi evin damı gözüküyordu. Herhalde Charlene'nin haritada gösterdiği kent burasıydı. Kâğıtları katlayıp yeleğimin cebine soktum. Sonra yola doğru ilerleyip jipe bindim.

Küçük bir kentti... ilk ve tek dur işaretinin yanındaki tabelada kent nüfusunun iki bin olduğu yazıyordu. Ticari binaların çoğu dere boyunca uzanan yolun üstündeydi. Trafik ışığını geçince, Ulusal Ormanın girişinde küçük bir motel gördüm. Motele bitişik lokantayla kafenin önündeki park yerine jipi park ederken, birkaç kişi restorana girdi. Aralarında koyu renk tenli, simsiyah saçlı, elinde büyük çanta taşıyan uzun boylu adam dikkatimi çekti. Adam başını çevirip arkaya bakınca, bir an onunla göz göze geldik.

Jipten inip kapısını kilitledim. Ve içimdeki önseziye uyup, motelde bir oda tutmadan önce lokantaya girmeye karar verdim. Salondaki masaların çoğu boştu. Barda birkaç kişi oturuyordu. Benden önce içeriye girenler masalardan birine yerleşmişlerdi. Hiç kimse benimle ilgilenmedi, ama ben bakışlarımı dikkatle salonun içinde gezdirdim. Dışarda gördüğüm uzun boylu adamla tekrar göz göze geldik; salonun arka tarafına doğru yürüyordu. Bana hafifçe gülümsedi ve bir saniye kadar gözlerimin içine baktıktan sonra salonun arka kapısından dışarı çıktı.

Ben de onun peşinden yürüyüp dışarı çıktım. İki üç metre ilerde yere eğilmiş çantasını açıyordu. Kot pantolon, gömlek ve çizme giymişti, aşağı yukarı elli yaşında bir adamdı. Onun arkasından yansıyan ikindi güneşi ağaçların gölgesini çimenlerin üstüne düşürmüştü. Elli metre ilerde vadiye doğru akan bir dere vardı.

Adam yüzüme bakıp isteksizce gülümsedi. "Sen de mi kutsal yerleri ziyarete geldin?" diye sordu.

"Ben bir arkadaşımı arıyorum ve içimden bir ses bana yardımcı olacağını fısıldıyor."

Beni dikkatle inceleyip başını salladı. Sonra yanıma gelerek adının David Lone Eagle olduğunu söyledi, ardından sanki bilmem gerekliymiş gibi, bir zamanlar bu vadide yaşayan kızılderililerin soyundan geldiğini açıkladı. İşte o zaman sol kaşının yanından çenesine doğru uzanan ince yara izini gördüm.

"Kahve ister misin?" diye sordu. "Lokantada içecekler iyidir, ama kahvesi berbattır." Başıyla dereye yakın meydandaki üç kavak ağacının arasındaki küçük çadırı işaret etti. Meydanda kalabalık bir grup vardı. Köprünün üstünde birkaç kişi Ulusal Ormana doğru ilerliyordu. Görünürde her şey çok güvenli ve sakindi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tabii, çok iyi olur," diye yanıt verdim. David kamp kurduğu yerde bütan gazlı küçük ocağı yaktı, sonra su doldurduğu çaydanlığı ateşe oturttu.

Bir süre sonra, "Arkadaşının adı ne?" diye sordu.

"Charlene Billings."

Duraksayıp yüzüme baktı. Göz göze gelince, birdenbire onun başka bir zaman dilimindeki görüntüsü zihnimde canlandı. Oldukça gençti. Sırtında deri giysiler vardı ve büyük bir ateşin karşısında oturuyordu. Yüzündeki boyalardan savaşa hazırlandığı anlaşılıyordu. Çoğu yerlilerden oluşan bir grup insan etrafını sarmıştı. Aralarında iriyarı bir erkekle beyaz bir kadın vardı. Konuşmalar birdenbire şiddetlendi. Grubun bir kısmı savaştan, diğer kısmı da barıştan yanaydı. Genç David arada sırada söze karışıp barıştan yana olanlarla alay ediyordu. "Bunca hıyanetten sonra, nasıl böyle saf olabiliyorsunuz?" diye soruyordu.

Beyaz kadın durumu anladığını açıkladı, ama kendisini dinlemesi için ona yalvarıyordu. Yeterince güçlü inanca sahip olurlarsa savaşın önlenebileceğini ve vadinin adil şekilde korunabileceğini savunuyordu. Genç David kadının söylediklerine kulak asmadı. Grupla alay etti, sonra da atını mahmuzlayıp uzaklaştı. İnsanların çoğu onun peşinden gitti.

David, "Sezgilerin seni yanıltmıyor," dedi ve birdenbire zihnimdeki sahne bozuldu. Aramıza el dokuması bir battaniye serip oturmamı işaret etti. "Arkadaşından söz edildiğini duydum," dedi ve sorarcasına yüzüme baktı.

"Onu çok merak ediyorum. Kimse ondan haber almamış. İyi olduğundan emin olmak istiyorum. Ayrıca onunla konuşmam gerek."

Gülerek, "Onuncu Kehanet hakkında mı konuşacaksınız?" diye sordu.

"Bunu nasıl anladın?"

"Sadece tahmin ettim. Bu vadiye gelenlerin çoğu Ulusal Ormanın güzelliğini seyretmeye gelmezler. Buraya Kehanetlerden söz etmek amacıyla gelirler. Onuncu Kehaneti buralarda bir yerde bulacaklarını umuyorlar. Hatta birkaç kişi Onuncu Kehanetin neden söz ettiğini bildiklerini bile iddia ediyor."

Arkasını dönüp kaynayan suya kahve poşetini attı. Sesinin tonundan beni sınadığını ve kim olduğumu öğrenmeye çalıştığını anladım.

"Charlene nerede?" diye sordum.

Parmağıyla doğu yönünü işaret etti. "Ormanda. Arkadaşınla tanışmadım, ama bir gece lokantada onu gördüm. Daha sonra birkaç kez daha gördüm. Sonra bir iki gün önce onu yine gördüğümde vadide tek başına yürüyordu. Tahminime göre hâlâ orada."

Onun işaret ettiği yöne baktım. Geniş vadi sanki sonsuzluğa doğru uzanıyordu.

"Sence nereye gidiyordu?"

Bir an yüzüme baktı. "Herhalde Sipsey Kanyonuna gidiyordu. Çünkü *açılımlardan* biri orada bulundu," diye yanıt verdi ve tepkimi ölçmek istercesine beni inceledi.

"Açılımlar mı?"

Alay edercesine güldü. "Evet, boyutsal açılımlar."

Celestine Harabelerindeki deneyimimi anımsadım. Ona doğru eğilip, "Bunlar hakkında kimin bilgisi var?" diye sordum.

"Parmakla sayılacak kadar az kişi biliyor. Şimdilik bir iki bilgi kırıntısı ve sezgilere dayanan söylentilerden ibaret. Hiç kimse bir elyazması görmemiş. Buraya Onuncu Kehaneti aramaya gelenlerin çoğu aynı sezgileri paylaştıklarına ve eşzamanlı olarak buraya yönlendirildiklerine inanıyorlar. Rastlantıların onlara bir süre rehberlik ettikten sonra birdenbire kesilmesinden yakındıkları halde, Dokuz Kehaneti içtenlikle yaşamaya çalışıyorlar," de-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

di ve hafifçe güldü. "Zaten hepimiz burada aynı nedenle bulunmuyor muyuz? Onuncu Kehanet bize tüm bilinci anlamayı öğretecektir. Bütünü anlamaksa, gizemli rastlantıları algılamayı, dünyanın büyümekte olan manevi bilincini, Dokuz Kehanetin birdenbire yok olmasını başka bir boyuttan bakarak kavramaktır. Ancak bu şekilde manevi dönüşümün neden olageldiğini anlayabilir ve onu daha dolu dolu paylaşabiliriz."

"Sen bunu nasıl öğrendin?" diye sordum.

Birdenbire delici bakışlarını öfkeyle yüzüme dikti. "Biliyorum!"

Bir an surat astı. Sonra yüzünün ifadesi tekrar yumuşadı. Uzanıp iki fincana kahve doldurdu ve birisini bana ikram etti. "Atalarım binlerce yıl bu vadinin yanında yaşamışlar. Gökyüzündeki dünyayla yeryüzündeki dünya arasında geçit sağlayan kutsal kehanetlerin bu ormanda bulunduğuna inanırlardı. Halkım özel yetenekler, şifalı otlar ve bu dünyada izleyecekleri yolu ararlarken, oruç tutup kehanetlerin keşfi için bu vadiye gelirlerdi.

"Çok uzak bir kabileden gelen şamanın insanlarımıza arınma durumuna nasıl geçeceklerini öğrettiğini dedemden dinlemiştim. Şaman bizimkilere, bulunduğumuz bu noktadan, üzerlerinde sadece bıçakla vadiye girip, hayvanlar yol gösterene dek ilerlemeyi, sonra da kutsal geçide gelene kadar hayvanları izlemeyi öğretmiş. Eğer insanlar kötü duygularından arınabilirlerse, geçitten içeri girmeye hak kazanıyorlarmış. Ve öteki dünyada atalarıyla buluştukları gibi, sadece kendi vizyonlarını değil, tüm dünyanın vizyonunu bile görebiliyorlarmış.

"Tabii, beyazlar buraya ayak basınca, bütün bunlar sona erdi. Dedem bu işin nasıl yapıldığını unuttu. Ben de bilmiyorum. Bu durumda herkes gibi tahminler yürütmek zorundayız."

"Sen de Onuncu Kehaneti arıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Hiç kuşkusuz... tabii! Fakat bağışlanmak için kefaret ödemekten başka bir şey yapmıyorum." Sesi tekrar sertleşti ve o anda benimle değil de, kendi kendisiyle konuşuyormuş gibiydi. "Ne kadar ileriye adım atmaya çalışsam da, atalarımın başına gelenleri düşündükçe öfkemi ve öç alma duygumu yenemiyorum. Bu korkunç duygulardan bir türlü kurtulamıyorum. Topraklarımızı çalmalarına, yaşamımızı yıkıp berbat etmelerine ve bize karşı böyle davranmalarına nasıl izin verdiğimizi düşündükçe çıldıracak gibi oluyorum."

"Keşke bu çirkin olaylar olmasaydı," dedim.

Yere bakıp hafifçe güldü. "Buna inanıyorum. Ama bu vadinin kötüye kullanıldığını düşündükçe hırsımdan kuduruyorum." Eliyle yüzündeki yara izini işaret etti. "Bu izi gördün. O kavgaya karışmayabilirdim. Texas'lı kovboylar çok içmişlerdi. Hepsi sarhoştu. Onlara aldırmadan çekip yoluma gidebilirdim, ama içimde yanan öfke beni alıkoydu."

"Vadinin çoğu Ulusal Orman koruculari tarafından korunmuyor mu?" diye sordum.

"Sadece yarısı. Derenin kuzey tarafı. Fakat politikacılar orayı satacaklarını veya geliştireceklerini söyleyip bizi tehdit ediyorlar."

"Peki, ya diğer yarısı? Orası kime ait?"

"Uzun süre bu bölge şahıslara aitti. Ancak şimdi yabancı bir şirket bu toprakları satın almaya çalışıyor. Onların arkasında kimin olduğunu bilmiyoruz, ama bazı mal sahiplerine topraklarını satmaları için büyük paralar önerilmiş."

Bir an uzaklara baktıktan sonra, "Benim sorunum şu," dedi. "Geçen üç yüz yılın başka türlü olmasını isterdim. Bu topraklarda yaşayan insanları yok sayarak, Avrupalıların buraya yerleş-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

melerini bir türlü hazmedemiyorum. Bu korkunç bir suç. Sanki geçmişi değiştirebilirmişim gibi olayların başka türlü cereyan etmiş olmasını istiyorum. Bizim yaşam biçimimiz çok önemliydi. Biz *anımsamanın* değerini öğreniyorduk. Avrupalılar durup dinleselerdi, atalarımın verdiği bu büyük mesajı alabilirlerdi."

O konuşurken ben başka bir gündüz düşüne daldım. Gözlerimin önünde iki kişi canlandı; aynı beyaz kadın bu kez başka bir kızılderili erkekle arkalarını sık ağaçlı ormana dönmüşler, küçük derenin kenarında konuşuyorlardı. Bir süre sonra kalabalık bir yerli grubu etraflarını sarıp onları dinlemeye başladı.

Kadın, "Biz bu durumu düzeltebiliriz," dedi.

Kızılderili, "Korkarım şimdilik bilgimiz yeterli değil," dedikten sonra saygıyla kadının yüzüne baktı. "Reislerin çoğu gitti."

"Neden olmasın? Konuştuklarımızı düşün. Yeterince inancımız olursa, bu durumu düzeltebileceğimizi sen söylemiştin."

Erkek, "Evet," diye yanıt verdi. "Fakat inancı bilgi besler. Atalarımız bu bilgiye sahipti, bizlerse henüz ona ulaşamadık."

Kadın, "Ama bu bilgiye belki şimdi ulaşabiliriz. Denememiz gerek!" diye yalvardı.

Genç orman korucularının, köprünün üstündeki kır saçlı, ütülü pantolonlu ve kolalı gömlekli, hafifçe topallayan adama doğru yürüdüklerini görünce, düşüncelerim dağıldı.

David, "Korucuların yanındaki adamı gördün mü?" diye sordu.

"Evet, kim o?"

"Son iki haftadır onu buralarda görüyorum. Adı Feyman galiba. Soyadını bilmiyorum." David bana doğru eğildi ve sesinin tonundan bana tam anlamıyla güvendiğini anladım. "Dinle, buralarda garip işler dönüyor. Birkaç haftadır korucular ormana girenleri sayıyor. Bunu daha önce yapmazlardı. Ve dün birisinden yabanıl alanların uzak doğu tarafını tamamen kapattıklarını duydum. O bölgede bazı yerler en yakın karayolundan on mil uzakta. O kadar uzağa çok az kişinin gittiğini biliyor musun? Bazılarımız o yönden gelen garip sesler duyduk."

"Ne tür sesler?"

"Uyumsuz garip sesler. Kimileri bu sesleri duyamaz."

Birdenbire ayağa fırladı ve çadırını sökmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Burada kalamam, vadiye inmem gerek," diye yanıt verdi.

Bir süre sonra yaptığı işe ara verip tekrar yüzüme baktı. "Dinle, bilmen gereken bir şey var. Arkadaşını sana gösterdiğim Feyman denen adamla birkaç kez birlikte gördüm."

"Ne yapıyorlardı?"

"Sadece konuşuyorlardı, ama burada garip bir şeyler döndüğünden eminim," dedi ve yeniden eşyalarını toplamaya başladı.

Bir süre sessizce onu izledim. Bu durum hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum, ama David haklıydı. Charlene vadide bir yerlerdeydi. "Ben de eşyalarımı toplayayım, seninle birlikte yola çıkmak istiyorum."

Telaşla, "Hayır," dedi. "Herkes vadiyi tek başına geçmeli. Şimdi sana yardım edemem. Önce kendi vizyonumu bulmam gerek." Üzüntüyle yüzüme baktı.

"Bu kanyonun nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"İki mil kadar derenin kenarından ilerle. Sonra dereye kuzeyden karışan küçük bir akarsu karşına çıkacak. Bir mil kadar akarsuyu izle. Böylece Sipsey Kanyonun ağzına geleceksin."

Başımı salladım, arkamı dönüp uzaklaşırken, beni kolumdan yakaladı.

"Bak, eğer enerjini başka bir düzeye yükseltirsen arkadaşını bulabilirsin. Vadide bu konuda sana yardımcı olacak belirli yerler var."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Boyutsal açılımlar mı?" diye sordum.

"Evet, Onuncu Kehanetin görüş açısını keşfedebilirsin, ama bu yerleri bulabilmek için önce sezgilerinin gerçek doğasını anlamalı ve zihinsel görüntüleri *aklında tutmasını* bilmelisin. Ayrıca hayvanlara dikkat et. Böylece vadide ne yaptığını... burada neden hep birlikte olduğumuzu anımsamaya başlayacaksın. Fakat çok dikkatli olman gerek. Ormana girdiğini kimse görmesin." Sustu ve bir süre düşündü. "Orada Curtis Weber adında birisi var, benim arkadaşım. Eğer onu görürsen, benimle konuştuğunu ve benim onu bulacağımı söyle."

Hafifçe gülümsedi ve dönüp çadırını katlamaya başladı.

Sezgilerini anla ve hayvanlara dikkat et demekle neyi kastettiğini sormak istedim, ama benimle göz göze gelmemeye çalışarak çadırını toplamaya devam etti.

"Teşekkür ederim," dedim.

Bir elini havaya kaldırıp hafifçe salladı.

Motelin kapısını sessizce kapatıp mehtabın aydınlattığı yola çıktım. Serin hava ve gerginlik beni hafifçe ürpertti. Bunu neden yapıyorum, diye düşündüm. Charlene'nin hâlâ vadide olduğunu gösteren ya da David'in kuşkularının doğru olduğunu gösteren hiçbir kanıt yoktu. Yine de içimden bir ses burada bazı ters işler döndüğünü fısıldıyordu. Birkaç saat yerel şerife haber verip vermemeyi düşündüm. Fakat ona ne söyleyecektim? Kayıp arkadaşımın kendi özgür iradesiyle ormana girerken görüldüğünü, belki başının dertte olabileceğini, yüzlerce mil uzakta belli belirsiz garip sesler duyulduğunu mu söyleyecektim? Elimde somut kanıt olmadan yüzlerce kişiyi harekete geçirip yabanıl bölgeye gönderemeyeceğimi biliyordum.

Durdum ve ağaçların üstünden yükselen mehtaba baktım. Nöbetçi kulübesinin doğusundan geçip derenin kenarından

ilerlemeyi planlıyordum, ama mehtabın bu denli parlak olacağını hesaba katmamıştım. Görüş mesafesi en az yüz metre kadardı.

David'in kamp kurduğu meydana doğru yürüdüm. Ortalıkta kimse yoktu. David kamp kurduğu yerde tüm izlerini silmiş, etrafa kuru yapraklarla çam dalları saçmıştı. Planladığım yolu izleyebilmem için orman korucularının kulübesine uzanan kırk metrelik mesafeyi yürümem gerekiyordu. Korucular beni kolayca görebilirdi. Çünkü ben kulübenin yan penceresinden iki korucunun konuştuklarını görebiliyordum. Adamlardan birisi yerinden kalkıp telefona yanıt verdi.

Yere çömelip sırt çantamı omuzlarıma yerleştirdim ve derenin kenarındaki ıslak kumlara doğru ilerledim. Sonra suya girip düz taşlar ve çürümekte olan kırılmış dallara basarak derenin karşı kıyısına doğru yürüdüm. Çevremde ağaç kurbağaları koro halinde vıraklıyor, ateşböcekleri uçuşuyordu. Koruculara yan gözle tekrar baktım. İkisi de sohbete devam ediyordu. Beni farketmemişlerdi. Derenin en derin yerinde baldırlarıma kadar çıkan suyun içinde ilerledim ve birkaç dakika sonra sık çam ağaçlarıyla örtülü karşı sahile çıktım.

Vadiye inen patikayı bulana dek ihtiyatla ilerledim. Yol doğuya doğru karanlıkların içinde kayboluyordu. Karanlığa bakarken, aklıma yeni şüpheler geldi. David'i endişelendiren esrarengiz gürültüler neydi? Karanlıkta nelerle karşılaşacaktım?

Korkumu yenmeliydim. Yola devam etmem gerektiğini biliyordum, ama ormana doğru yarım mil kadar yürüdükten sonra sık ağaçlıklı bir alanda durdum. Çadırımı kurup geceyi burada geçirmeye karar verdim. Islak çizmelerimi ayağımdan çıkarıp kurumaya bıraktım.

Gündüz yola devam etmem çok daha akıllıca bir işti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ertesi sabah gün doğarken uyandım. Uyku tulumumum içinde yatarak David'in neden sezgilerimi aklımda tutmamı önerdiğini düşünmeye başladım. Yedinci Bilgiyi, özellikle belli bir konuyla ilgili eşzamanlı sezgi deneyimlerimi nasıl değerlendirdiğimi düşündüm. Bu bilgi bize geçmişteki yaşantılarımızı açıklığa kavuşturmayı öğretiyordu. Geçmişteki yaşantılarımızı açığa çıkarınca da, özel yaşamımızı etkileyen durumları belirleyebilir; mesleğimize, ilişkilerimize, nerede yaşayacağımıza, yolumuza nasıl devam edeceğimize ilişkin sorularımıza yanıt bulabilirdik. Eğer ne yapmamız, nereye gitmemiz, kiminle konuşmamız gerektiği yolunda bize ipuçları veren içgüdülerimizin, önsezi ve sezgilerimizin bilincinde olmayı sürdürürsek, aradığımız yanıtlara ulaşabilirdik.

Bundan sonra, sezgilerimizin bizi bu yolu izlemeye itmesinin nedenlerini açıklayan, bazı konulardaki sorularımıza uygun açıklamalar getiren, sezgilerimizi akılda tutmayı başarmanın bize nasıl yardımcı olacağını gösteren bir dizi rastlantı meydana geliyordu.

Uyku tulumundan çıktım, çadırın kapısını yana çekip dışarıyı gözetledim. Bir gariplik duyumsamayınca çadırdan çıktım. Hava serindi. Dereye indim ve soğuk suyla yüzümü yıkadım. Sonra çadırımı toplayıp doğuya doğru yola çıktım. Bir yandan elimdeki gofreti yerken, diğer yandan da derenin kenarındaki uzun ağaçların arkasına gizlenerek yürümeye devam ettim. Aşağı yukarı üç mil kadar ilerledikten sonra, bir korku ve heyecan dalgasına kapılınca, o anda yorulduğumu hissettim. Yere oturup sırtımı ağaca yasladım ve içimdeki enerjiyi tekrar kazanabilmek için tüm dikkatimi çevreme yöneltmeye çabaladım. Gökyüzü berraktı. Sabah güneşi çevremdeki ağaçların arasında dans ediyordu. Biraz uzakta sarı çiçekli yeşil bir bitki dikkatimi çekti. Güzelliğine hayran kaldım. Tüm dikkatimi çiçekli bitkiye

yöneltince, birdenbire güneşin altında daha parlak yeşile dönüştüğünü farkettim. Bitkinin mis gibi güzel kokusunu, siyah toprağın ve çürüyen yaprakların küf kokusunu da burnumun ucunda hissettim.

Aynı anda kuzey yönünde, ağaçların ilerisinde kargaların öttüğünü duydum. Seslerin zenginliği beni şaşkına çevirdi, ama kuşların yerlerini tam olarak belirleyemedim. Çevremdeki sesleri dikkatle dinlemeye başlayınca, sabah korosunu oluşturan sesleri tek tek ayırt ettim. Ağaçların dallarında bülbüller ötüyordu. Derenin kenarındaki yabani papatyaların arasında balarıları vızıldıyordu. Kayaların ve ağaçlardan kırılıp dereye düşen dalların arasından gürül gürül su akıyordu... sonra çok uzaklardan titreşimli bir uğultu da bu seslere karıştı. Ayağa kalkıp etrafıma baktım. Bu gürültü neyin nesiydi?

Çantamı sırtıma vurup doğuya doğru ilerledim. Ayağımın altında ezilen yaprakların gıcırtısından tüm sesleri tam anlamıyla ayırt edemiyordum. Bu nedenle sık sık durup etrafımı dikkatle dinledikçe, yoğun şekilde devam eden uğultuyu duyabiliyordum. Bir süre sonra ağaçlıklı alan sona erdi. İnsan boyunda rengârenk yabani çiçekler ve bitkilerle kaplı geniş bir çayırlığa çıktım. Gözümün önünde uzanan yabani bitkiler hemen hemen çayırın yarısını kaplamıştı. Rüzgâr estikçe çiçekler sağa sola dalgalanıyordu. Çayırın kenarına ulaşınca, yere yıkılmış ağaç gövdesinin yanındaki siyah böğürtlen kümesinin güzelliği gözlemi kamaştırdı. Dallarının meyvelerle dolu olduğunu düşleyerek, telaşla oraya doğru yürüdüm.

Yürürken daha önce burada bulunmuşum gibi kesin bir duyguya kapıldım. Sanki daha önce de bu vadiye gelip böğürtlen yemiştim. Böyle bir şey olabilir miydi? Yere yıkılmış ağaç gövdesine oturup ağır ağır böğürtlenleri yemeye başladım. Aklımın bir köşesinde kristal gibi berrak bir göl ve onun arkasında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

birkaç kademeli şelaleler canlandı. Bulunduğum yer bana hiç yabancı değildi. Bunu düşününce tekrar telaşlandım.

Birdenbire böğürtlen dallarının arasından fırlayıp kuzeye doğru bir hayvanın kaçtığını görünce, çok şaşırdım. Yabani otların arasında koşan hayvan aniden durdu ve otların arasına saklandı. Hayvanın cinsini belirleyemedim. Otların arasında onun peşinden koşamazdım. Aradan birkaç dakika geçti, hayvan bu defa güneye doğru koştu ve bir süre hareketsiz durdu. Sonra tekrar yerinden fırlayarak bu kez de kuzeye doğru koşup yine durdu. Davranışlarının pek garip olmasına rağmen, onun bir tavşan olduğunu tahmin ettim.

Beş altı dakika durup hayvanın ilerlediği yöne baktım, sonra o tarafa doğru yürüdüm. Tam ona yaklaştığım sırada, hayvan tekrar hızla kuzeye doğru kaçtı. Çok uzaklarda gözden kaybolmadan önce, beyaz bir kuyruk ve büyük bir tavşanın arka ayaklarını görebildim.

Kendi kendime gülümsedim ve hayvanın peşinden doğuya doğru ilerledim. Sonunda çayırın ucuna ulaşıp sık ağaçlıklı ormana daldım. Orada küçük bir akarsuyun sol taraftaki dereye karıştığını gördüm. David'in sözünü ettiği yer burası olmalıydı. Şimdi kuzeye doğru ilerleyecektim. Fakat o yönde yol yoktu. Daha kötüsü, derenin kenarındaki dikenli ağaçların arasından geçmeme olanak yoktu, tekrar arkamda kalan çayıra dönüp bir yol bulmam gerekiyordu.

Sık ağaçların arasında ormana açılan bir yol arayarak çayıra geri döndüm. Tavşanın diz boyu otlar arasında açtığı yolu izlemeye başladım. Birdenbire karşımda başka bir dere bulunca çok şaşırdım. Burada sık bitkiler seyrekleşiyordu. Böylece yaşlı ağaçların arasından kuzeye doğru akan dereyi kolayca takip edebilecektim.

Bir mil kadar yol aldıktan sonra çok uzaklarda, derenin iki yanında yükselen dağın eteklerini gördüm. Biraz daha ilerleyince, bu tepelerin kanyonun sarp kayalardan oluşan duvarlarını meydana getirdiğini ve kanyona ancak buradan girebileceğimi anladım.

Oraya ulaşınca, büyük ceviz ağacının altına oturup çevreyi dikkatle inceledim. Derenin iki yanından aşağı yukarı yüz metre ötede yükselen kireçtaşı sarp kayalar ileriye doğru kıvrılıp, yaklaşık iki mil genişliğinde ve belki en az dört mil uzunluğundaki kanyonu meydana getiriyordu. Kayaların ilk yarım milini seyrek ağaçlar ve adaçayı otları kaplamıştı. Daha önce duyduğum uğultuyu anımsayınca, beş on dakika dikkatle çevreyi dinledim, ama hiçbir şey duyamadım. Uğultu kesilmişti.

Sonunda çantamdan küçük bütan gazlı ocağı çıkarıp yaktım ve mataramdan küçük tavaya su koydum. Dondurulmuş sebze paketini tavanın içindeki suya boşaltıp ateşe oturttum. Birkaç dakika süreyle, tavanın içinden kıvrıla kıvrıla yükselip rüzgâra karışarak gözden kaybolan buharları seyrettim. Berrak göl ve şelale tekrar hayalimde canlandı. Ancak bu kez sanki birisini karşılar gibi yerimden kalkıp yürüdüğümü düşledim. Başımı sallayıp gözlerimin önünde canlanan sahneyi silmeye çabaladım. Neler oluyordu? Bu görüntüler gözlerimin önünde daha canlı belirmeye başlamıştı. Önce başka bir zaman diliminde David, şimdi de şelaleler gözlerimin önünde canlanmıştı.

Kanyondaki bir hareket gözüme ilişti. Yan gözle dereye, sonra iki yüz metre uzaktaki yaprakları dökülmüş ağaçlara baktım. Çıplak dallarına kargalar tünemişti; birkaç tanesi daldan havalanıp yere kondu. Bunlar herhalde daha önce seslerini duyduğum kargalardı. Onlara bakarken, birdenbire hepsi havalanıp ağacın üstünde garip daireler çizerek uçmaya ve aynı anda öt-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

meye başladılar. Uzaktaki kargalar sanki kulağımın dibinde gaklıyorlardı.

Ocaktaki suyun kaynayıp taştığını farkedince dikkatim dağıldı. Tavaya koyduğum yemek ocağın üstüne taşmıştı. Havluyla tavanın sapından tutup diğer elimle ocağı söndürdüm. Kaynayan yemeğin kabarması sona erince, tavayı tekrar ocağın üstüne oturtup uzaklara baktım. Kargaları göremedim. Uçup gitmişlerdi.

Telaşla yemeğimi yedim, ortalığı temizledim ve eşyalarımı toplayıp kanyona doğru ilerledim. Tepenin eteklerini aşınca, birdenbire renklerin olağanüstü parlaklığını farkettim. Altın gibi parlayan adaçayı bitkileri beni şaşırttı. Bitkinin dalları beyaz, sarı ve turuncu yüzlerce yabani çiçekle bezenmişti. Doğu yönündeki yamaçları kaplayan yabani açelyaların kokusu rüzgâra karışıyordu.

Kuzeye doğru akmaya devam eden dereyi takip ettiğim halde, kargaların tepelerinde daireler çizerek uçuştuğu yüksek ağaçlardan gözlerimi ayıramıyordum. Önümdeki derenin batı yönüne doğru birdenbire genişlediğini farkettim. Derenin kenarındaki söğüt ağaçlarının ve çalılıkların arasından geçip ilerleyince, kenarında yürüdüğüm dereyi ve biraz ilerde güneydoğu yönündeki ikinci dereyi besleyen küçük bir göl çıktı karşıma. Önce bunu hayalimde canlanan göl zannettim, ama görünürde şelaleler yoktu.

İlerde başka bir sürpriz beni bekliyordu. Gölün kuzeyinde dere tamamen kayboluyordu. Peki, bu suyun kaynağı neredeydi? Sonunda izlediğim dere ve gölün burada yeryüzüne çıkan büyük bir yeraltı kaynağından beslendiğini anladım.

Solumda, elli adım uzakta, küçük tepenin üstünde gövdeleri iki metre çapında üç büyük çınar ağacı vardı. Bir süre oturup düşünebileceğim mükemmel bir yer bulmuştum. Oraya

doğru yürüdüm ve ağaçlardan birinin altına oturup sırtımı gövdesine dayadım. Tam önümdeki iki ağaç da bulunduğum yerden altı veya yedi adım uzaktaydı. Sola bakınca kargaüzümü ağacını, sağa bakınca da suyun kaynağını görebiliyordum. Şimdi, buradan ne tarafa gidecektim? Charlene'nin izine rastlamadan günlerce dolaşabilirdim. Peki, gözlerimin önünde canlanan görüntüler neyin nesiydi?

Gözlerimi kapatıp gölün ve şelalelerin görüntüsünü tekrar hayalimde canlandırmaya çalıştım, ama tüm çabalarıma rağmen, ayrıntıları anımsayamadım. Sonunda çabalamaktan vazgeçip yerdeki otlara, yabani çiçeklere ve tam önümdeki iki çınar ağacına baktım. Ağaçların gövdeleri koyu gri, beyaz, sarının çeşitli tonları ve biraz da taba renginden oluşan bir kolajı andırıyordu. Gözlerimin önündeki manzaraya dikkatle bakarken, renklerin yoğunlaşıp gökkuşağı görüntüsüne büründüğünü farkettim. Derin bir nefes alarak yeniden yeşil çayıra ve çiçeklere baktım. Kargaüzümü ağacı sanki ışıklandırılmış gibi parlıyordu.

Çantamı sırtıma vurup o ağaca doğru yürüdüm. Tam o anda gölün ve şelalelerin görüntüsü şimşek gibi gözlerimin önünde canlandı. Bu kez, gözlerimin önünde canlanan manzarayı tümüyle anımsamaya çalıştım. Hayalimde canlandırdığım göl çok büyüktü. Arka plandaki kat kat yalçın kayalardan akan su göle dökülüyordu. Diğer iki küçük şelale de daha alçaktaki kayaların üstünden göle dökülüyorlardı. En sondaki şelaleyse aşağı yukarı otuz adım uzunluğundaki bir kaya çıkıntısının üstünden göle dökülüyordu. Birisiyle buluşmak üzere o yöne doğru yürüdüğümü hayal ettim.

Sol taraftan bana doğru gelen bir araç sesini duyunca olduğum yerde kaldım. Hiç vakit yitirmeden bodur çalıların arkasına çömeldim. Sol taraftaki küçük korudan gri bir jip göründü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve güneydoğuya doğru uzanan çayırlıkta ilerledi. Jipin kapısının üstünde Orman Koruma Servisinin armasını göreceğimi zannetmiştim, ama hiçbir işaret olmaması beni şaşırttı. Elli metre uzakta, tam önümde jip durdu. Direksiyonda oturan adamın dürbünle etrafı kolaçan ettiğini görünce, hemen yere yatıp iyice gizlendim. Orman Korumanın özel araçların ormanın derinliklerine girmelerini yasakladığını biliyordum. Öyleyse ormanın içinde özgürce dolaşan bu insanlar kimdi?

Araç tekrar hareket etti ve ağaçların arasında hızla gözden kayboldu. Yerden doğrulup oturdum ve dikkatle etrafımı dinledim. Daha önce duyduğum uğultu kesilmişti. Tekrar kente dönüp Charlene'i bulmak için başka bir yol aramayı düşündüm. Fakat içimden bir ses başka seçeneğimin olmadığını fısıldıyordu. Gözlerimi kapatıp sezgilerimi aklımda tutmam için David'in verdiği talimatları düşündüm. Sonunda gölün ve şelalelerin görüntüsünü yeniden gözlerimin önünde canlandırmayı başardım. Soldaki ağaçların çok uzağında birdenbire başka bir kuşun tiz çığlıklarını duydum. Kuzeye doğru hızla uçan kuşun bir şahin olduğunu tahmin ettim. Onu gözden kaçırmamaya çalışarak olabildiğince hızlı yürümeye başladım.

Kuşun ortaya çıkması sanki enerjimi arttırmıştı. Hatta ufukta onu gözden kaybettiğim halde enerjiyle dolup taştığımı hissediyordum. Kuşun uçtuğu yöne doğru ilerlemeye devam ettim. Kayalık tepenin eteklerinde aşağı yukarı bir mil kadar yürüdüm. Üçüncü tepenin üstünde yine donup kaldım. Çok uzaklardan gelen bir ses duymuştum. Akan bir suyun sesine benziyordu. Evet, duyduğum ses bir şelaleye aitti.

İhtiyatla tepeden aşağıya derin bir vadiye inince tekrar içimden daha önce burada bulunduğum hissine kapıldım. Önümdeki tepeye tırmandım ve zirvenin arkasında, gözümün önünde canlanan gölü ve şelalelerin benzerleriyle karşılaştım.

Fakat bunlar daha geniş bir alanı kaplıyordu ve benim düşlediğimden çok daha güzeldi. Görkemli kayaların ve kaya katmanlarının arasında, güneşli gökyüzünün altında mavi bir kristal gibi parlayan oldukça büyük bir göl vardı. Gölün sağında ve solunda birkaç tane meşe ağacının etrafıysa çeşitli renklerde sakız ağaçları, salkım söğütler ve akağaçlarla çevriliydi.

Gölün diğer ucundaki iki küçük şelale beyaz sis bulutu içinde köpükler saçarak yalçın kayaların üstünden göle dökülüyordu. Gölün bir nehre açılmadığını anladım. Burada su toprağın altından sessizce akıp kargaüzümü ağacının yanındaki kaynaktan yeryüzüne çıkıyordu.

Manzaranın güzelliğini hayranlıkla seyrederken, başka bir zaman diliminde burada bulunduğumu bu kez daha güçlü hissettim. Burada bulunmuştum, ama ne zaman?

Gölün kenarına indim, sonra etrafında yürüdüm. Göle eğilip suyun tadına baktım. Şelaleden dalga dalga dökülen sulara ve yalçın kayaların tepelerindeki ağaçlara dokundum. Bulunduğum yerle bütünleşmek istiyordum. Sonunda gölden oldukça yüksek yassı bir kayanın üstüne uzanıp, gökyüzündeki güneşe karşı gözlerimi kapattım. Güneş ışınlarının tatlı sıcaklığını yüzümde hissediyordum. Tam o sırada, çok yakından tanıdığım bir duygu tüm vücudumu sardı... böylesine zevkli sıcaklığı aylardır hissetmediğimi farkettim. Aslında bu dakikaya kadar onun yarattığı duygunun tam olarak niteliğini unutmuştum, ama şimdi onu eksiksiz tanıyabiliyordum. Gözlerimi açtım ve hızla döndüm. Kiminle karşılaşacağımı biliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YOLCULUĞU YENİDEN GÖZDEN GEÇİRMEK

Yukardaki düz kaya çıkıntısının üstünde Wil ellerini beline dayamış, sırıtıyordu. Onu pek iyi seçemiyordum. Gözlerimi iyice kırpıştırıp tüm dikkatimi toplayınca yüzü biraz netleşti.

Çevik bir hareketle kayanın üstünden yere atlayıp yanıma geldi. "Seni bekliyordum, geleceğini biliyordum çünkü," dedi.

Şaşkın şaşkın yüzüne baktım. Beni kucakladı. Görünüşü çok doğaldı. Yalnız yüzü ve elleri biraz parlıyordu.

"Seni gördüğüme inanamıyorum," diye kekeledim. "Peru'da kaybolduktan sonra neler oldu? Nereye gittin?"

Yanındaki kaya çıkıntısının üstüne oturup yüzüne bakmamı işaret etti.

"Her şeyi anlatacağım, ama önce senden öğrenmek istediklerim var. Hangi rüzgâr seni bu vadiye attı?"

Charlene'nin ortadan kayboluşunu, vadinin haritasını ve David'le tanışmamı tüm ayrıntısıyla anlattım. Wil, David'in anlattıklarını en ince noktasına dek öğrenmek istedi. Aklımda kalanları ona aktardım.

Wil bana doğru eğildi. "Onuncu Kehanetin yeryüzündeki manevi yeniden doğuşunu başka bir boyutun ışığı altında anla-

makla ilgili olduğunu söyledi mi? Ve sezgilerin gerçek doğasını öğrenmekten söz etti mi?"

"Evet. Söylediklerinde gerçek payı var mı?"

Bir süre düşündükten sonra, "Vadiye adım attığından beri ne tür yaşantıların oldu?" diye sordu.

"Vadiye girdikten kısa süre sonra hayaller görmeye başladım. Bunların bazıları başka tarihi zamanlara aitti. Fakat sonra bu göl defalarca gözlerimin önünde canlandı. Kayaları, şelaleyi, hatta burada birisinin beni beklediğini bile gördüm, ama seninle karşılaşacağımı asla tahmin etmedim. Sözün kısası her şeyi gördüm."

"Bu sahnede sen neredeydin?"

"Anlattıklarımı yürürken önümde görüyor gibiydim."

"Öyleyse bu sahne senin için geleceğin bir bölümüydü."

Gözlerimi kısıp yüzüne baktım. "Ne demek istediğini anlamadım."

"David'in açıkladığı gibi, Onuncu Kehanetin ilk bölümü, sezgilerimizi tam anlamıyla kavramaktır. İlk Dokuz Kehanette sezgiler gelip geçen altıncı duyular veya belli belirsiz önsezilerdir. Fakat bu fenomene alıştıkça sezgilerimizin doğasını daha net kavrayabiliriz. Peru'da olanları düşün. Sezgilerin olacakları resim gibi gözünün önüne sermişti. Kendinin ve diğerlerinin belirli yerlerde, bazı şeyleri yaptıklarını görmüştün. Sezgilerin seni belirli yerlere götürmemiş miydi? Celestine Harabelerine ne zaman gideceğini bu şekilde öğrenmemiş miydin?

"Bu vadide de aynı olay tekrarlanıyor. Olası olayların görüntüsü aklında belirdi... şelaleyi buldun. Birisiyle buluştun. Rastlantılar gerçekleşti. Bu yeri buldun ve benimle buluştun. Eğer gözlerinin önünde beliren görüntüye aldırmasaydın ya da şelaleyi bulacağına inanmasaydın, eşzamanlamayı yitirecektin ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yaşantın dümdüz devam edecekti. Ama gözlerinin önünde beliren görüntüyü ciddiye alıp aklında tutabildin."

"David sezgileri sürdürmeyi öğrenmekten söz etmişti."

Wil başını salladı.

"Pekâlâ, diğer görüntüler nedir?" diye sordum. "Eski zamanlara ait gördüğüm sahneler? Ya hayvanlar konusundaki görüntüler? Onuncu Kehanet bunlardan söz ediyor mu? Elyazmasını gördün mü?"

Wil el işaretiyle sorularımı geçiştirdi. "Önce sana diğer boyuttaki deneyimlerimden söz edeceğim. Ben buna *ölümden sonraki yaşam* boyutu adını verdim. Peru'da sizler korkuya kapılıp titreşimlerinizi yitirdiğiniz halde, ben enerji düzeyimi koruma-yı başardım," diye anlatmaya başladı. "Kendimi inanılmaz güzellikte, berrak bir dünyanın içinde buldum. Aynı yerde duruyordum, ama her şey çok farklıydı. Şaşırtıcı derecede ışıklı, parlak bir dünyaydı. Şimdi sana gerektiği gibi tarif edemiyorum. Uzun süre bu inanılmaz güzellikteki dünyanın içinde dolaştım. Titreşimlerim daha fazla yükseldi ve akıllara durgunluk veren bir şey keşfettim. Gitmek istediğim yerin görüntüsünü hayal edince, gezegenin her köşesini dolaşabiliyordum. Aklıma her gelen yerde seni, Julia'yı ve diğerlerini aradım, ama hiçbirinizi bulamadım.

"Sonunda, başka bir yeteneğimi farkettim. Aklımda boş bir alan yaratınca, gezegenin dışında sadece düşüncelerden oluşan başka bir dünyaya geçebiliyordum. Orada hayal kurarak tüm istediklerimi yaratabiliyordum. Bir dizi okyanuslar, dağlar ve görülmeye değer manzaralar meydana getirip, istediğim şekilde davranan insanlar ve akla gelebilecek her şeyi yarattım. Ve bunların hepsi yeryüzündekiler kadar gerçekti.

"Fakat sonunda bu şekilde yarattığım dünyanın doyurucu bir yer olmadığını farkettim. Sadece keyfime göre yarattığım

dünya beni doyasıya tatmin etmiyordu. Bir süre sonra evime döndüm ve ne yapmak istediğimi düşündüm. O zamanlar hâlâ yeterince yoğunlaşabiliyordum ve daha yüksek bilince ulaşmış kişilerle konuşabiliyordum. Gerekmediği halde yemek yiyip uyuyabiliyordum. Sonunda gelişmenin zevkini ve rastlantıların deneyimini unuttuğumu farkettim. Coşkuyla dolup taşıyordum, bu nedenle iç bağlantımı içimde devam ettirdiğim inancına kapılıp yanıldığımı anladım. Aslında kontrolu fazlasıyla elimde tuttuğum için izlemem gereken yolumu yitirmiştim. Bu düzeydeki titreşimlerde insan izleyeceği yolu kolayca yitirebilir, çünkü istediğini anında yaratmak çok kolaydır."

"Peki, sonra ne oldu?" diye sordum.

"Tüm dikkatimi iç dünyama yönelttim ve her zaman yaptığımız gibi kutsal enerjiyle bağlantı kurmaya çalıştım. Bütün yaptıklarım bundan ibaret; titreşimlerim fazlasıyla yükseldi ve sezgilerimi duyumsamaya başladım. Senin görüntün gözlerimin önünde belirdi."

"Ne yapıyordum?"

"Bunu söyleyemem; görüntü oldukça bulanıktı. Fakat sezgilerimi aklımda tutmayı sürdürünce, *ölümden sonraki yaşamın* yeni bir alanına geçtim. Burada diğer ruhları ve ruh gruplarını gerçekten görebiliyordum, ama onların düşüncelerini ve bilgilerini belli belirsiz algılayabildiğim halde onlarla tam anlamıyla konuşamıyordum."

"Onlar sana Onuncu Kehaneti gösterebildiler mi?" diye sordum.

Birkaç kez yutkundu. Yeni bir bomba patlatacakmış gibi yüzüme baktı. "Hayır, Onuncu Kehanet asla yazıya dökülmemiş."

"Ne? Orijinal elyazmasının bir parçası değil mi?"

"Hayır."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Peki, böyle bir kehanet yok mu?"

"Ah evet, var. Fakat sadece düşünce boyutunda var. Bu bilgi henüz fiziksel düzeye inmedi, yalnızca *ölümden sonraki yaşamda* varoluyor. Yeryüzünde yaşayan yeterince çok sayıda kişi bu bilgiyi sezgileriyle duyumsayınca ve herkesin bilincinde yeterince gerçekleşince, ancak o zaman birisi oturup bu bilgiyi yazacak. Diğer ilk Dokuz Kehanet de bu şekilde yazılmış. Aslında tüm ruhani metinler, hatta en kutsal olanları bile bu şekilde yazılmıştır. Bu bilgiler önce *ölümden sonraki yaşamda* varolur. Daha sonra fiziksel boyutta bilgileri en iyi kavrayan kişi, bunları yazmakla görevlendirilir. Bu nedenle bunların vahiy olduğu, yani kutsal esinle yazıldığı söylenir."

"Birisinin Onuncu Kehaneti kavraması neden bu kadar uzun sürdü?"

Wil hayretle yüzüme baktı. "Bilmiyorum. İletişim kurduğum ruh grubu galiba bunun nedenini biliyor, ama ben doğru dürüst anlayamadım. Enerji düzeyim yeterince yüksek değildi. Sanırım bu durum maddesel gerçekten manevi dünya görüşüne geçerken, böyle bir dönüşüm içindeki kültürde ortaya çıkan korkudan kaynaklanıyor."

"Sana göre Onuncu Kehanet dünyaya inmeye hazır mı?"

"Evet, *ölümden sonraki yaşamdan* elde ettiğimiz görüşlerimiz tüm dünyada yükseldikçe, ruh grupları Onuncu Kehanetin yavaş yavaş yeryüzüne ineceğine artık inanıyorlar. Fakat korkuyu yenebilmek için, diğer ilk Dokuz Kehanette olduğu gibi, bu bilginin önce yeterince insan tarafından kavranması gerek."

"Onuncu Kehanetin başka nelerden söz ettiğini biliyor musun?"

"Evet, anlaşıldığına göre ilk Dokuz Kehaneti bilmek yeterli değil. Bu yazgıyı nasıl uygulayacağımızı anlamak gerek. Bu tür bilgiler ancak fiziksel boyutla *ölümden sonraki yaşam* arasındaki

özel ilişkiyi kavramakla elde edilir. Doğum olayını, nereden geldiğimizi, insanlık tarihinin nereye ulaşmak istediğini geniş bir panoroma içinde anlamak gerekiyor."

Birdenbire aklıma bir fikir geldi. "Dur bir dakika, Dokuzuncu Bilginin kopyasını görebildin mi? Orada Onuncu Bilgi hakkında ne yazıyordu?"

Wil bana doğru eğildi. "İlk Dokuz Bilgi hem kişisel, hem de toplumsal düzeydeki manevi gelişmenin gerçeklerinden söz ediyordu. Ama aslında bu bilgileri uygulamak, onları yaşamak ve bu yazgıyı yerine getirmek, sözkonusu süreci tam anlamıyla kavramayı gerektiriyor; bu da Onuncu Kehaneti oluşturuyor. Bu bilgi bize dünyanın manevi dönüşüm gerçeğini yalnızca dünyevi boyutun görüş açısından göstermekle kalmayıp, aynı zamanda *ölümden sonraki yaşamın* görüş açısından da gösterecektir. Söylediklerine göre, boyutları neden birleştirdiğimizi ve bu tarihsel amacı neden yerine getirmemiz gerektiğini tam anlamıyla kavrayınca ve bu anlayış kültürle birleşince, bir süre sonra Onuncu Kehanet yazıya dökülecektir. Yeni manevi uyanışın ortaya çıkışıyla birlikte tepkisel bir kutuplaşmanın da başgöstermesinden korkuluyor. Deniyor ki, manevi bilinç yavaş yavaş varlığını belli ederken, aynı zamanda geleceği çeşitli teknolojilerle kontrol altında tutmaya çalışanlar korkudan kaynaklanan tepkilerle bu uyanışa karşı koyacaklardır. Sözünü ettiğimiz teknolojiler şimdiye dek keşfedilen nükleer teknolojilerden çok daha tehlikelidir. İşte Onuncu Kehanet bu kutuplaşmayı çözerek tehlikeyi ortadan kaldıracaktır. "

Wil birdenbire sustu ve başıyla doğu yönünü işaret etti. "Sen de duydun mu?" diye sordu.

Dikkatle dinledim ama şelalenin sesinden başka bir ses duymadım.

"Neyi?" diye sordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şu uğultu."

"Daha önce duymuştum. Nedir o?"

"Tam emin değilim. Fakat bu uğultu diğer boyutlardan da duyulabiliyor. Benim gördüğüm ruhlar bu durumdan çok rahatsız olmuş gibiydiler."

Wil konuşurken, gözlerimin önünde çok net bir şekilde Charlene'nin yüzü belirdi. Bu yüzden biraz dikkatim dağıldı. "Uğultunun yeni teknolojiyle ilgisi var mı sence?" diye sordum.

Wil yanıt vermedi. Yüzünde dalgın bir ifade vardı.

"Senin aradığın arkadaşın sarı saçlı mı? Gözleri iri... meraklı bakışlı mı?" diye sordu.

"Evet."

"Biraz önce onun yüzü gözlerimin önünde canlandı."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Benim de gözlerimin önünde canlandı."

Wil dönüp bir an şelalelere baktı. Onun bakışlarını izledim. Beyaz köpükler ve sis bulutu halinde havaya sıçrayan su damlacıkları sohbetimize muhteşem bir fon oluşturuyordu. Vücudumda enerjimin yükseldiğini hissettim.

Wil, "Henüz enerjin yeterince yüksek değil," dedi. "Ama burası çok güçlü bir yer. Sanırım ben de biraz yardımcı olabilirsem ve ikimiz birlikte tüm dikkatimizi arkadaşının yüzüne odaklarsak, manevi boyuta geçip, belki onun nerede olduğunu ve bu vadide neler olup bittiğini öğrenebiliriz."

"Emin misin? Bunu başarabilir miyim? İstersen sen git. Ben burada beklerim," dedim. Wil'in yüzü gözlerimin önünden kayboluyordu.

Wil sırtımın ortasına dokunarak bana enerji verdi ve tekrar gülümsedi. "Burada bulunmamızın amacını anlamıyor musun? İnsan kültürü *ölümden sonraki yaşamı* anlamaya, Onuncu Kehaneti kavramaya başladı. Diğer boyutu birlikte keşfetme fırsatını

ele geçirdik sanırım. Bu yazgıyı birlikte paylaşacağımızı hissediyorum."

Tam o sırada, şelalenin gürültüsüne rağmen, geri plandaki uğultuyu duymaya başladım. Aslında bu uğultuyu tüm vücudumda hissettim.

Wil, "Uğultu artıyor. Hemen gitmemiz gerek. Charlene'nin başı belada olabilir!" dedi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

Wil sırtıma dokunmaya devam ederek yanıma sokuldu. "Arkadaşının daha önce gördüğümüz görüntüsünü yeniden yaratmamız gerek."

"Ve bu görüntüyü sürdüreceğiz, değil mi?"

"Evet, daha önce de söylediğim gibi, sezgilerimizi daha yüksek düzeyde tanıyıp onlara inanmayı öğreniyoruz. Tüm istediğimiz rastlantıların daha düzenli olarak sürmesi. Ne var ki, çoğumuz için, bu farkında olma yeteneği çok yeni ve hâlâ eski kuşkuculuğa çok fazla dayanan bir kültürle kuşatılmış bulunuyoruz; bu yüzden de kolaylıkla umudumuzu ve inancımızı yitiriyoruz. Eğer dikkatimizi gözlerimizin önünde beliren potansiyel geleceğin tüm ayrıntılarına yöneltip, bu görüntüyü aklımızda tutmayı sürdürerek inanmaya devam edersek, bu imajların gözümüzün önünde daha sık belirdiklerini artık farketmeye başlayacağız."

"Görüntüleri irademizle mi meydana getireceğiz?"

"Hayır. *Ölümden sonraki yaşamda* benim deneyimlerimi unutma. Orada her istediğini dilediğince yaratabiliyorsun, ama bu tür yaratma doyurucu olmuyor. Aynı kural bu boyutta da geçerli, fakat burada her şey daha yavaş meydana geliyor. Dilediğimiz her şeyi irademizle yaratabiliriz, ama gerçek doyuma ulaşabilmek için önce kutsal gücün rehberliğinde iç benliğimizi eğitip, sezgilerimizi tümüyle kavradığımız zaman gerçek doyu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ma ulaşabiliriz. Ancak o zaman irademizi kullanıp algıladığımız sonuçlara doğru yol alabiliriz. Bu bağlamda, kutsal kaynakların eşliğinde bizler de birer yaratıcı oluruz. Onuncu Kehanette bu bilginin nasıl başladığını anladın mı? *Ölümden sonraki yaşamda* yaptığımız gibi, görüntüleme yeteneğimizi kullanmayı öğrenmeye başlıyoruz. Bunu öğrendikten sonra, diğer boyutlarla aynı hizaya geliyoruz ve böylece yeryüzüyle cennetin arasındaki mesafe kısalıyor."

Başımı sallayarak söylediklerini iyice anladığımı belirttim. Birkaç kez derin nefes aldıktan sonra Wil elini tüm gücüyle sırtıma bastırdı ve tüm ayrıntılarıyla Charlene'nin yüzünü gözlerimin önünde canlandırmamı istedi. Bir an hiçbir şey olmadı, sonra birdenbire enerji dalgasının içime dolduğunu ve büyük bir hızla beni ileriye doğru ittiğini hissettim.

Şimşek gibi olağanüstü bir hızla çeşitli renklerden oluşan bir tünelin içine girdim. Bilincim yerindeydi. Neden korkmadığımı merak ettim. Sanki daha önce de burada bulunmuştum. Aslında bulunduğum yere yabancı olmadığımı hissedince rahatladım. Hızım kesilip durduğumda kendimi beyaz ışıktan oluşan bir çevrede buldum. Wil'i araştırınca sol tarafta biraz arkamda durduğunu farkettim.

Wil gülümseyerek, "İşte geldin," dedi. Dudakları kımıldamıyordu, ama onun sesini çok net duyabiliyordum. Sonra vücudunun görünüşü dikkatimi çekti. Eskisinden farksızdı, ama sanki içinden dışarıya bir ışık yansıyordu.

Onun eline dokunmak için uzanınca, benim de vücudumdan dışarıya ışık yansıdığını gördüm.

Wil nerdeyse sevinçten uçacaktı. Aslında yüzünün ifadesi öyle komikti ki, kendi kendime güldüm.

Wil, "Şaşırtıcı değil mi?" diye sordu.

"Celestine Harabelerindeki titreşimlerden daha yüksek bir titreşim düzeyindeyiz. Nerede olduğumuzu biliyor musun?" diye sordum.

Wil sessizce çevresine bakındı. Uzaysal bir çevrede aşağı yukarı dalgalandığımızı sanıyorduk, ama ufku görünmeyen uçsuz bucaksız bir âlemde hareketsiz, havada asılı kalmıştık. Tüm çevremizi çeşitli tonlarda beyaz bir ışık sarmıştı.

Sonunda Wil, "Burası gözlem noktası; senin yüzün gözlerimin önünde canlandığı zaman, kısa bir süre için buraya uğradım ve diğer ruh gruplarını da burada gördüm," diye yanıt verdi.

"Peki, onlar ne yapıyorlardı?"

"Ölümden sonra buraya gelen insanları gözlemliyorlardı."

"Ne? Yani insanlar öldükten sonra buraya mı geliyorlar?"

"Evet."

"Biz neden buraya geldik? Yoksa Charlene'nin başına bir şey mi geldi?"

Wil tam karşıma geçti. "Hayır, sanmıyorum. Senin görüntünü gözlerimin önünde canlandırmaya başladığım zaman bana neler olduğunu anımsa. Sonunda seninle şelalelerde buluşana kadar birçok yer dolaştım. Herhalde Charlene'i bulmadan önce burada görmemiz gereken bir şey var. Bu ruhlarla birlikte bekleyelim, bakalım neler olacak." Başıyla sol tarafı işaret etti; bizden biraz uzakta, insana benzeyen varlıklar gözlerimizin önünde şekillenmeye başladılar.

Önce ürktüm. "Wil, bize dostça yaklaşacaklarını nereden biliyorsun. Ya niyetleri bizi büyülemek veya daha kötü bir şey yapmaksa?" diye tepki gösterdim.

Wil ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı. "Yeryüzünden biri seni kontrolu altına almak isteseydi, bunu nasıl anlardın?"

"Bu insanın beni kullanacağını düşünüp hemen karşı koyardım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Başka nasıl?"

"Enerjimin çalındığını, kendi irademle davranma ve aklımı kullanma yeteneğimin zayıfladığını hissederdim."

"Çok doğru. Bu prensiplerin hepsi iki boyutta da aynı biçimde işler."

Varlıkların şekillenmesi sona erene dek ihtiyatla bekledim. Fakat bir süre sonra onların vücutlarından yansıyan, beyazımsı kehribar rengindeki parlak ışık enerjisinin sevgiyle bana destek verdiğini hissettim. Karşımdaki varlıkların yüzleri insana benziyordu, ama onlarla yüz yüze gelmek olanaksızdı. Çevremde kaç tane ruh vardı sayamadım. Bir an üçü dördü karşımızda beliriyor, gözlerimi bir saniye kırpınca altı tane oluyor, sonra yine ortada üç tane kalıyordu. Hepsi gözümüzün önünde dans edercesine bir belirip bir kayboluyorlardı. Beyaz fon üstünde kıvılcım titreşimlerinden oluşan kehribar bulutuna benziyorlardı.

Aradan birkaç dakika geçtikten sonra ışıklı vücudu bana ve Wil'inkine benzeyen, diğerlerinden oldukça farklı bir ışık belirdi. Dikkatle bakınca, bunun orta yaşlı bir erkek olduğunu gördük; şaşkınlıkla çevresine bakan adam ruh gruplarını görünce, rahatlamaya başladı.

Ona biraz daha yakından baktığımda neler düşündüğünü ve neler hissettiğini duyumsadığımı farkederek çok şaşırdım. Yan gözle Wil'e baktım, o da başını sallayıp adamın tepkisini duyumsadığını belirtti.

Tekrar dikkatle bakınca, ona gösterilen sevgi ve desteğe karşın, adamın öldüğünü anlamasıyla şoka girdiğini farkettim. Birkaç dakika önce koşuya çıkmıştı ve oldukça uzun, dik yokuşu koşarak çıkmaya çabalarken, şiddetli bir kalp krizi geçirmişti. Sancı birkaç saniye sürmüştü, sonra birdenbire vücudundan ayrılan ruhu yukardan kendisine yardıma koşanlara bakmıştı.

Kısa süre sonra ilkyardım ekibi yetişip onu tekrar hayata döndürmeye çalışmışlardı.

Sonunda ambulansta vücudunun yanında otururken, ekip başının onun öldüğünü açıklamasını dehşet içinde dinlemişti. Çılgın gibi onlarla iletişim kurup konuşmaya çabalamıştı, ama hiç kimse onun söylediklerini duymamıştı. Hastanede doktor kelimenin tam anlamıyla adamın kalbinin iflas ettiğini, onu kurtarmak için artık kimsenin elinden bir şey gelmeyeceğini ekibe açıklamıştı.

Adam bir yandan bu gerçeği kabul etmeye çalışıyor, bir yandan da karşı koyuyordu. Nasıl ölebilirdi? Sonunda birilerini yardıma çağırmış ve anında kendini renk renk bir tünelin içinde bulmuş, şimdi de buraya gelmişti. Biz ona bakmaya devam ettik. Adam ruhların daha çok farkına varınca, onlara doğru yürüdü. Gözlerimizin önünde yavaş yavaş bulanıklaşıp ruhlara benzemeye başladı.

Sonra birdenbire yanımıza doğru adeta itildi ve bir anda duvar haritaları, bilgisayarlar ve çalışan insanlarla dolu ofis gibi bir yerle çevresi sarıldı. Yarı şeffaf duvarların dışında her şey çok gerçek görünüyordu. Ofiste olup biteni izleyebiliyorduk. Ofisin üstündeki gökyüzü mavi değil, garip bir zeytin yeşiliydi.

Wil, "Kendini kandırıyor," dedi. "Yeryüzünde çalıştığı ofisini yeniden yaratıp ölmediğine inanmaya çabalıyor."

Varlıklar amber renkli ışıklar saçarak, gözümüzün önünde kâh belirip kâh kaybolarak adama yaklaştılar; başka yönlerden gelenlerle birlikte bir düzine oldular. Adama hem sevgi, hem de benim anlamadığım bir tür bilgi aktarmaya başladılar. Bir süre sonra adamın yarattığı ofis yavaş yavaş silindi ve tamamen ortadan yok oldu.

Adamın yüzünde yazgısına boyun eğen bir ifade belirdi ve tekrar diğer varlıkların arasına karıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Wil, "Haydi biz de onları izleyelim," dediği anda onun kolunun, daha doğrusu kolunun enerjisinin sırtıma yüklendiğini hissettim.

Wil'le gitmeyi kabul edince, içimde hafif bir heyecan dalgası kıpırdadı ve varlıklarla adamı daha net görmeye başladım. Şimdi varlıkların yüzlerinin Wil'inki ve benimki gibi parladığını farkettim, ama elleriyle ayaklarının şekilleri tam belirlenmemişti. Onların yerinden parlak bir ışık yansıyordu. Artık varlıkları dört veya beş saniye süreyle daha net görebiliyordum. Gözlerimi kırpıp açtıktan sonra da onları görmeye devam ediyordum.

Yeni ölen adamın ve diğer ruh gruplarının bize doğru yaklaşan parlak ve yoğun bir ışık noktasını izlediklerini gördüm. Bir süre sonra ışık yekpare bir huzme haline gelerek her şeyi kapladı. Işığa doğrudan bakamıyordum, gözlerim kamaşıyordu, ama başımı yana çevirince, hiçbir zorluk çekmeden ışığa doğrudan bakan adamın siluetini gördüm.

Onun aklından geçen düşüncelerini ve duygularını yine algıladım. Işık inanılmaz sevgi ve huzur veren bir duygulanımla adamın içine doldu. Bu duygular onu sarmalarken, adamın bilgi dağarcığı ve görüş açısı öylesine genişledi ki, bugüne dek yaşadığı hayatı şaşılacak kadar ayrıntılı olarak ve çok geniş bir açıdan gayet net görmeye başladı.

Doğduğu günkü şartlar ve ailesiyle birlikte geçirdiği yaşam bir anda gözlerinin önüne serildi. Dünyaya gelince, ona John Donald Williams ismini takmışlardı. Babasının eğitim düzeyi pek yüksek değildi. Annesiyse çocuğuna karşı fazlasıyla ilgisiz bir kadındı. Kendini çeşitli sosyal etkinliklere adamıştı ve çoğu zaman evde yoktu. Bu nedenle çocuk çevresine karşı öfke duyarak büyümüş ve herkese meydan okumaya alışmıştı. Tüm dünyaya her istediğini elde edebilecek kadar hırslı ve üstün zekâlı olduğunu kanıtlamak amacıyla fen ve matematik dalında büyük

başarı göstermişti. Yirmi üç yaşında M.I.T. Üniversitesinde fizik doktorasını tamamlamıştı. Önce savunma bakanlığında, daha sonra da özel bir enerji şirketinde çalışmaya başlamadan, dört büyük ve ünlü üniversitede ders vermişti.

Daha sonra atandığı mevkilerde sağlığına dikkat etmediği açıkça anlaşılıyordu. Yıllarca hazır yiyeceklerle karnını doyurmuş ve spor yapmadan yaşamını sürdürmüştü; sonunda kronik kalp hastalığına tutulmuştu. Sporda da aşırıya kaçması sonunu hazırlamış ve hayatının en olgun çağında, elli sekiz yaşında yaşama veda etmek zorunda kalmıştı.

Bu noktada, Williams'ın farkına vardığı hataları yön değiştirdi ve yaşamını bu şekilde sürdürdüğüne derin pişmanlık duyup acı çekmeye başladı. Şimdi ruhu tüm çıplaklığıyla gözlerinin önüne serilmişti. Herkese meydan okuma, çok önemli ve seçkin sınıfa ait olma eğilimi çocukluğunda ailesiyle birlikte yaşadığı günlerde filizlenmişti. Başlıca silahı diğerlerinin iş ahlaklarını, yeteneklerini ve kişiliklerini eleştirip alay etmekti. Ama şimdi tüm öğretmenlerinin zamanında güvensizliğini yenmesi için ona yardım etmeye çalıştıklarını anlamıştı.

Hata yaptığı zaman hepsi ona doğru yolu göstermeye çabalamışlardı, ama o öğretmenlerinin sözlerine kulak asmamıştı.

Bunun yerine sonuna dek kendi görüşünde ısrar etmiş ve inandığı yoldan ayrılmamıştı. Oysa işini özenle seçip çalışma temposunu biraz daha yavaşlatması gerektiğini gösteren tüm işaretler ortadaydı. Yeni teknoloji araştırmalarında birçok tehlikeyi üstelendiğini gösteren binlerce kanıtı gözardı etmişti. Yanında çalışanların ürettikleri yeni teorileri, hatta hiç bilmediği fizik kurallarını, çıkış noktalarını incelemeden gözü kapalı kabul etmişti. Onun için önemli olan yöntemlerin işlemesiydi. Çünkü yaptığı işlerden dolayı herkes ona şükran duyacak, böylece dünyaya nam salıp başarıya ulaşacaktı. Şöhret gereksinimine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tekrar yenik düştüğünü anlayınca, aman Tanrım, eskisi gibi yine hata yaptım, diye düşündü.

Düşünceleri daha önce varolduğu yaşama kaydı ve gözlerinin önünde başka bir sahne belirdi. Şimdi, on dokuzuncu yüzyılda Appalaş dağlarının güneydoğu eteklerinde, askeri bir üstdeydi. Gaz lambalarının titrek ışıklarının aydınlattığı büyük bir çadırın içinde birkaç subay eğilmiş haritayı inceliyorlardı. Çadırda toplanan yüksek rütbeli subaylar aralarında bir anlaşmaya varmışlar, artık barış umudunun sona erdiğine oybirliğiyle karar vermişlerdi. Savaş kaçınılmazdı ve askeri prensiplere göre hiç vakit yitirmeden saldırıya geçmeleri gerekiyordu.

Yüksek rütbeli komutanlardan birinin ikinci yaveri olan Williams da, başka seçim şansım yok, diye düşünüp diğerlerinin verdiği karara uymak zorunda kalmıştı. Onlara ters düşmesi mesleğinin sona ermesi demekti. Ayrıca istese bile diğerlerini verdikleri karardan caydıramazdı. Güneydoğuda kızılderili yerlilere karşı açılan savaşı sonuna dek sürdürmek gerekiyordu.

Nöbetçi asker bir habercinin hiç vakit yitirmeden komutanla görüşmek istediğini generale iletti. Williams çadırın kapısını aralayıp dışarı bakınca, gözlerinde ümit ışığı sönmüş, zayıf beyaz bir kadının beklediğini gördü. Daha sonra bu kadının misyonerlerden birinin kızı olduğunu ve kendi hayatı pahasına yerlilerle yaptığı görüşmelerde barış olasılığının doğduğunu haber vermeye geldiğini öğrendi.

Fakat general kadını görmek istememiş, kadın dışardan ona seslenirken, çadırda kalmayı yeğlemişti. Sonra da onun getirdiği haberi öğrenmeden, kadını silah zoruyla kamptan dışarı attırdığında, Williams yine sessiz kalıp karşı koymamıştı. Komutanın büyük baskı altında olduğunu biliyordu. Çünkü bölgenin ekonomik gelişmelere açılacağına söz vermişti. Güç simsarlarının ve onların politik yandaşlarının vizyonlarının gerçekleşmesi

için savaşmak gerekiyordu. Bölgeye yeni yerleşenlerin ve kızılderililerin kendi sınırları içinde kültürlerini yaratmaları yeterli değildi. Hayır, onların görüşlerine göre, zengin, bereketli ve güvenli bir dünya yaratanlar ancak tekelleşerek geleceğe şekil verip kontrol edebilirlerdi. Küçük insanlara karar verme özgürlüğünü tanımak çok korkunç bir sorumsuzluktu.

Williams savaşın demiryolu ve kömür krallarıyla ve yeni yeni ortaya çıkan petrol meraklılarının ekmeklerine yağ süreceğini ve kuşkusuz kendi geleceğini de güvenceye alacağını biliyordu. Bütün yapması gereken, çenesini tutup diğerlerinin oyunlarına ayak uydurmaktan ibaretti. Ve Williams verilen kararı sessizce protesto etse bile çenesini tutacaktı... tıpkı generalin diğer yaveri gibi onlara karşı çıkmayacaktı. Bunları düşünürken, çadırın diğer köşesinde duran kısa boylu, ayağı hafifçe aksayan melektaşına baktı. Bacağı sakat olmadığı halde onun neden topalladığını hiç kimse bilmiyordu. Yaver herkesin nabzına göre şerbet veren bir dalkavuktu. Kartellerin çevirdikleri gizli oyunları biliyor ve bunlardan sonsuz bir zevk alıyordu. O insanlara hayrandı ve onlardan biri olmaya çalışıyordu.

Bir şey daha vardı. Bu adam da general ve diğerleri gibi, kızılderililerden korkuyordu. Korkusunun nedeni onların savaşta gösterdikleri şiddet veya sayıca güçlü olmaları değildi. Hatta korkusu, endüstriyel ekonominin yayılması için topraklarını alıp onları yerlerinden, yurtlarından sürmekten de kaynaklanmıyordu. Onların yerlilerden korkmalarının nedenleri çok derinlere iniyordu. Ürkütücü ve dönüştürücü bir fikir olan bu korkunun kaynağını yalnızca bir avuç yaşlı biliyordu, ama kültürleri boyunca bu korku kabardıkça kabarmış ve kontrolu ellerinde tutanları değişmeye ve gelecekle ilgili başka vizyonları anımsamaya zorlamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Williams kadın misyonerin kızılderililerin büyücü reislerini biraraya gelmeye, son bir çabayla bu bilgi üzerinde anlaşmaya varmaya ve bunları paylaşacak sözcükleri bulup onları hızla karşılarına alan dünyaya son bir kez daha kendilerini açıklamaya, değerlerini ortaya koymaya ikna ettiğini öğrenmişti. Williams kalbinin derinliklerinde, kadının yapacağı açıklamaları dinlemeleri gerektiğine inanıyordu, ama sonunda sessiz kalmayı yeğlemişti. General hızla başını sallamış, barış olanağını ortadan kaldıran savaş emrini vermişti.

Biz ona bakarken, Williams'ın düşünceleri ormanın derinliklerindeki dağ geçidine, savaşın başladığı yere kaydı. Birdenbire süvariler akın akın vadiye dalıp inanılmaz bir şiddetle savaşa başladılar. Kayaların arkasına gizlenen kızılderililer savunmaya geçerek süvarileri geri püskürttüler. Biraz uzakta iriyarı bir adamla bir kadın kayaların arkasına sığınmışlardı. Genç adam bir tür gözlemler yapan bir akademisyendi ve savaş alanına yakın bir yerde bulunmak onu dehşete düşürüyordu. Savaşa karşıydı. Onun ilgi alanı ekonomiydi; şiddet konusu ona çok yabancıydı. Buraya yerlilerle beyazların birbirlerine düşman olmadan, bölgedeki büyüyen ekonomik dalgaya birlikte uyum sağlayıp gelişeceklerine, iki kültürün birbirine entegre olabileceğine insanları inandırmaya gelmişti.

Daha önce askeri kampa gelen misyoner kadın da onun yanında kayaklıkların arkasına sığınmıştı. Bu anda terkedilip ihanete uğradığını hissediyordu. Eğer gücü ellerinde tutanlar onun önerdiği olasılıklara kulak assalardı, barış uğruna gösterdiği çabaların işe yarayacağına inanıyordu. Kendi kendine, "Bu şiddet sona erene dek amacımdan asla geri dönmeyeceğim, hatalar onarılır, onarılabilir," diye söylendi.

Onların arkasındaki tepede birdenbire beliren iki süvari son hızla orada tek başına duran yerlinin yanına gitti. Boynumu uzatıp orada duran yerliye baktım ve David'le konuşurken zihnimde canlanan görüntünün, beyaz kadının önerilerine karşı çıkan bu öfkeli reise ait olduğunu anladım. Ben ona bakarken, hızla arkasını döndü ve peşinden kovalayanların birisinin göğsüne nişan alıp okuyla vurdu. Diğer asker atından atlayarak kızılderili reisinin üstüne saldırdı. İkisi çılgınca boğuşmaya başladılar. Sonunda asker kamasını koyu tenli adamın boğazına sapladı. Açılan yaradan oluk gibi kan fışkırmaya başladı.

Bu olayları dehşet içinde izleyen ekonomist paniğe kapıldı ve kaçmaları için kadına yalvardı, ama kadın ona sakinleşip yerinden kımıldamamasını işaret etti. Yanlarındaki ağacın dibinde duran ve kıvılcım gibi bir görünüp bir kaybolan yaşlı büyücüyü Williams ilk kez gördü. Tam o sırada başka bir süvari bölüğü tepeye çıktı ve rastgele ateş etmeye başladılar. Kurşunlara hedef olan kadın ve erkek yere düştüler. Kızılderili büyücü gizlendiği ağacın arkasından çıktı, meydan okurcasına gülümsedi ve diğerleri gibi kurşunlara hedef oldu.

Tam bu sırada, Williams'ın bakışları savaşın yer aldığı vadinin karşısındaki tepeye takıldı. Deri giysili, katır sürüsü güden bir dağ adamı da orada durmuş savaşı izliyordu. Adam bir süre sonra savaşan insanlara arkasını dönüp tepeden aşağı inerek aksi yönde yürümeye başladı. Gölü ve şelaleleri geçip, gözden kayboldu. Çok şaşırmıştım; demek savaş tam bu vadide, şelalelerin güneydoğusunda olmuştu.

Tekrar dönüp Williams'a bakınca, dökülen kanların ve nefretin yarattığı dehşeti onun yeniden yaşadığını gördüm. Kızılderililere karşı açılan savaşa karşı koymamakla büyük bir hata yaptığını anlamıştı. Bu savaşta yaptığı hatalar, sonraki yaşamındaki koşulları ve ümitlerini şekillendirmişti, ama hatalarından ders almamış ve yine eskisi gibi eyleme geçememişti. Misyoner kadınla birlikte ölen iriyarı erkekle tekrar biraraya gelmişti. Willi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ams önce yaptığı hataları anımsaması, sonra genç arkadaşının uyanmasına yardım etmesi gerektiğini biliyordu. Birlikte tepede durup yöntemi tartışmaları gözlerinin önünde belirmişti. Yedi kişilik grubu kurmak için, vadideki beş kişiyi bulmaları gerekiyordu. Gruptakiler elbirliğiyle korkuyu yenmeye yardım edeceklerdi.

Bu düşünceler onu daha derinlerdeki anılara götürdü. Uzun ve eziyetli insanlık tarihi boyunca korku en büyük düşman olmuştu. Şimdilerde insan kültürünün kutuplaştığını, bu tarihi süreç içinde kontrolu bırakmak istemeyenlerin eline son bir fırsat daha geçtiğini, gücü yakalayıp yeni teknolojileri kendi amaçları uğruna sömüreceklerini Williams biliyordu.

Yüzünü acıyla buruşturdu. Orada bulunmasının veya bulunmamasının önemi yoktu, ama kendi grubunu biraraya toplaması çok önemliydi. Bunu biliyordu. Tarihteki dengeler bu gruplar sayesinde sağlanıyordu. Eğer yeterli sayıda grup oluşursa ve bu gruplar korkuyu yeterince anlayabilirlerse, kutuplaşma ortadan kalkacak ve vadideki deneyler sona erecekti.

Hafif beyaz ışığın içindeki yerime tekrar döndüğümü yavaş yavaş farkettim. Williams'ın gözlerinin önünde beliren hayaller sona erince, diğer varlıklarla birlikte o da hızla ortadan kayboldu. Daha sonra, geriye doğru hızla itildiğimi hissedince, başım döndü ve bir an kendimden geçtim.

Kendime gelince Wil'in sağ tarafımda durduğunu farkettim.

"Ne oluyor? Williams nereye gitti?" diye sordum.

Wil, "Emin değilim," diye yanıt verdi.

"Ona ne oldu?"

"Yaşamını tekrar gözden geçiriyordu."

Başımı salladım.

Wil, "Bunun anlamını biliyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Ölümün eşiğine geldikleri zaman insanların tüm yaşamlarını bir kez daha gözden geçirdiklerini sık sık duydum. Bunu mu anlatmak istiyorsun?"

Wil düşünceliydi. "Evet, bu yeniden gözden geçirme sürecinin giderek daha çok bilinçlenmesinin insan kültürüne büyük etkisi olacak. *Ölümden sonraki yaşamın* sağlayacağı daha yüksek bir bakış açısının diğer bölümü bu. Ölümün eşiğine kadar gelme deneyimini binlerce insan yaşamıştır. Onların öykülerini ve deneyimlerini paylaştıkça, yaşamı tekrar gözden geçirme süreci günlük hayatımıza girecektir. Ölümden sonra yaşamımızı tekrar gözden geçireceğimizi biliyoruz; ve elimizden kaçırdığımız her fırsat için, eyleme geçmekte geç kaldığımız her olay için üzüleceğimizi biliyoruz. Bu bilgi, içimize doğan her önsezinin görüntülerinin peşine düşmemize, kolayca karar vermemize ve bunu kesinkes farketmemize yardımcı olacaktır. Artık yaşamımızın bir amacı var. Önemli olayların hiçbirini kaçırmak istemiyoruz. Doğru kararlar veremediğimiz ya da gereken eylemleri gerçekleştiremediğimiz için yakınmak istemiyoruz."

Wil birdenbire sustu ve sanki bir şey dinliyormuş gibi başını yana eğdi. Ben de o anda sırtımın ortasında şiddetli bir sarsıntı hissettim, sonra bozuk sesli uğultuyu duydum. Birkaç dakika sonra ses kesildi.

Wil etrafına baktı. Çevremizdeki somut beyazlığın içinde arada sırada donuk gri bir ışık beliriyordu.

Wil, "Yeryüzünde her ne oluyorsa bu boyutu da etkiliyor. Korkarım artık titreşimlerimizi sürdüremeyeceğiz," dedi.

Biz neler olacağını beklerken, donuk gri ışıklar bir süre sonra kayboldu ve çevremiz tekrar somut beyaza dönüştü.

Wil, "Dokuzuncu Bilginin yeni teknoloji konusundaki uyarılarını anımsadın mı?" diye sordu. "Ayrıca, Williams'ın teknolojiyi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kontrolları altında tutmaya çalışan korkaklar hakkında söyledikle-rini unutma."

"Yedi kişilik grubun geri gelmesinin anlamı ne? Ve on dokuzuncu yüzyılda bu vadide meydana gelen olaylar neden Williams'ın gözlerinin önünde canlandı? Wil, o sahneleri ben de görmüştüm. Sence bunların anlamı nedir?" diye sordum.

Wil'in yüzünün ifadesi ciddileşti. "Sanırım bu olayların hepsini görmemiz gerekiyordu. Galiba sen de bu gruba dahilsin."

Birdenbire uğultu tekrar yükselmeye başladı.

Wil, "Williams nedenini çözebilmemiz için önce korkuyu anlamamız gerektiğini söylemişti. Bundan sonra yapmamız gereken şey bu; korkuyu anlamanın bir yolunu bulmalıyız," dedi.

Wil'in düşüncelerini açıklaması henüz sona ermişti. Tam o anda korkunç bir sesin etkisiyle sendeledim ve geriye fırladım. Wil elini uzatıp beni tutmaya çalıştı. Bir anda yüzü şekilsizleşti ve gözlerimin önünden kayboldu. Onu kolundan yakalamaya çalıştım, ama birdenbire ortadan yok oldu. Ben de kontrolumu yitirdim ve bir renk cümbüşünün içinde aşağıya doğru yuvarlanmaya başladım.

KORKUYU YENMEK

Yükseklik korkusunu yenince, tekrar şelalelere döndüğümü farkettim. Çantam daha önce bıraktığım yerde, önümdeki kaya çıkıntısının altında duruyordu. Çevreme baktım; ama Wil'i göremedim. Ne olmuştu? Nereye gitmişti?

Saatime göz atınca, Will'le birlikte diğer boyuta girdikten sonra orada yaklaşık bir saat kaldığımı anladım. Ve başımdan geçen deneyimi düşününce, orada içimin sevgi ve huzurla dolduğunu, tüm endişelerimden arındığımı hissettim. Şimdiyse çevremdeki her şey donuk ve sıkıcı görünüyordu.

Sıkıntıyla yürüdüm ve çantamı yerden aldım. İçimdeki korku gittikçe artıyordu. Kayalıkların açık hedef olduklarını farkedince, ne yapacağıma karar verene dek tekrar güneydeki tepelere dönmeye karar verdim.

Birinci tepeye çıktıktan sonra diğer yamaçtan aşağıya inerken, sol tarafımda aşağı yukarı elli yaşlarında bir adamın yürüdüğünü gördüm. Kızıl saçlı, keçi sakallı adam arazi yürüyüşüne uygun giysiler giymişti. Tam saklanmaya çabalarken, beni gördü ve bulunduğum tarafa doğru yürümeye başladı.

Yanıma gelince, ihtiyatla gülümsedi ve, "Korkarım yolumu kaybettim, olduğum yerde dönüp duruyorum. Bana kente giden yolu tarif edebilir misiniz?" dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ona güney yönündeki dereyi, sonra da ırmağı takip etmesini, daha sonra da batıya yönelip orman korucularının kulübesinin yanından geçmesini salık verdim.

Adam biraz rahatladı. "Kısa süre önce doğu yönünde birisine rastladım, bana geriye dönüş yolunu tarif etti, ama sanırım yanlış yöne sapmışım. Siz de kente mi dönüyorsunuz?"

Yüzündeki ifadeyi dikkatle inceleyince, onun biraz üzgün ve öfkeli olduğunu sezdim.

"Hayır, kente dönmüyorum," diye yanıt verdim. "Bir arkadaşımı arıyorum, buralarda bir yerlerde olması gerek. Karşılaştığınız insan nasıl biriydi?"

"Sarı saçlı, parlak mavi gözlü bir kadındı. Çok hızlı konuşuyordu, ismini anlayamadım. Siz kimi arıyorsunuz?"

"Charlene Billings adında birini arıyorum. Karşılaştığınız kadın hakkında başka bir şeyler anımsayabilir misiniz?"

"Ulusal Orman hakkında bir şeyler söyledi. Sanırım burada araştırma yapanlardan biri, ama pek emin değilim. Vadi hakkında bazı uyarılar yaptı. Eşyalarını topladıktan sonra hemen buradan uzaklaşacağını söyledi. Buralarda bazı gizli işlerin döndüğünden ve herkesin tehlikede olduğundan söz etti. Ama aslında çok gizemli konuşuyordu. Ben yürüyüşe çıkmıştım ve doğrusu onun neden söz ettiğini pek anlamadım." Sesinin tonundan gizli kapaklı konuşmalardan hoşlandığı anlaşılıyordu.

Elimden geldiğince dostça davranmaya çalışarak, "Tarifinizden benim aradığım arkadaşımla karşılaştığınız anlaşılıyor. Onunla tam nerede karşılaştınız?" diye sordum.

Güney yönünü işaret etti ve buradan yarım mil uzakta ona rastladığını, tek başına güneydoğu istikametine doğru gittiğini söyledi.

"Dereye ulaşana dek birlikte yürüyelim," dedim.

Çantamı aldım ve tepeden aşağıya inerken adam, "Benim gördüğüm hanım sizin arkadaşınızsa nereye gidiyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Kuşkuyla gülümsedi. "Acaba mistik dünyayı mı arıyor? Yoksa aradığı bir ütopya mı?"

Ağzımdan laf almaya çalıştığını farkettim. "Belki," diye yanıt verdim. "Yoksa siz ütopyalara inanmıyor musunuz?"

"Hayır, şüphesiz inanmıyorum. Bönlükten ileriye gitmeyen tarih öncesi çağa ait bir düşünce."

Yan gözle ona baktım. Yorgunluktan düşüp bayılmak üzereydim. Sohbeti sona erdirmek gayretiyle, "Sanırım, bu farklı bir düşünce tarzı," dedim.

Adam güldü. "Hayır, bu bir gerçek. Ütopya yok. Bu dünyada her şey iyiye gideceğine, tam tersine her şey kötüye gidiyor. Ekonomi çığrından çıkmak üzere ve bir süre sonra dibe batacak. "

"Neden böyle karamsar konuşuyorsunuz?"

"Bu basit bir nüfusbilimi. Bu yüzyılda Batı ülkelerinde uzun süre büyük bir orta sınıf kitlesi vardı. Bunlar düzeni ve mantığı savunurlardı. Ve ekonomik sistemin herkese uygun olduğu inancını taşırlardı.

"Fakat şimdi bu inanç ölmek üzere. Bunun kanıtlarını istediğiniz yerde görebilirsiniz. Şimdilerde çok az insan bu sisteme inanıyor ve oyunu kurallarına göre oynuyor. Neden? Çünkü orta sınıf çöküyor. Teknolojik gelişme emeğin değerini azaltıyor ve insan kültürünü iki ayrı gruba ayırıyor: varlıklılar ve varlıksızlar. Başka bir deyişle, ekonomide yatırımları ve ortaklıkları olanlarla, niteliksiz hizmet işleriyle kısıtlanmış insanlar diye ikiye ayrılıyor. Buna bir de eğitim noksanlığını eklersen sorunun hangi boyutlarda olduğunu anlarsın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Dünyayı çok küçümsüyorsunuz," dedim.

"Olaylara gerçekçi gözle bakıyorum. Doğrusu da bu. Çoğu insan büyük çabalarla hayatta kalmayı başarabiliyor. Bunalım konusunda yapılan araştırmaları gördünüz mü? Gerilimin ölçüsü kaçtı. Herkes güvenini yitirdi. Daha kötüsü henüz başlamadı bile. Nüfus patlama noktasında. Teknoloji gün geçtikçe daha fazla yaygınlaşıyor. Eğitimli insanla eğitimsiz insan arasındaki uçurum büyüyor. Varlıklılar global ekonomiyi her geçen gün biraz daha kontrolları altına alıyorlar. Bu arada varlıksızlar arasında uyuşturucu ve suç egemenliğini sürdürüyor."

Adam konuşmaya devam etti. "Peki, gelişmekte olan ülkelerde ne olduğunu hiç düşündün mü? Ortadoğu'nun ve Afrika'nın yarısından fazlası amaçları uygarlık düzenini yok etmeye çalışan kökten dincilerin elinde. Şeytanın imparatorluğunu yıkıp yerine bir teokrasi kurmak isteyen çarpık düşünceli dini liderler dünyanın her köşesinde iktidarı ele geçirerek onlara göre kâfir olan herkesi ölüm cezasına çarptırmayı düşünüyorlar.

"Dincilik adına işlenen bu tür cinayetleri ne tür insanlar onaylar? Ama bu tür insanların sayıları gün geçtikçe artıyor. Örneğin, Çin'de yeni doğan kız çocuklarını öldürme geleneği hâlâ sürüyor. Bu tür geleneklerin hâlâ varolduğuna inanabilir misin?

"Söylediğim gibi, yasa ve düzen, insan hayatına saygı ortadan kalkmak üzere. Tüm dünya giderek güruh zihniyetine doğru yozlaşıyor. Bu güruhları yöneten kurnaz şarlatanların öncülüğünde kin ve intikam duygusu hüküm sürmeye başladı. Ve artık bu duruma son verebilmek için çok geç kaldık. Fakat biliyor musun? İşin komik yanı bu duruma hiç kimse aldırış etmiyor. Gerçekten aldırmıyorlar. Politikacılar hiçbir şey yapmıyor. Onlar yalnızca kendi çıkarlarını düşünüyor ve bu çıkarları yitirmemeye çalışıyorlar. Dünya hızla değişiyor. Kimse bu değişime ayak uyduramıyor ve kendimizi dışlanmış gibi hissediyoruz ve vakit yitirmeden her şeyi hemen ele geçirmeye çalışıyoruz. Bu düşünce tüm uygarlığa ve meslek gruplarına sızmış durumda."

Adam bir soluk alıp bana baktı. Tepelerin birinin eteğinde durduk. Ufukta batan güneşe baktım, sonra onunla göz göze geldik. Kendini kaptırıp uzun ve sert konuştuğunu farketmişti. Tam o sırada onun bana yabancı gelmediğini hissettim. Ona adımı söyledim. O da bana Joel Lipscomb diye kendini tanıttı. Uzun süre birbirime baktık, ama beni tanıdığını belli etmedi. Onunla neden bu vadide karşılaşmıştık?

Bu soru aklıma gelir gelmez yanıtını buldum. Williams'ın sözünü ettiği korkuyu dile getirmişti bu adam. Bir an buz kestim. Olması gereken bir şeyle karşılaşmıştım.

Joel'in sözlerini ciddiye aldım. "Gerçekten durum bu kadar kötü mü?" diye sordum.

"Evet, kesinlikle," diye yanıtladı. "Ben gazeteciyim, bizim meslektekilerin tutumu birbirine benzer. Geçmişte işimizi belirli dürüstlük ölçülerine göre yapardık. Ama o günler artık geride kaldı. Şimdi sansasyon yaratan yutturmaca haberler geçerli. Kimse gerçeği aramıyor ya da bir şeyi dürüst ve doğru şekilde takdim etmiyor. Gazeteciler en akla gelmez haberlerle birbirlerine çamur atıyorlar... her şeyi eşeleyip deşeleyip türlü pislikler yaratıyorlar.

"Belirli suçlamaların mantıklı bir açıklaması olsa bile, bu haberler gazetelerin tirajlarını ve reytinglerini yükseltmek amacıyla kullanılıyor. İnsanların duygularının uyuştuğu bir dünyada, ancak en inanılmayacak şeyler alıcı buluyor. Ve ne yazık ki, bu tür gazetecilik sürekli değer kazanıyor. Bu durumu gören genç gazeteciler bu oyunu oynarlarsa ancak bu meslekte dikiş tutturacaklarını düşünüyorlar. Yoksa geri kalacaklarını, oyundan atılacaklarını sanıyorlar. Böylece sözümona araştırmacı gazetecilik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

adı altında yalan haber üretiliyor. Ve ne yazık ki, bu kural geçerliliğini sürdürüyor."

Kayalık araziden geçip güneye doğru ilerledik.

Joel, "Sözünü ettiğim kural diğer mesleklerde de geçerli," diye sözlerine devam etti. "Tanrım, avukatlara bir bak. Belki bir zamanlar adliyelerde çalışmanın bir anlamı vardı. Mahkemelerde görevli olanlarlar adalet uğruna doğruya inanırlardı. Ama artık o günler de geride kaldı. Son zamanlarda televizyon kameralarının eşliğindeki ünlü kişilerin yargılanmalarını düşün. Adaleti altüst etmek için avukatlar ellerinden geleni ardlarına koymuyorlar. Tüm amaçları ortada somut bir delil yokken jüri üyelerini varsayımlara inandırmak... ve bir insanı beraat ettirmek için avukatlar bile bile ortaya yalan varsayımlar atıyorlar. Ve bu taktikler sanki hukuk sistemimizin bir parçasıymış gibi diğer avukatlar da aynı yöntemleri karşı tarafa kullanıyorlar. Tabii bu durum hukuk sistemimize tümüyle aykırı.

"Bizim hukuk sistemimize göre herkesin dürüst mahkeme edilmesi en basit haklarımızdan biridir. Fakat avukatlar dürüstlüğe ve adalete değer vermiyorlar. Dürüstlüğü ve adaleti bir yana fırlatıp, her ne pahasına olursa olsun müvekkilerini kurtarmaya çalışıyorlar. Televizyon sayesinde, hiç olmazsa bizler de ahlaksız yöntemleri ve neyi temsil ettiklerini görebiliyoruz: Dava avukatları ünlerine ün katıp ücretlerini yükseltmek için her türlü hileye başvuruyorlar. Hiç kimsenin aldırmadığını düşündükleri için böylesine utanmazca davranıyorlar... ve hiç kimsenin aldırmadığı da ortada. Çünkü herkes aynı şeyi yapmaktan çekinmiyor.

"Uzun vadeli planlar yapacağımız yerde kısa vadeli kârları yeğleyip köşeyi dönüyoruz, çünkü içimizden bilinçli veya bilinçsiz başarımızın uzun sürmeyeceğini biliyoruz. Hatta bunu başkalarının bize olan güvenlerini yitirmek uğruna yapıyoruz. Başkalarını hiçe sayıp kendi çıkarlarımızı düşünüyoruz.

"Çok kısa zamanda uygarlığı birarada tutan taahhütler ve anlaşmalar kökünden altüst olacak. Kentlerde işsizlik oranı belirli bir düzeye çıkınca neler olacağını bir düşün. Suç artık çığırından çıktı. Hiçbir şeyin farkında olmayan halk için polisler canlarını tehlikeye atmak istemiyor. Neden haftada iki kez yargıcın karşısına çıkıp, gerçeğin ortaya çıkmasından uzaktan yakından ilgilenmeyen laf ebesi bir avukatın sorularına maruz kalsın? Ya da daha kötüsü, karanlık bir ara sokakta saldırıya uğrayıp, kanlar içinde yerde debelenirken, ona hiç kimsenin yardım elini uzatmayacağını biliyor. Bu nedenle suya sabuna dokunmadan yirmi yılını doldurup emekli olmayı beklemeyi yeğliyor, hatta el altından aldığı ufak tefek rüşvetlerle ömrünü geçiriyor. Bu düzene kim son verecek?"

Bir an susup sözlerine ara verdi. Gözümüm ucuyla ona baktım ve yürümeye devam ettim.

"Bir tür manevi yeniden doğuşun bütün bu aksaklıkları değiştireceğine inanıyorsun, öyle mi?" diye sordu.

"Evet, değiştireceğini ümit ediyorum."

Yere yıkılmış ağaç gövdesinin üstünden atlayıp yanıma geldi. "Dinle bak," diye tekrar söze başladı. "Ben de bir süre bu amaçla yazgı, kehanetler gibi ruhani safsataya merak sarmıştım. Hatta yaşantımda birkaç ilginç rastlantı bile oldu. Ama sonunda bunun saçmalıktan öte bir şey olmadığına karar verdim. İnsan aklı saçma sapan her türlü konuyu düşünebilir; işin özünde ruhanilik akıl almaz tumturaklı sözlerden ibarettir."

Ona karşı koymak üzereyken fikrimi değiştirdim. Sezgilerim önce onu dikkatle dinlememi fısıldandı.

"Evet sanırım, zaman zaman böyle düşünmekte haklısın," diye yanıt verdim.

"Örneğin, bu vadi hakkındaki söylentileri ele alalım," diye konuşmasını sürdürdü. "İşte, hep bu tür saçmalıkları can kula-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğıyla dinledim. Burası ağaçlarla, çalılarla kaplı binlerce vadiden biri," dedi ve yanından geçtiği ağacın gövdesini tuttu. "Bu Ulusal Ormanın böyle kalacağına inanıyor musun? Sakın inanma. İnsanlar bu hızla okyanusları kirletmeye, kendi elleriyle imal ettikleri kanser yapan maddelerle ekosistemi bozmaya, kâğıt ve diğer ağaç ürünlerini tüketmeye devam ederse, diğer yerler gibi burası da pek yakında çöplüğe dönüşecektir. Aslında artık hiç kimsenin ağaçları ve doğayı umursadığı yok. Hükümet vergi ödeyenlerin kesesinden buraya yol yapıyor, ağaçlardan elde ettiği keresteyi piyasa değerinin altında satıyor. Veya en iyi, en değerli arazileri başka bir yerdeki işe yaramaz çorak topraklarla takas edip girişimcileri mutlu ediyor.

"Sen herhalde bu vadide bazı mistik olayların gerçekleştiğine inanıyorsun. Neden olmasın? Özellikle yaşam kalitesinin bozulmakta olduğunu gözönünde tutarsak, mistik olayların varlığına hepimiz inanmak isteriz. Ama aslında mistik olay diye bir şey yok. Bizler birer hayvanız; neden yaşadığımızı ve günün birinde neden öleceğimizi bilmediğimizi anlayacak kadar akıllı ve talihsiz yaratıklarız. Dilediğimizi istediğimiz kadar düşünebiliriz, ama asıl gerçeği, varlıksal gerçeği... bilmiyoruz."

Tekrar dönüp onun yüzüne baktım. "Gerçekten ruhaniliğin herhangi bir türüne inanmıyor musun?" diye sordum.

Bu soruma kahkahayla güldü. "Eğer Tanrı varsa, korkunç acımasız bir canavar olmalı. Burada ruhani gerçeğin işlevi ortadan kalkıyor! Zaten ne işlevi olabilir ki? Dünyanın halini görmüyor musun? Her gün lokantalarda tonlarca yiyecek çöpe atılırken, başka bir köşede insanlar açlıktan ölüyor. Korkunç depremlerden, anlamsız cinayetlerden insanların, açlıktan çocukların öldüğü acımasız dünyayı yaratan ne biçim bir Tanrı'dır?

"Belki de Tanrı dünyanın böyle olmasını istiyor. Dünyanın sonu geldi demekle belki de din adamları haklı. Onlara göre ya-

şam ve tarih iman sınavından geçiyor. Kimin günahlarından arınıp, kimin arınmadığını gösteren bir süreç. İnananlarla, kâfirleri birbirlerinden ayırt edebilmek için, uygarlığı yıkıp yok edici ilahi bir plan," dedi ve gülümsemeye çalıştı, ama sonra derin düşüncelere daldı.

Sonunda adımlarını sıklaştırıp yanıma geldi. Adaçayı bitkileriyle kaplı çayıra yaklaşıyorduk. Kargaüzümü ağacı çeyrek mil uzaktaydı.

"'Dünyanın sonu geldi' sözüne inanan insanların gerçekte ne yaptıklarını bilmek ister misin?" diye sordu. "Ben birkaç yıl önce o insanlardan bazılarını yakından inceledim; gerçekten büyüleyiciydi!"

"Hayır, aslında bilmiyorum," diye yanıt verdim ve başımı sallayıp sözüne devam etmesini istedim.

"İncil'deki gizli kehanetleri inceliyorlar. Özellikle Vahiy'nin açıklamalarını inceliyorlar. Dünyanın sonunun geldiğine ve kutsal kitapta yer alan kehanetlerin gerçekleşeceğine inanıyorlar. İsa'nın geri döneceğini ve yeryüzünde ilahi bir cennet yaratacağını iddia ediyorlar. Fakat bu olay gerçekleşmeden önce, dinsel yazıtlarda sözü edilen gelecekle ilgili diğer felaketlerin acısını çekmek zorundaymışız. Onlar adı geçen bütün kehanetleri biliyorlar ve dünyadaki olayları dikkatle izleyip, programdaki diğer olayların gerçekleşmesini heyecanla bekliyorlar."

"Peki, bundan sonraki olay ne?" diye sordum.

"Ortadoğu'ya barış gelecek ve bu süre içinde Kudüs'teki Kutsal Tapınak tekrar inşa edilecek. Onlara göre, bundan sonra gerçek iman sahiplerinin arasında kitlesel vecd başlayacak ve -bu gerçek iman sahipleri her kimlerse- onlar yeryüzünden Sema'ya yükselecekler."

Durdum ve onun yüzüne baktım. "Yani gerçek iman sahiplerinin ortadan yok olacaklarına mı inanıyorlar?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet, İncil'de böyle yazıyor. Sonra yedi yıllık çile devri başlayacakmış. Bu süre içinde yeryüzünde kalanların yaşamı cehenneme dönüşecekmiş. Her şey yıkılacakmış; dev depremler ekonomiyi çökertecek, okyanuslar yükselecek ve birçok kent sulara gömülecekmiş; ayrıca bu saydığımız felaketlere ayaklanmaları ve cinayetleri de eklememiz gerek. Sonra herhalde süper güçle donatılmış bir politikacı ortaya çıkıp, dünyayı eski düzenine sokacak bir plan önerecek. Bu plan dünyanın çoğu yerinde ticareti koordine eden merkezi elektronik ekonomiyi içerecek. Bu ekonominin bir parçası olmak ve otomasyondan yararlanabilmek için kişinin bu lidere bağlılık yemini etmesi gerekecek. Böylece tüm ekonomik etkileşimlerin belgelendiği bir çip kişinin eline yerleştirilecek.

"İsa karşıtı bu lider önce İsrail'i kanatlarının altına alıp barış anlaşması sağlayacak, daha sonra tüm İslam devletlerine karşı saldırıya geçip dünya savaşını başlatacak; Rusya ile Çin de bu savaşa karışacak. Kehanetlere göre, İsrail savaşı kaybetmek üzereyken, Tanrı'nın melekleri yeryüzüne inip savaşı kazanacaklar ve bir yıl sürecek ruhani bir ütopyanın kurulmasına çalışacaklar."

Hafifçe öksürüp yüzüme baktı. "Din kitapları satan dükkânları dolaşırsan, bu kehanetlerden söz eden yüzlerce roman ve belgesel eserler bulursun, hatta bu tür eserlerin sayıları gün geçtikçe de artıyor."

"Sence bu alimler kıyamet gününün yaklaştığına gerçekten inanıyorlar mı?"

Olumsuzca başını salladı. "Sanmıyorum. Bu dünyada sahnelenen en büyük kehanet insanların açgözlülüğü ve ahlaksızlıklarıdır. Nasıl olsa bu kargaşadan yararlanmanın yolunu bulan bir diktatör günün birinde iktidarı eline geçirecektir."

"Böyle bir şeyin meydana geleceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Bilmiyorum, ama sana şu kadarını söyleyebilirim: Eğer orta sınıf çökmeye devam ederde, yoksullar daha yoksullaşırsa; kentlerdeki suç salgını banliyölere de sıçrarsa; üstüne üstlük bir dizi doğal afet ekonomiyi bir süre için çökertirse; yağmacılar da akın akın kitlelere saldırıp her yerde panik havası estirirlerse; yüz yüze geldiğimiz bu şiddet karşısında, birisi ortaya çıkıp da bazı insan haklarımızdan özveride bulunursak, bizleri bu dehşetten kurtaracağını önerirse, ona teslim olacağımızdan hiç şüphem yok."

Yürümeye ara verip benim mataramdan biraz su içtik. Kargaüzümü ağacı bulunduğumuz yerden elli metre uzaktaydı.

Birdenbire dikkatle etrafı dinlemeye başladım; çok uzaklardan gelen titreşimlerin hafif uğultusunu duydum.

Joel endişeyle gözlerini kısıp merakla yüzüme baktı. "Bir ses mi duydun?"

Başımı çevirip ona baktım. "Garip bir uğultu duydum. Sanırım bu vadide bazı deneyler yapıyorlar."

"Bu konuda hiçbir şey duymadım. Ne tür bir deney yapıyorlar? Deneyi yapan kimler? Sözünü ettiğin uğultuyu neden ben duymuyorum?"

Ona bazı şeyleri açıklamak üzereyken, gri renkli iki jipin bize doğru geldiğini görünce, hemen koşup fundalıkların arkasına saklandık. Jipler duraklamadan, bir önceki jipin geçtiği yoldan güneydoğuya doğru ilerlediler.

Joel, "Bu iş hiç hoşuma gitmedi. Bu adamlar kim?" diye sordu.

"Şey, orman korucuları olmadıkları kesin. İnsanların bu tarafa gelmeleri yasak. Sanırım bunlar vadideki deneyle ilgili kişiler."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Joel dehşet içinde yüzüme baktı.

"Eğer istersen kente daha kestirme bir yoldan gidebilirsin. Güneydoğu yönünde şu karşıki tepeye doğru yürü. Birkaç mil sonra karşına bir dere çıkacak. Onu batıya doğru izlersen, sanırım hava kararmadan kente ulaşırsın."

"Sen gelmiyor musun?"

"Hayır. Derenin güneyine inip bir süre arkadaşımı bekleyeceğim."

Joel kaşlarını çatıp, "Bu insanlar orman korucularından habersiz deney yapamazlar," dedi.

"Bilmiyorum."

"Bu konuda gerçekten bir şey yapamazsın, değil mi? Çok önemli bir haber."

Ona yanıt vermedim; içimdeki endişe gittikçe kabarıyordu.

Joel bir süre etrafı dinledi, sonra yanımdan geçip hızlı adımlarla vadiye doğru ilerledi. Bir kez dönüp arkasına baktı ve esefle başını salladı.

Çayırın diğer tarafındaki ormanın içinde gözden kaybolana dek arkasından baktım. Sonra hızlı adımlarla güneye doğru ilerlerken, yine Charlene'i düşünmeye başladım. Acaba şimdi neredeydi? Nereye gidiyordu? Fakat bu sorularıma yanıt bulamadım.

Hızlı adımlarla yürüdüm ve yarım saat sonra derenin kenarına ulaştım. Artık güneş ufuktaki bulutların arkasında kaybolmuştu. Grimsi alacakaranlıkta ormanın görüntüsü çok ürkütücüydü.

Terlemiş ve yorulmuştum. Joel'in anlattıklarını dinledikten sonra, jiplere rastlamam sinirlerimi iyice bozmuştu. Sanırım, artık yetkililere başvuracak kadar yeterli kanıt toplamıştım; belki bu şekilde Charlene'e daha fazla yardımım dokunabilirdi. Aklımda adeta dans eden seçenekler, bana kente dönmemim daha akılıca olduğunu fısıldıyordu.

Derenin iki yanındaki seyrek ağaçların arasından geçip, kişiye özel arazi olduğunu bildiğim halde ormanın derinliklerine dalmaya karar verdim.

Dereyi geçtikten sonra başka bir jipin geldiğini duyunca birdenbire durdum... sonra hızla koşmaya başladım. Üç yüz, dört yüz metre sonra arazi dikleşti ve sivri kayalıklar meydana çıktı. Telaşla kayalara tırmanıp tepenin zirvesine çıktım, sonra diğer tarafa geçmek için adımlarımı sıklaştırdım ve hızla büyük kayaların üstünden bir diğerine atlamaya başladım. Fakat iri kayalardan biri ayağımın altından kayınca dengemi yitirdim ve olduğum yerde havaya sıçrayıp dar koyağın içine düştüm. Kocaman taşlar ve iri kaya parçaları üstüme doğru yuvarlanmaya başladı. Düştüğüm yerde sol tarafıma dönüp kollarımı havaya kaldırarak kendimi korumaya çalıştım, ama kurtulamayacağımı biliyordum. Kaya parçalarının altında ezilecektim.

Sonra yüzümün önünde beyaz duman gibi bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Aynı anda içinde garip bir his duyumsadım ve iri kayaların altında ezilmeyeceğimi anladım. Kayalar iki tarafa çarparak büyük bir gürültüyle yere düştü. Yavaşça gözlerimi açıp havaya yükselen tozların arasından etrafıma baktım, yüzüme sıçrayan taş ve toprakları elimle silkeledim. İri kaya parçaları tam yanıma düşmüştü. Bu nasıl olmuştu? Beyaz duman gibi şekil neydi?

Bir an etrafımdaki manzaraya baktım, sonra kayaların arkasındaki hafif kıpırtıyı farkettim. O sırada minik bir vaşak yavrusu kayaların arkasından çıkıp gözlerimin içine baktı. Vahşi hayvanın benden ürküp kaçacağını zannettim, ama o durup gözlerimin içine bakmaya devam etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayvan yaklaşan aracın gürültüsünü duyunca koşarak ormana kaçtı. Ayağa fırladım ve sendeleyerek koşup başka bir kayanın üstüne atladım, fakat sol ayağım burkuldu ve korkunç bir acı vücudumu sardı. Yere düştüm ve son iki metreyi emekleyerek ağaçların arasına daldım. Derenin kenarında birkaç dakika yavaşlayan araç tekrar hareket edip hızla güneydoğuya doğru uzaklaşana dek büyük bir meşe ağacının arkasına gizlendim.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi şiddetle çarpıyordu. Yerden kalkıp oturdum ve botumu çıkarıp, ayak bileğimi inceledim. Şimdiden şişmeye başlamıştı. Bu kazanın sırası mıydı, diye düşündüm. Bacağımı ileriye doğru uzatıp sırtımı ağacın gövdesine yaslarken, iki üç metre uzakta bir kadının dikkatle bana baktığını gördüm. Kadın bana doğru yürümeye başlayınca, bulunduğum yerde donup kaldım.

Kaygılı bir sesle, "İyi misin?" diye sordu. Aşağı yukarı kırk yaşlarında, uzun boylu bir zenciydi. Sırtında bol bir eşofman ve ayağında tenis papuçları vardı. Saçlarını atkuyruğu şeklinde bağlamıştı. Şakakların aşağıya sarkan perçemleri rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu. Elinde yeşil bez bir çanta vardı.

"Şurada otururken, yere düştüğünü gördüm. Şanslı bir günündesin. Ben doktorum. Ayağına bakmamı ister misin?"

"Çok sevinirim," diye yanıt verdim. Sersemlemiştim, böylesi bir rastlantıya inanamıyordum.

Yanıma çömeldi ve ayağımı hafifçe oynatırken, bakışlarıyla etrafı kolaçan edip dereye doğru baktı. "Orada yalnız mıydın?"

Diğer konulara değinmeden, Charlene'i aradığımı söyleyip kısaca onu tarif ettim. Böyle birisiyle karşılaşmadığını açıkladı. Konuşmaya devam ederken, isminin Maya Ponder olduğunu söyledi. Ona güvenebileceğime inanınca, ben de ismimi ve nerede yaşadığımı açıkladım.

"Ben Ashville'de büyüdüm. Buradan birkaç mil uzakta güneyde, ortağımla birlikte yeni kurduğumuz sağlık merkezini işletiyorum. Ayrıca şimdi bulunduğumuz yerde Ulusal Ormana bitişik kırk dönümlük arazi bana ait," dedi ve eliyle oturduğumuz yeri işaret etti. "Güneydeki tepelerin eteklerinde de kırk dönümlük başka bir arazim var."

Çantamın yan gözünün fermuarını açıp mataramı çıkardım.

"Biraz su ister misin?" diye sordum.

"Hayır, teşekkür ederim. Benim suyum var." Uzanıp çantasından matarasını çıkardı ve tıpasını açtı. Fakat suyu içeceği yerde küçük bir havluyu ıslatıp ayak bileğimi sardı. Ben de acıyla yüzümü buruşturdum.

Başını çevirip gözlerimin içine baktı. "Ayak bileğin fena burkulmuş."

"Çok mu kötü?"

Biraz tereddüt etti. "Sen ne dersin?"

"Bilmiyorum. Yürümeyi denemeliyim."

Ayağa kalkmaya çabalarken, bana engel oldu. "Dur bir dakika. Yürümeyi denemeden önce durumunu iyice incele. Sence ayağın ne kadar kötü zedelendi, bunu anla."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şunu anlatmaya çalışıyorum: iyileşmen bana değil, senin düşüncelerine bağlı."

Ayak bileğime baktım. "Çok kötü zedelendiğini sanıyorum. Düşündüğüm gibiyse, bir yolunu bulup kente dönmem gerek."

"Ondan sonra ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Eğer yürümekte zorluk çekersem, Charlene'i arayacak başka birini bulmak zorundayım."

"Bu kazanın neden şimdi başına geldiğini biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum. Bunu neden sordun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çünkü başına gelen kazaya veya yakalandığın hastalığa karşı tutumun iyileşmeni büyük ölçüde etkiler."

Ona dikkatle bakarken, karşı koymaya çalıştığımın farkındaydım. Bir yandan da bu tür sohbetle yitirecek zamanım olmadığını düşünüyordum. Şimdilik kendi sorunlarımla ilgilenecek durumda değildim. Uğultu sona ermişti, ama deneylerin devam ettiğini tahmin ediyordum. Hava iyice kararmıştı. Ve şimdi her şey gözüme daha tehlikeli görünüyordu. Charlene'nin çok zor durumda olduğu düşüncesini bir türlü aklımdan çıkaramıyordum.

Ayrıca Maya'ya karşı kendimi çok suçlu hissediyordum. Kendimi suçlu hissetmenin sebebi neydi? Bu duygudan kurtulmaya çalıştım.

Birkaç yudum su içtim ve, "Sen ne doktorusun?" diye sordum.

Maya gülümseyince, ilk kez onun enerjisinin yükseldiğini farkettim. Bana güvenmeye karar vermişti.

"Ne tür tıpla uğraştığımı sana anlatmaya çalışayım," dedi. "Tıp değişiyor, hem de hızla değişiyor. Artık vücuda zamanla eskiyen parçalarının onarılması veya değiştirilmesi gereken bir makineymiş gibi bakmıyoruz. Bilinçli ve bilinçaltı düzeyde zihinsel süreçlerin, yani yaşam ve kendimiz hakkındaki düşüncelerimizin vücut sağlığını büyük ölçüde etkilediğini anlamaya başladık.

"Bu bakış açısı temelde bir yer değiştirmeye dayanıyor. Eski yöntemlere göre, doktor bir iyileştirme uzmanıydı, hasta da doktorun her derdine çare bulacağını uman pasif alıcıydı. Fakat şimdi biz hastanın iç tutumunun can alıcı bir nokta olduğunu biliyoruz. Korku ve stresi nasıl ele aldığımız çok önemli bir etken. Bazı kez korkunun farkındayızdır ama onu çoğunlukla bastırırız.

"Bu cesur ve maço bir tutumdur: sorunu geri itip yadsıyarak kendimizi kahraman ilan ederiz. Böyle bir tutumu benimsersek, bilinçaltında korku bizi kemirmeye devam eder. Sağlıklı kalabilmek için olumlu bir dış görünüşü benimsemek çok önemlidir, ama bu tutumu kahraman edası yerine sevgiyle ve tam anlamıyla kavrayıp benimsersek gerçekten etkili olur. Bilinçaltında gizlediğimiz korkularımızın vücudumuzdaki enerji akışını engellediğine ve sorunların doğmasına bu engellerin neden olduğuna inanıyorum. Korkularımız büyük boyutlara erişene dek onları ele alıp çözümlemeye çalışmıyoruz. Ve sonunda fiziksel sorunlar meydana çıkıyor. Oysa bu engeller oluşmaya başladığı an onlarla yüzleşip kendimizi korursak hastalıkların gelişmesini önleyebiliriz."

"Hastalıkların böylece önlenebileceğine ya da tedavi edilebileceğine mi inanıyorsun?"

"Evet, yaşam süremizin uzun veya kısa olmasını herhalde Yaradan ayarlıyor, ama bu süre içinde hastalıkların ya da kazaların kurbanı olmamız gerekmez."

"Hastalıklar gibi ayağımın burkulmasına da bunu uygulayabilir miyiz?"

Maya gülümsedi. "Evet, birçok durumda uygulanabilir."

Aklım karışmıştı. "Bak, şimdi bu konuyu tartışacak zamanım yok. Arkadaşımı çok merak ediyorum. Başı belada olabilir. Bir şeyler yapmam gerek!"

"Biliyorum, ama içimden bir ses bu sohbetin pek fazla zaman almayacağını fısıldıyor. Eğer acele edip beni dinlemezsen, rastlantımızın gerçek anlamını yitirirsin." Dikkatle yüzüme bakıp elyazmasından söz ettiğini anlayıp anlamadığımı kavramaya çalıştı.

"Kehanetlerden mi söz ediyorsun?"

Başını salladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Peki, şimdi ne yapmamı öneriyorsun?"

"Bir teknik geliştirdim. Uygulandığı zaman başarılı oluyor. Ayağını burmadan önce neler düşündüğünü anımsamaya çalış. Neler düşünüyordun? Bu sorun sana ne gibi bir korku veriyor?"

Bir süre düşündükten sonra, "Beni korkutan belirsizlik," dedim. "Vadideki durum benim düşündüğümden çok daha kötü. Burada yapılan uğursuz işlerle başa çıkamayacağımı sanıyorum, ama diğer yandan Charlene'nin yardıma gereksinimi var. Bunu biliyorum. Bu ikilem aklımı karıştırdı, nasıl davranacağımı bilemiyorum."

"Ve böylece ayağını burktun, öyle mi?"

Ona doğru eğildim. "Yani eyleme geçmemek için kendimi sakatladığımı mı ima ediyorsun? Böyle bir şeyin arkasına gizlenmem çok basit bir davranış olur, değil mi?"

"Buna karar verecek sensin, ben değilim. Ama çoğunlukla bu tür davranış basittir. Ayrıca kendini savunman veya kanıtlaman için zaman harcaman önemli değil. Düşüncelerini tekrar gözden geçir, sağlık sorunun nereden kaynaklandığını belirten her noktayı anımsamaya çalış. Kendini keşfet."

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Aklını sakinleştirip, bu bilgiyi algıla."

"Sezgilerimle mi?"

"Sezgilerinle, duayla, sonunda durumu kavrayacaksın."

Yine direndim. Gevşeyip düşüncelerimi berraklaştırabileceğimden emin değildim. Sonunda, gözlerimi kapatıp bir an hiçbir şey düşünmedim. Fakat sonra Wil'i ve o gün meydana gelen olayları tek tek anımsamaya başladım. Anılar dizisi bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçtikten sonra zihnim yine boş kaldı ve birden berraklaştı. On yaşında başımdan geçen bir olay gözlerimin önünde canlandı. Futbol oynarken birdenbire yalandan topallamaya başlamıştım. Evet doğru, diye düşündüm. Bir işi

baskı altında yaparken topallamaya başlıyordum. Bu gerçek tümüyle aklımdan çıkmıştı! Daha sonraları bu gibi durumlarda ayağımı gerçekten burkmayı âdet edindiğimi farkettim. Geçmiş günleri düşünürken, şimşek hızıyla aklıma başka bir anım geldi. Yine kendimi başka bir zaman diliminde gördüm. Fakat bu anım hiç hoş değildi. Mum ışığıyla aydınlanmış karanlık bir odaydım, birdenbire içeriye bir adam girdi, kendinden emin adımlarla, kurumla üstüme doğru yürüdü ve beni sürükleyerek dışarıya çıkardığını hayal meyal anımsadım.

Gözlerimi açıp Maya'ya baktım. "Galiba bir şeyler bulabildim."

Çocukluk anımı onunla paylaştım, ama gözlerimin önünde canlanan korku sahnesi çok bulanık olduğu için ondan söz etmedim.

Maya anlattıklarımı dinledikten sonra, "Şimdi ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum, ayağımı burkmam rastlantı olabilir. İçinde bulunduğum durumdan kaçmak istediğim için bu kaza başıma gelmedi sanırım. Ayrıca çok kez bundan daha beter durumlara düştüm, ama ayağımı burkmadım. Şimdi neden bu yola başvurayım?"

Maya düşünceli görünüyordu. "Kimbilir? Belki bu alışkanlığını farketmenin zamanı şimdi gelmiştir. Kazalar, hastalıklar, iyileşmek, bunları hepsi bizim düşündüğümüzden çok daha gizemli nedenlere dayanıyorlar. Sağlığımız dahil geleceğimizle ilgili olayları etkileyecek yeteneğe sahip olduğumuza, fakat henüz bunu farketmediğimize inanıyorum. Tabii, bu gücünü ortaya çıkarmak yine bireyin kendi elinde.

"Bacağını ne kadar kötü zedelediğini bu nedenle sana söylemedim. Biz doktorlar, tıbbi düşüncelerimizi ihtiyatla açıklamayı öğrendik. Yıllardır insanlar doktorlara adeta tapıyorlar, hasta-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lar doktorun söylediklerine körü körüne inanır oldu. Yüzyıllarca önce kasaba doktorları bu durumun bilincindeydiler. Herhangi bir sağlık durumumda iyimser tablo çizmeyi prensip edinmişlerdi. Doktor hastanın iyileşeceğini söylediği zaman, hasta bu fikri aklına yerleştirir ve iyileşmek için büyük çaba gösterirdi. Ancak yıllar sonra, bu tür çarpıtmaların ahlaki düşünceyle bağdaşmadığı ve hastanın içinde bulunduğu durumu tüm çıplaklığıyla öğrenmesi gerektiği fikri savunuldu.

"Ne yazık ki, bazı hallerde hastaların ölümcül bir illete yakalandıkları gerçeğiyle yüz yüze geldikleri zaman, gözlerimizin önünde yaşama veda ettiklerine tanık olduk. Beynimizdeki bu güç nedeniyle, biz doktorlar, şimdi bu gibi durumlarda çok ihtiyatlı davranmamız gerektiğini biliyoruz. Ve bu gücü olumlu yöne kanalize etmek istiyoruz. Vücut mucizevi bir yeniden yapılanma yeteneğine sahip. Geçmişte somut şekiller gibi düşündüğümüz vücudun parçaları, aslında değişken enerji sistemleridir. Dualar hakkındaki en son araştırmaları okudun mu? Bu tür manevi uygulamalar bizim fiziksel tedavi yöntemimizin modasının geçtiğini bilimsel olarak kanıtlıyor. Artık yeni bir tedavi modeli bulmamız gerekiyor."

Maya konuşmasına ara verip, ayak bileğime sardığı havluyu yine suyla ıslattı ve sözlerini sürdürdü. "Bu yöntemde atılacak ilk adımın tıbbi soruna bağlı korkunun belirlenmesi olduğuna inanıyorum. Bu şekilde vücuttaki enerjiyi ketleyen engeller ortadan kalkacak ve tedavi düşünce gücüyle sağlanacak."

Bunu nasıl yapacağımı sormak istedim, ama Maya konuşmama fırsat vermedi. "Haydi elinden geldiğince enerjini yükselt," dedi.

Onun bana yol göstermesini kabul ettim ve çevremdeki güzelliklere baktım. Tüm dikkatimi bunların içimdeki ruhsal bağlantılarına yöneltince, sevgi duyumu uyanıp yükseldi. Zamanla

renkler canlandı ve çevremdeki her şeyi daha iyi farketmeye başladım. Aynı zamanda Maya'nın da enerjisinin yükseldiğini duyumsuyordum.

Titreşimlerimin olabildiğince yükseldiğini hissedince, onun yüzüne baktım.

Bana gülümsedi. "Pekâlâ, şimdi dikkatini engelin üstündeki enerjiye yönelt."

"Bunu nasıl yapacağım?" diye sordum.

"Hissettiğin acıyı kullan. Dikkatini oraya yöneltmen için ayak bileğin acıyor."

"Ne? Biz sancıdan kurtulmaya çalışmıyor muyuz?"

"Ne yazık ki, hep yanlış düşünüyoruz, aslında sancı bize ışık tutup, izleyeceğimiz yolu gösteriyor."

"İzleyeceğimiz yolu mu gösteriyor?"

Maya, "Evet," diye yanıt verdi ve ayağımın üstünde bazı noktalara parmağını bastırdı. "Şimdi acı hissediyor musun?"

"Sızlıyor, ama pek kötü değil."

Maya ayak bileğimdeki havluyu çözdü. "Tüm dikkatini sancıyan noktaya odakla ve olabildiğince acıyı hisset. Sancının asıl noktasını belirle."

"Acının nerede olduğunu biliyorum... ayak bileğimde."

"Evet, ama ayak bileğin geniş bir alan. Tam neresi sancıyor?"

Zonklamayı inceledim. Maya haklıydı. Acıyı tüm bileğime genelleştiriyordum. Ayağımı uzatmış dururken acının merkezi eklemin sol üst yanında ve bir santim kadar iç kısımdaydı.

"Tamam, buldum."

"Şimdi bütün dikkatini o belirli noktaya ver. Tüm varlığında orada ol."

Birkaç dakika bir şey söylemedim. O nokta üzerinde yoğunlaşmış, bileğimdeki acı merkezini bütünüyle hissediyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu arada vücudumdaki diğer tüm algıların, örneğin soluk alıp vermenin, ensemdeki yapışkan terin, geri planda kaldığını farkettim. Maya, "Acıyı tümüyle hisset," diye anımsattı.

"Tamam," dedim. "İşte orada."

"Acı geçiyor mu?"

"Hâlâ acı hissediyorum, ama sanki niteliği değişiyor. Daha sıcak ve daha az rahatsız edici oluyor... gıdıklanır gibi..." Fakat ben konuşurken ayak bileğim tekrar sancımaya başlamıştı. "Şimdi ne oldu?" diye sordum.

"Sanırım, sancının diğer bir işlevi de, bize berelenmiş noktanın gerisinde gizli kalan bir noktayı açıklamaya çalışması. Sanki sancının ve yoğunlaşan dikkatimizin aynı alana yerleşemeyeceğini kanıtlamak istercesine, zorluğun tam nerede başladığını gösterip, böylece vücudumuzda onun gösterdiği yolu izleyerek dikkatimizi ve enerjimizi gereken doğru noktaya odaklamamızı sağlıyor. Tabii, dikkati olanaksız kılan şiddetli sancılarda rahatlamak amacıyla ağrı kesici ilaçlara başvurmak gerekir, ama yol göstericinin etkisini kullanarak, bence sancıyı kökünden kesmek daha sağlıklıdır."

Maya sustu ve yüzüme baktı.

"Bundan sonra nasıl bir adım atacağız?" diye sordum.

Maya, "Şimdi sevginin yaralı hücreleri iyileştireceğini düşünerek, acıyı belirlediğin noktaya bilinçli bir şekilde yüksek düzeyde ilahi enerjiyi odakla," dedi.

Hayretle yüzüne baktım.

Maya, "Haydi, tekrar bağlantıyı kur, ben sana yol göstereceğim," dedi.

Başımı sallayıp hazır olduğumu belirttim.

Maya, "Tüm benliğinle sancıyı duyumsa," dedi. "Şimdi sevgi enerjini sancının özüne odakladığını düşün, vücudunun tam bu noktasındaki atomların titreşimlerinin düzeyini iyice yükselt.

Hücrelerin kuantum sıçramasıyla en yüksek değerdeki saf enerjiye dönüşmelerini sağla. Titreşimler hızlanırken, o noktadaki sızıyı kelimenin tam anlamıyla duyumsa."

Bir süre sustu. "Şimdi, sancının o noktasına odakladığın dikkatini dağıtmadan, enerjiyi duyumsamaya başla. Sızının iki bacağından kalçalarına, karnına, göğsüne ve sonunda ensenden başına çıktığını duyumsa."

Onun söylediklerini harfi harfine yerine getirdim ve birkaç dakika sonra tüm vücudumun hafiflediğini ve enerjiyle dolduğunu hissettim. Bu durum on dakika kadar sürdü. Sonra gözlerimi açıp Maya ya baktım.

Karanlıkta elfenerinin yardımıyla, Maya iki çam ağacının arasındaki düzlüğe çadırımı kuruyordu. Omzunun üstünden bana bakıp, "Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Buraya kadar olan işlemi anladın mı?"

"Anladım sanırım. Enerjimi sancının üstüne odakladım."

"Fakat daha önce yaptıklarımız çok önemli. Yaşamında hangi korkuların seni engellediğini açıkça görmek için vücudunda meydana gelen hastalıkların veya yaraların anlamını araştırmakla işe başlamalısın. Böylece korku engelini ortadan kaldırıp, görüntüleme yoluyla sorunun özüne girebilirsin.

"Engel ortadan kalktıktan sonra sancıyı yol gösterici gibi kullanıp, önce sancının bulunduğu alandaki, sonra da tüm vücudundaki titreşimleri yükseltmen gerek. Fakat bu işin can damarı, korkunun özünü bulmaktır. Eğer hastalığın veya kazanın özü çok derinlere iniyorsa, bunu hipnoz ya da yoğun fikir alışverişiyle çözümlemek olasıdır."

Ortaçağ devrinde birisinin kapıyı tekmeyle açıp, karanlık odadan içeriye girip beni sürükleyerek götürmesinin nasıl gözlerimin önünde canlandığını, ona anlattım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Maya bir süre düşündükten sonra, "Bazı kez engellerin kökü çok derinlere iner," dedi. "Ancak seni engelleyen korkuyu irdeledikçe, kendi kimliğini ve yeryüzünde şimdiki yaşamının anlamını daha iyi kavrarsın. Bu kavrayış sana iyileşme sürecinde son ve en önemli adımı atabilmen için ortam hazırlar. Hepsinden önemlisi, yaşamında ne yapmak istediğini *anımsayacak* kadar derinlemesine bakmandır. Kendimiz için yeni bir tür geleceği coşkuyla görüntülemek gerçek iyileşmeyi sağlar. Esin kaynakları bizi sağlığımıza kavuşturur. İnsanlar televizyon izleyerek sağlıklarına kavuşamazlar."

Bir süre onun yüzüne baktım. "Duaların da işe yaradığından söz etmiştin. Sağlığı bozuk birisi için en iyi dua şekli nedir?"

"Bu sorunun yanıtını aramaktayız. Sekizinci Bilgide sözü edilen ilahi kaynaktan aldığımız sevgi ve enerji akımını karşımızdaki insana geçirmek ve aynı zamanda bireyin yaşamında ne yapmak istediğini anımsayıp, bunu gözlerinin önünde canlandırmak yöntemiyle ilgili bir durum bu. Tabii, bazen bireyin anımsadıkları diğer boyuta geçmesi gerektiğini belirtir. Durum böyle olunca, bunu kabul etmekten başka seçeneğimiz yok."

Maya çadırı kurmuştu. Başını çevirip bana baktı. "Ayrıca benim tavsiye ettiğim yöntemlerin geleneksel ilaçlarla birlikte kullanıldığı zaman daha iyi sonuçlar verdiğini sakın aklından çıkarma. Benim kliniğim pek uzakta değil, seni oraya götürüp iyice muayene edebilirim. Fakat bu durumda, benimle birlikte gelmeyi kabul etmezsen, geceyi burada geçirmeni öneririm. Fazla hareket etme."

Ben onu izlerken, Maya ocağımı kurup yaktı ve paketteki dondurulmuş çorbayı tasa boşaltıp ateşin üstüne oturttu. "Ben kente dönüyorum. Belki gerekir diye ayağın için kırık tahtası ve başka malzemeler alacağım. Sonra dönüp seni tekrar ziyaret

ederim. Bir de radyo getireceğim, belki yardım çağırmamız gerekir."

Başımı salladım.

Matarasındaki suyu benimkine boşalttı. Son ışıklar da ufukta kaybolmak üzereydi.

"Kliniğinin buraya çok mu yakın?" diye sordum.

"Aslında buradan dört mil uzakta. Güneyde. Tepenin arkasında, fakat o yönden vadiye inen yol yok. Ancak kentin güneyinden buraya uzanan ana yoldan oraya ulaşılıyor."

"Peki, buraya neden geldin?"

Biraz mahcup gülümsedi. "Çok komik. Dün gece rüyamda bu vadide dolaştığımı gördüm. Ve bu sabah buraya gelmeye karar verdim. Son zamanlarda işlerim çok yoğundu. Sanırım klinikteki çalışmalarımı salim kafayla düşünmem gerekiyordu. Ortağımla birlikte çeşitli yaklaşımlarla ilgili birçok deney yapmıştık. Çinlilerin tıp yöntemleri ve bitkilerden elde edilen ilaçların yanında, bilgisayar sayesinde dünyanın en ileri ve geleneksel tıp bilgilerinin kaynakları da elimizin altında. Yıllardır böyle bir kliniğe sahip olmayı düşlüyordum."

Bir süre konuşmasına ara verdi. "Sen buraya gelmeden önce tam şurada oturuyordum ve birdenbire enerjimin gökyüzüne sıçradığını duyumsadım. Bir anda çocukluğumdan başlayarak, yaptığım deneyler de dahil, bu dakikaya kadar hayatımın öyküsü çok net bir şekilde gözlerimin önüne seriliverdi. Şimdiye dek Altıncı Bilgide sözü edilen deneyimleri asla bu denli net yaşamamıştım.

"Aslında bu olayların hepsi bir hazırlık," diye sözlerine devam etti. "Annem bütün yaşamı boyunca kronik hastalığınla mücadele etti, ama iyileşmek için kendisi asla bir çaba sarfetmedi. O zamanlar tıp bu kadar ilerlememişti. Doktorlar bu konuda fazla bir şey bilmiyorlardı. Fakat çocukluğum süresince, annemin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kendi korkularını irdelememesine çok sinirlenirdim. Yemek rejimleri, vitaminler, stres düzeyleri ve meditasyon konusunda ileri sürülen yeni bilgileri ve bunların sağlığımızda oynadığı rolleri dikkatle izler, bu konulara biraz ilgi göstermesi için annemi ikna etmeye çalışırdım. Büyüme çağımda tıp bilimiyle kilise arasında epeyce bocaladım. Hangisini seçeceğimi bilemiyordum. Geleceği değiştirmek, insanları iyileştirmek amacıyla bilgileri ve imanı nasıl kullanacağımızı öğrenmenin bir yolunu bulmak için dünyaya geldiğime inanıyordum.

"Babama gelince," diye anlatmasını sürdürdü. "O da bambaşka bir tipti. Biyoloji bilimine gönül vermişti, ama elde ettiği sonuçları ancak 'teorik araştırmalar' adını verdiği akademik makalelerinde açıklardı. Meslektaşlarının gözünde o bir tanrıydı. Mesleğinde ulaşılmaz, en son otoriteydi. Onun gerçek ilgi alanını bağışıklık sistemi oluşturuyordu. Özellikle insanların yaşama bağlılıkları ve coşkularının bağışıklık sistemini nasıl güçlendirdiği konusunda yaptığı araştırmaları ben anlayacak yaşa gelmeden, kansere yenildi ve öldü. Yaşım epeyce ilerleyince onun yaptığı araştırmalara fazlasıyla ilgi duyduğumu anladım.

"Bu ilişkiyi ilk o farketmişti, ama şimdi yapılan tüm araştırmalar onun doğru iz üzerinde olduğunu gösteriyor. Ne yazık ki, bu konuları onunla konuşma fırsatını asla bulamadım. İlk zamanlarda neden böyle davranan bir babaya sahip olduğumu düşünürdüm. Fakat sonunda ebeveynimin kişisel özellikleri ve değişik alanlara duydukları ilgi sayesinde kendimi geliştirdiğim gerçeğini kabul ettim. Çocukluğumu onlarla birlikte geçirmemin asıl nedeni buydu. Anneme baktıkça, hepimizin kendimizi iyileştirme sorumluluğunu yalnızca kendimizin yüklenmesi gerektiğini öğrenmiştim. Başkalarından bizi iyileştirmelerini bekleyemeyiz. İyileşmenin özünde yaşamla bağlantılı korkulardan arınmak yatar. Yüzleşmek istemediğimiz korkularımızdan sıyrılıp, kendi

özel esinimizin yardımıyla geleceğin vizyonunu yaratmak zorundayız. Tıpta istediğimiz yanıtlara ulaşabilmek için, insanları tedavi ederken sezgilerimize ve vizyonumuza kulak vermemizi de babamdan öğrendim. Artık fildişi kulelerimizden dışarı çıkmamız gerekiyordu. Değişik karakterlerdeki ebeveyne sahip olmak beni tıpta yeni paradigmalar aramaya zorladı. Temelde istediğim, hastanın kendi yeteneğiyle yaşantısını kontrol altına alıp, kendine iyi bir yol çizmesiydi. İşte benim mesajım bu kadar. Fiziksel ve duygusal yönden tedavide kendimize nasıl yardım edeceğimizi bilinçaltımızda bildiğimizi sanıyorum. Esinlerimiz sayesinde kendimize yüksek düzeyde ideal bir gelecek çizebiliriz. Bunu başardığımız zaman mucizeler yaratırız."

Ayağa kalkarken, yan gözle ayak bileğime ve sonra yüzüme baktı.

"Şimdi gidiyorum. Ayağının üstüne fazla basmamaya çalış. İyice dinlenmen gerek. Yarın sabah seni görmeye geleceğim."

Herhalde çok endişeli görünüyordum ki, Maya yeniden yere çömeldi. İki eliyle ayak bileğimi tuttu. "Endişe etme. Yeterince enerjiyle tedavi olmayacak şey yoktur... hatta nefret ve savaş bile tedavi edilebilir. Bütün sorun doğru vizyonları biraraya getirmektir." Hafifçe ayağımı okşadı. "Bunu iyileştireceğiz! Sağlığına kavuşturacağız!"

Tekrar gülümsedi, sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Birdenbire ona seslenip, diğer boyuttaki deneyimlerimi ve korku hakkında bildiklerimi, grubun geri dönüşünü anlatmak istedim, ama sonra sessiz kalmayı yeğledim. Enikonu yorulmuştum. Onun ağaçların arasında gözden kaybolduğuna sevindim. Yarın yeterince yakın, diye düşündüm... çünkü onun kim olduğunu biliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ANIMSAMAK

Ertesi sabah başımın üstünde uçan şahinin tiz çığlıklarıyla sıçrayarak uyandım. Kuş sanki beni tetikte olmaya davet ediyordu. Onun tiz çığlıklarını birkaç saniye dinledim ve gökyüzünde çalımla kanat çırpışını düşledim. Şahin bir kez daha öttü ve sustu. Yattığım yerden telaşla doğruldum, çadırın kapısından başımı uzatıp dışarıya baktım; hava bulutlu ama sıcaktı. Ağaçların dalları rüzgârda nazlı nazlı sallanıyordu. Bir gün önceki uğultu henüz başlamamıştı. Hemen şortumu giydim. Çantamdan çıkardığım elastik bantı özenle ayak bileğime sararken fazla acı hissetmedim. Ayak bileğim pek güçlü değildi, fakat hafifçe topallayarak yürüyebilecektim. Maya'nın tedavi yöntemiyle mi iyileşmiştim, yoksa ayağım çok kötü burkulmamış mıydı? Doğrusu bunu merak ettim, ama gerçeği nasıl öğreneceğimi bilemiyordum.

Çantamı tekrar karıştırıp temiz giysilerimi buldum, sonra geceden kalan bulaşıkları topladım. Garip bir sese veya hareket e karşı hazırlıklı davranmaya karar verdim. İhtiyatla derenin kenarına kadar yürüdüm. Yoldan görünmeyeceğim kuytu bir yer buldum ve soyunup suya atladım. Soğuk su beni iyice diriltti. İçimde uyanan endişeyi bastırmaya çalışarak, suyun içinde sırtüstü yatıp hiçbir şey düşünmeden derenin kenarındaki ağaçların renkli yapraklarına baktım.

Birdenbire bir gece önce gördüğüm düşü anımsamaya başladım. Bir kayanın üstünde otururken... bir şeyler olmuştu... Wil yanımdaydı... sonra diğerleri gelmişti. Mavi ve kehribar sarısı bir alanın içine girdiğimi hayal meyal anımsadım. Birkaç dakika daha uğraştım, ama gördüğüm düşü tam anımsayamadım.

Sabun şişesinin kapağını açarken, çevremdeki ağaçların ve fundalıkların birdenbire şekillerinin değiştiğini gördüm. Her nedense, gördüğüm düşü anımsayınca enerjim yükselmişti. Kendimi kuş gibi hafif hissetmeye başladım. Telaşla yıkandım, sonra bulaşıkları yıkadım. Sağ tarafımdaki büyük kayanın düşümde üstüne oturduğum kayaya çok benzediğini farkettim. Durdum ve iki üç metre çapındaki kayayı yakından inceledim, şekli ve rengi düşümde gördüğüm kayaya çok benziyordu.

Birkaç dakika içinde çadırımı söktüm, eşyalarımı topladım ve yere yıkılmış ağaç gövdelerinin altına sakladım. Sonra kayanın bulunduğu yere gidip oturdum; mavi alanı ve Wil'i düşümde nasıl gördüğümü anımsamaya çalıştım. Wil sol tarafımda, biraz arkamda duruyordu. Tam o sırada yüzü sanki yakından çekilmiş bir fotoğraf gibi net bir şekilde gözlerimin önünde canlandı. Bu görüntünün tüm ayrıntılarını yitirmemeye çabalarken, Wil'i mavi alanın içinde yeniden düşledim.

Birkaç saniye sonra belimden yukarıya doğru çekildiğimi hissettim ve birdenbire kendimi yine bir renk cümbüşünün içinde buldum. Uçuk mavi ışıkla aydınlanmış bir alanın içine girmiştim. Wil de yanımda duruyordu.

Bana yaklaştı. "Tanrı'ya şükür geri döndün! Öylesine yoğunlaşmıştın ki, bir an seni kaybettim."

"Daha önce ne oldu? Neden uğultunun sesi yükseldi?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

"Şimdi neredeyiz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Düşlerin meydana geldiği özel bir düzeydeyiz."

Gözlerimin önünde uzanan uçsuz bucaksız mavi boşluğa baktım. Hiçbir şey hareket etmiyordu. "Daha önce buraya geldin mi?" diye Wil'e sordum.

"Evet, seni şelalelerin orada bulmadan önce buraya geldim, ama o zaman neden burada olduğumu bilmiyordum."

Bir süre birlikte çevremizi inceledikten sonra Wil, "Geri döndüğün zaman başına neler geldi?" diye sordu.

İlk önce, Joel'in çevrenin ve toplumun pek yakında çökeceğinden söz ettiğini heyecanla anlattım. Wil onun kehanetlerini can kulağıyla dinledi.

"Korkuyu dile getirmiş."

Başımı salladım. "Seninle aynı fikirdeyim. Sence, onun kehanetleri gerçekleşecek mi?"

"İnsanların bu söylentilere inanması büyük tehlike. Dokuzuncu Bilginin neden söz ettiğini düşünsene... Manevi yeniden doğuş yayılmaya başlayınca, kutuplaşan korkuların yenileceğinden söz ediyordu."

Wil'in gözlerinin içine baktım. "Bir kadınla tanıştım."

Maya'yla karşılaşmamı ve özellikle ayak bileğimi tedavi ediş yöntemini anlatırken, Wil beni dikkatle dinledi.

Sözlerime son verince, uzaklara bakıp, düşündü.

"Bence, Maya, Williams'ın vizyonundaki kadın," diye ekledim. "Kızılderililere karşı açılan savaşı durdurmaya çalışan kadın ondan başkası olamaz."

Wil, "Galiba korkuyla başa çıkmanın anahtarı onun tedavi yönteminde gizli," dedi.

Başımı sallayıp sözlerine devam etmesini istedim.

"Evet, yaptıklarından bu anlam çıkıyor. Şimdiye dek olanları düşünsene. Buraya Charlene'i aramaya geldin ve Onuncu Bilginin bu gezegende meydana gelen manevi yeniden doğuşun

tam anlamıyla kavranmasını içerdiğini söyleyen David'le tanıştın. Bu bilince *ölümden sonraki yaşamla* olan ilişkilerimizi anlamakla ulaşıyoruz. David'in söylediğine göre, Onuncu Bilgi sezgilerimizin doğasını ve aklımızda tutulmasını, izlediğimiz eşzamanlı yolu tümüyle açıklığa kavuşturuyor.

"Daha sonra, sen de bu yöntemle sezgilerinin devamını sağladın ve şelalelerin yanında beni buldun. Ben de sezgilerin akılda tutulması ve zihnimizde kendi görüntülerimizi yaratma yöntemiyle insanların diğer boyutta, yani *ölümden sonraki yaşamda* da aynı olayları sırayla yaşadıklarını doğruladım. Williams'ın yaşamını gözden geçirirken, yapmak istediği bir şeyi anımsayamadığı için fazlasıyla üzüldüğünü gördük. Williams'ın manevi uyanışımızı tehdit eden korkuyla başa çıkabilmesi için bir grup insanla birlikte olması gerekiyordu.

"David sana korkuyu yenebilmek için önce korkunun nereden kaynakladığını iyice anlamamız gerektiğini söylemişti. Sonra birbirmizi yitirdik ve sen geleceğin korkulu tablosunu çizen, gerçekte uygarlığın tamamen çökmekte olduğunu iddia eden gazeteci Joel'e rastladın.

"Sonra hayatını şifa dağıtmaya adamış kadınla karşılaştın. Bu kadın insanların belleklerini irdeleyerek korku engellerini ortadan kaldırmaları ve bu gezegende neden varolduklarını kavramaları için insanlara yardımcı oluyor ve onları bu şekilde tedavi ederek iyileşmelerini sağlıyor. Bu işin temelinde anımsamak olgusu yatıyor."

Ani bir hareket dikkatimizi çekti ve birkaç metre ilerde başka ruh grupları oluşmaya başladı.

Wil, "Herhalde birisinin düş görmesine yardım etmeye geldiler," dedi.

Dikkatle ona bakıp, "Düş görmemize yardım mı ediyorlar?" diye sordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet, bir bakıma. Dün gece sen düş görürken, burada başka ruhlar vardı."

"Düş gördüğümü sen nereden biliyorsun?"

"Sen birdenbire fırlayıp fiziksel dünyaya dönünce, uzun süre seni aradım, ama bulamadım. Sonra seni beklerken, birdenbire yüzün gözlerimin önünde canlandı ve buraya geldim. Daha önce buraya geldiğimde meydana gelen olayları tam anlamıyla kavrayamamıştım, fakat daha sonra düş gördüğümüz zaman neler olduğunu anladım sanıyorum."

Söylediklerinden tek kelime anlamadığımı belirtircesine başımı salladım.

Wil eliyle ruhları işaret etti. "Her şeyin aynı anda meydana geldiği, yani eşzamanlı olageldiği kesin. Şu gördüğün varlıklar kendilerini rastlantı sonucu burada buldular, tıpkı daha önce bana olduğu gibi. Ve şimdi herhalde düşlerinde varolan her kimse onun gelmesini bekliyorlar."

Arka plandaki uğultu yükselince yanıt veremedim. Aklım karışmıştı, başım dönüyordu. Wil yanıma geldi ve yine sırtıma dokundu. "Yanımdan uzaklaşma! Burada meydana gelecek olaylara tanık olmamızın bir nedeni var," dedi.

Dikkatimi toplamaya çalıştım. Ruhların yanında başka bir şeklin belirdiğini farkettim. Önce başka bir ruh grubunun oluştuğunu düşündüm, ama meydana gelen şekil, daha önce gördüklerimden çok daha iriydi. Dekoruyla, insanlarıyla, diyaloglarıyla holografik bir sahne gözlerimizin önünde canlandı. Tüm olay benim hayal meyal tanıdığım bir insanın etrafında dönüyordu. Biraz daha dikkatli bakınca, Joel'in karşımda durduğunu farkettim.

Gözlerimizin önünde meydana gelen sahne, tıpkı bir sinema filmine benziyordu. Aklım karmakarışıktı. Neler olduğunu anlamakta zorluk çektiğim halde olayları izlemeye çabalıyordum. Olay gelişip sohbet koyulaşınca, ruhlar ve gazeteci birbirlerine iyice yaklaştılar. Birkaç dakika sonra oyun bitti ve herkes ortadan kayboldu.

"Ne oldu?" diye Wil'e sordum.

"Sahnenin ortasındaki adam düş görüyordu."

"O adam sana sözünü ettiğim Joel'di," dedim.

Wil başını çevirip hayretle yüzüme baktı. "Emin misin?"

"Evet."

"Onun biraz önce gördüğü düşü anladın mı?"

"Hayır, anlamadım. Ne oldu?"

"Düşün konusu bir tür savaştı. Kent bombardıman saldırısına uğramıştı. Her yerde bombalar patlıyordu, adam da bir an önce oradan kaçıp canını kurtarmaktan başka bir şey düşünemiyordu. Ateş hattından kaçmayı başardıktan sonra dağın tepesinden geride bıraktığı kente bakınca, düşman silahlarını etkisiz bırakacak yeni bir aygıtı gizlice askerlere vermesi gerektiğini anımsadı. Fakat bombardımandan korkup kaçmış ve askerlerle buluşamamıştı. Ne yazık ki, askerler ve kent gözlerinin önünde telef olmuştu."

"Anlattıkların korkunç bir karabasan," dedim.

"Evet, ama anlamsız bir karabasan değildi. Düş gördüğümüz zaman, bilinçaltında bu uyku düzeyine yolculuk yaparız ve diğer ruhlarda gelip bize yardım ederler. Düşlerin işlevini asla unutma: Yaşamımızda içinde bulunduğumuz durumları nasıl yöneteceğimizi bize açıkça gösterirler. Yedinci Bilgi bize gerçek yaşamımızda karşılaştığımız durumlarla, düşlerimizin konularını birlikte yorumlamayı öğretmişti."

Dönüp Wil'in yüzüne baktım. "Peki, burada ruhların rolü ne?"

Bu soruyu sorar sormaz, tekrar hareket etmeye başladık. Wil elini sırtıma dayadı. Durduğumuz zaman ışık koyu yeşile dö-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nüştü, ama amber renkli dalgalar çevremizi sardı. Dikkatle bakınca amber renkli ışık huzmelerinden tek tek ruhlar oluştuğunu gördüm.

Yan gözle Wil'e baktım. Yüzü mutlu bir gülüşle aydınlanmıştı. Bulunduğumuz yerden adeta neşe ve sevinç fışkırıyordu. Ruhlara bakmaya devam ederken, birkaç tanesi tam önümüze gelip, bir grup oluşturdu. Hepsi neşeyle gülüyorlardı. Yüzleri sevinçle aydınlanmıştı, ama onlara uzun süre dikkatle bakmak olanaksızdı.

"Hepsi sevgiyle dolup taşıyorlar," dedim.

Wil, "Onların bilgilerinden yararlanmaya çalış," diye salık verdi.

Onların bilgilerinden yararlanmak niyetiyle, dikkatle bakınca, karşımdaki ruhların Maya'yla ilgili olduklarını anladım. Aslında kısa süre önce onun kendi hakkında anlattıklarına, özellikle anne ve babasının onu nasıl yaşama hazırladıklarını tam anlamıyla kavradığını açıklamasına çok sevinmişlerdi. Maya'nın Altıncı Bilginin özünü oluşturan, geçmişle hesaplaşmayı dolu dolu yaşadığını ve bu dünyaya geliş nedenini de pek yakında anımsayacağını biliyorlardı.

Dönüp Wil'e bakınca, karşımdaki görüntüleri onun da gördüğünü anladım.

Tam o sırada uğultuyu tekrar duydum; mideme bir sancı saplandı. Wil omuzlarımdan beni sıkıca kavradı. Uğultu kesilince, titreşimlerimin düzeyi düştü. Enerjimi yükseltip onların enerjisiyle bağlantı kurmak amacıyla açılmaya gayret ederek karşımdaki ruhlara baktım. Fakat onların birdenbire yer değiştirip yanımdan uzaklaşmaları beni epeyce şaşırttı.

"Ne oldu?" diye sordum.

Wil, "Enerjini yükseltmek için onlarla bağlantı kurmaya çalıştın," dedi. "Oysa kendi içine dönüp doğrudan doğruya içinde-

ki ilahi enerjiyle bağlantı kurman gerekiyordu. Ben de bir kez aynı hatayı yaptım. Ruhlar ilahi enerjiyi onların içinde arama yanılgısına düşmene olanak tanımazlar. Bu tür özdeşleşmelerin senin olgunlaşmanı engelleyeceğini biliyorlar."

Tüm dikkatimi kendi içimde yoğunlaştırınca eski enerjime kavuştum. "Peki, onların tekrar buraya gelmelerini nasıl sağlayabiliriz?" diye sordum.

Ben konuşurken, ruhlar eski yerlerine döndüler.

Wil'le bakıştık; bir süre sonra Wil hayretle ruh grubuna baktı.

"Ne görüyorsun?" diye sordum.

Wil'in başıyla işaret ettiği ruh gruplarına dikkatle bakıp onların akıllarından geçenleri okumaya çalıştım. Birkaç dakika sonra yeşilliklerle çevrili bir alanda Maya'yı gördüm. Işıl ışıl parlayan yüzü biraz değişmişti, ama o kadının Maya olduğundan emindim. Dikkatle yüzüne bakınca, karşımda holografik bir sahne belirdi... yine on dokuzuncu yüzyıla dönmüştük. Maya ağaç kütüklerinden yapılmış bir kulübede birkaç kişiye heyecanla savaşın başlamasını nasıl önleyeceklerini anlatıyordu.

Maya işin sırrını çözmüştü. Enerjinin nasıl elde edilebileceğini anımsadıkları zaman olağanüstü bir başarıya ulaşacaklarını biliyordu. Aynı düşünceyi paylaşanlar biraraya gelirsek bu işi kökünden çözeriz, diye düşünüyordu. Aralarındaki iyi giyimli genç adam Maya'nın söylediklerini can kulağıyla dinliyordu. O adamı tanıdım. Daha sonra ormanda Maya ile birlikte düşman kurşunlarına hedef olup ölecekti. Gözlerimizin önündeki sahne değişmeye başladı. Maya'nın ordu komutanlarıyla konuşma çabası boşa gitti. Bir süre sonra vahşi doğanın içinde genç adamla Maya yalnız kaldılar ve düşmanların kurşunlarıyla can verdiler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Biz gözlerimizin önünde canlanan sahneyi izlemeye devam ederken, ölümden sonraki yaşamında Maya canlandı ve hayatını gözden geçirmeye başladı. Savaşı durdurabileceğine safça inanmış ve hedefine ulaşmaya çabalamıştı. Sonunda diğerlerinin haklı olduğunu anlamıştı; çünkü savaşı durdurmak için yanlış zamanı seçmişti. *Ölümden sonraki yaşam* hakkındaki bilgileri yeterince anımsayamıyordu ve bu nedenle istediği zafere henüz ulaşamamıştı.

Yaşamını gözden geçirdikten sonra Maya'nın ruh gruplarıyla birlikte tekrar yeşil alana döndüklerini gördük. Gruptakilerin hepsinin yüzündeki anlamın aynı olması beni çok şaşırttı. Belirli bir düzeyde bütün ruhlar Maya'ya benziyorlardı.

Sorarcasına Wil'e baktım.

"Onlar Maya'nın ruh grubu," diye yanıt verdi.

"Ne demek istiyorsun?"

Wil heyecanla anlatmaya başladı. "Maya bu ruh grubuyla kolayca etkileşime girebiliyor. Şimdi her şey güzelce yerli yerine oturuyor. Daha önce çıktığım yolculukların birinde, sana benzeyen ruh grubuyla karşılaşmıştım. Sanırım onlar da senin ruh grubundu."

Yanıt vermeme fırsat olmadı. Önümüzdeki ruh grubunun arasında bir hareket oldu ve Maya'nın görüntüsü tekrar belirdi. Ruh grubuyla birlikte hâlâ yeşil alanın ortasındaydı, ama Williams'ın yaşamını gözden geçirdiği zaman beliren parlak ışık yine ortaya çıkmıştı. Maya sessizce ışığın karşısında duruyordu. Çok derin bir şeylerin meydana geldiğinin farkındaydı. Ölümden sonraki yaşamda hareket yeteneğini yitirmiş gibiydi. İlgisi tekrar yeryüzüne doğru kaymaya başlamıştı. Yeni evli müstakbel annesinin verandada oturmuş sağlığını düşünerek çocuk sahibi olamayacağından endişe duyduğunu görüyordu.

Eğer annesi onu doğurursa, Maya büyük aşamalar yapacağını biliyordu. Kadının sağlık konusundaki derin korkuları, çocuğun aklında sağlık sorunlarına karşı duyarlı olmasını sağlayacaktı. Tıp bilimine ve hastalıkları iyileştirmeye duyduğu ilgiyi bundan daha iyi bir ortamda geliştiremezdi. Ayrıca öğrendiği bilgileri sadece egosunu tatmin etmek için entelektüel düzeyde kullanmayacaktı. Annesi gibi psikolojik yapıya sahip bir kadının yanında büyüyünce, öğrendiklerini gerçek yaşama uygulayabilecek, edindiği bilgiler yalnızca bir teori olarak kalmayacaktı. Maya gerçekdışı konulara fazla eğilim duyduğunu biliyordu ve bunun bedelini kötü ödemişti. On dokuzuncu yüzyılda başına gelenler ona ihtiyatlı davranmayı öğretmişti. Bir daha asla böyle hatalar yapmayacaktı. Annesinin sağladığı çevrede amacına ağır adımlarla ilerleyecekti.

Wil ile göz göze geldik. "Maya'nın yeni yaşamına başlamasını izledik," dedi.

Birdenbire Maya annesiyle ilişkisinin nasıl gelişeceğini gözlerinin önünde canlandırdı. Büyürken, annesinin olumsuz tavrına, korkularıyla doktorları suçlamalarına tanık olacak ve hastaların ancak bedenleriyle akıllarını birlikte kullandıkları zaman şifa bulacaklarına inanacaktı. Elde ettiği bu bilgileri annesine öğretecek, onun iyileşmesini sağlayacak ve onun ilk hastası annesi olacaktı. Böylece yeni tıbbın yaratacağı harikaları ilk kez annesi aracılığıyla destekleyecekti.

Bir süre sonra dikkatini salıncaktaki kadının yanında oturan müstakbel babasına yöneltti. Kadın zaman zaman kocasına soru soruyor, adam da ona tek kelimelik cümlelerle yanıt veriyordu. Adam konuşmaktansa çevresini seyretmeyi yeğliyordu. Çevresinden aldığı esinlerle daha önce hiç düşünmediği konulara dalmıştı. Bağışıklılık sistemiyle ilgili garip biyolojik sorular ve bu konu hakkında yapabileceği araştırma olasılıklarıyla ilgili

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sanal düşünceler aklına geliyordu. Maya babasının etrafındaki insanlara karşı ilgisiz tutumundan yararlanabileceğini farketti. Fazla hayale kapılma eğilimini onun sayesinde yenebilecekti; işin tâ başından gerçekçi davranacaktı. Zamanla babasıyla arasında bilimsel temellere oturan bir iletişim kurabilirdi. Babasından alacağı sağlam teknik bilgilerin üstüne kendi geliştireceği yeni yöntemi inşa edebilirdi.

Maya gibi bir evlada sahip olmak ana babası için de yararlıydı. Ebeveyni onun çocuk yaşlarda şifa dağıtmaya duyduğu ilgiyi destekleyecekti. Maya da onları yazgılarına yöneltecekti: Annesi hastalıklardan korunmaya çalışacak, babası da diğer insanlardan uzak durma ve bilgilerini aklında saklama eğiliminden vazgeçecekti.

Sonra, Maya'nın vizyonu genişledi. Doğumundan çocukluğunda meydana gelen olaylara geçti. Tıp eğitiminde deneyim ve bilgileri öğreneceği insanlarla tam zamanında tanıştı. Çalışmalarına yön verecek doktorlar ve hastalarla karşılaştı.

Vizyonu tekrar genişledi. Ortağıyla tanışmasını, şifa dağıtan yeni model kliniğini kuruşunu gördü. Sonra görüntüler başka yöne kaydı; kendini bir anda evrensel yaşamın içinde buldu. İçsezgisel bilgileri keşfettiğini gördük. Daha sonra, tüm dünyada değişik ortamlardan gelen ve birbirlerini biraraya toplayacak, birçok bağımsız gruptan oluşan belirli bir grubu keşfetmesine tanık olduk. Bu gruplar bazı insanların yüksek düzeylere ulaşmaları gerektiğini anımsayıp, kutuplaşmanın ortadan kalkmasında büyük rol oynayacaklardı.

Birdenbire Maya iriyarı, atletik yapılı, asker üniforması giymiş, yetenekli bir erkekle önemli konuşma yaptığını gördü. On dokuzuncu yüzyılda birlikte öldüğü adamı tanıdığını farkedince çok şaşırdım. Adama dikkatle bakınca şaşkınlığım bir kat daha

arttı. Bu adam, Williams'ın yaşamını gözden geçirirken, uyarmayı unuttuğu meslektaşıydı.

Maya'nın vizyonu iyice genişledi ve benim anlama yeteneğimi aştı. Arkasından yansıyan gözleri kör eden parlak ışıkla tekvücut oldu. Yalnızca Maya'nın kişisel vizyonunu algılayabiliyordum. Dünyaya geldikten sonra ulaşacağı başarıları düşünüyordu. Dünya tarihini ve insanlığın geleceğini içeren geniş bir vizyondu. İnsanlığın nereye geldiğini ve nereye gideceğini; bu dünyada kendi yaşamındaki olasılıkları, çok berrak ve sonsuz bir perspektif içinde görebiliyordu. Ben de bunların hepsini duyumsayabiliyor, fakat imajlari göremiyordum.

Zamanla Maya'nın vizyonu sona erdi ve onu çevresindeki ruh grubuyla birlikte tekrar yeşilliklerin arasında gördük. Şimdi yeryüzünde meydana gelen bir olayı izliyorlardı. Müstakbel ebeveynin çocuk sahibi olmaya karar verdikleri anlaşılıyordu. Ona gebe kalmak için annesiyle babası sevişiyorlardı.

Arka plandaki parlak ışık akımından etkilenen Maya'nın ruh grubunun enerjisi yoğunlaştı ve beyazımsı amber renginde fırıl fırıl dönen girdap meydana geldi. Enerjiyi, sevgiyi ve titreşimleri ben de adeta orgazmik düzeyde yoğun biçimde duyumsuyordum. Aşağıdaki çift gözlerimizin önünde birleşti ve orgazm anında ışıktan akan beyazımsı yeşil enerji, Maya'dan ve onun ruh grubundan geçip çiftin içine girdi. Enerji orgazmik hızla kadınla erkeği tekvücut halinde birleştirdi. Spermle yumurtayı birbirlerine doğru itip yazgısal birleşimi tamamladı.

İki hücrenin mucizevi birleşimini ve kadının gebe kaldığı anı izledik. Önce ağır ağır, sonra hızla hücreler bölünüp farklılaşmaya başladı ve sonunda insan şekli meydana geldi. Hücrelerin her bölünüşünde, Maya'nın daha bulanık ve görünmez hale geldiğini farkettim. Sonunda cenin büyümeye başlayınca, Maya'nın görüntüsü tamamiyle yok oldu, ama ruh grubu kaldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tanık olduğum sahneden birçok bilgi edinebilirdim, fakat dikkatim dağılmıştı. Bilgilerin çoğunu anlayamadım. Sonra birdenbire Maya'nın ruh grubu da ortadan kaybolunca, Wil ve ben birbirimize baktık. Wil oldukça heyecanlı görünüyordu.

"İzlediğimiz neydi?" diye sordum.

Wil, "Maya'nın ruh grubunun anılarında saklı bulunan şimdiki yaşamının doğuşunu izledik," diye yanıt verdi. "Her şeyi görmemiz gerekiyordu. Müstakbel ebeveynini ve onların sayesinde elde edeceklerini, sonra da fiziksel boyutta ana rahmine düşüşünü görmemiz gerekiyordu."

Wil'e başımla konuşmaya devam etmesini işaret ettim.

"Sevişme eylemi *ölümden sonraki yaşamdan* fiziksel boyuta bir kapı açar. Ruh grupları öylesine aşırı bir sevgi ortamında varolurlar ki, seninle benim deneyim alanımızın ötesine geçen bu aşırı sevgi, doğada ancak cinsel doyum anında hissedilir. Cinsel zevkin doruğunda, orgazm anında *ölümden sonraki yaşama* bir kapı açılır. Sevgi ve titreşimlerin sayesinde kısacık bir an *ölümden sonraki yaşama* bir göz atarız; enerji açık kapıdan hızla içeri girer ve yeni ruhunu da beraberinde getirir. İşte biz bu olayı izledik. Cinsel birleşme cennetin yeryüzüne akışını sağlayan kutsal bir andır."

Az önce izlediklerimizi düşünerek başımı salladım. "Eğer belli özelliklere sahip ana ve babadan dünyaya gelecek olursa, Maya yaşamının nasıl olacağını daha önceden biliyordu."

"Evet, öyle anlaşılıyor ki, bizler doğmadan önce sonraki yaşamımızın nasıl olacağına ilişkin bir vizyonla dünyaya geliyoruz."

"Onun anlattıklarının çoğuna tanık oldum, ama gördüklerim çok garipti. Bana gerçek yaşamı hakkında anlattıklarına bakılırsa, yaşam-öncesi vizyonu, gerçekte olanlardan daha iyiymiş... örneğin, ebeveynle olan ilişkisi, onun beklediği şekilde gerçek-

leşmedi. Annesi Maya'yı asla anlamadı. Ne de hastalıklarıyla yüzleşebildi. Babasıysa öylesine ilgisizdi ki, ancak ölümünden sonra Maya onun yaptığı araştırmaların ne olduğunu anlayabildi."

Wil, "Ama bu çok akla yakın," dedi. "Bizler için yazılan en iyi senaryoları sezgilerimizle en ince noktalarına dek izleyebilirsek, istediğimiz en yüksek noktalara vizyonların rehberliğinde ulaşırız. Aslında meydana gelenler ortalama vizyonların yarısıdır. Gerçek durumlarla karşı karşıya gelince kimse bundan daha iyisini yapamaz. Fakat Onuncu Kehanet yeryüzündeki ruhsal deneyimlerimizi berraklaştırıp, *ölümden sonraki yaşam* hakkında bize bilgi verir. Özellikle rastlantıların nasıl algılanacağını ve bunların eşzamanlı olarak nasıl işlediğini bize gösterir."

"Sezgilerimiz veya düşlerimiz yaşantımızda belirli bir yolda ilerlememizi öneriyorsa ve biz de onlara kulak verip gösterilen yolda ilerliyorsak, belirli olaylar sihirli bir rastlantı gibi karşımıza çıkmaya başlar. Bu, bize heyecan ve canlılık verir. Önceden belirlenen bu olayların içimize doğduğunu hissederiz.

"Biraz önce bazı olayları daha yüksek bir görüş açısından izledik. Sezgilerimizle gelecekteki olasılıkların görüntülerini aklımızda canlandırdığımız zaman, aslında doğum vizyonumuzdaki bazı anılar belleğimizde canlanır, yaşam yolculuğumuzun belirli noktasında ne yapmak istediğimizi gösterir. Tabii, insanlar özgür iradeye sahip oldukları için, aklımızda beliren görüntülerin aynısı gerçekleşmez, ama özgün vizyonumuzdakiyle gerçekte meydana gelen olay arasında büyük benzerlik vardır. Kaderimizin bize çizdiği yolda ilerlediğimizi farkedince etkileniriz."

"Peki, ruh gruplarımızın işlevi nedir?"

"Onlarla sürekli bağlantı halindeyiz. Bizi tanıyorlar. Doğum vizyonlarımızı onlarla paylaşıyoruz ve yaşamımız süresince bizi her an izlerler. *Ölümden sonraki yaşamda*, biz geçmişte olanları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yeniden gözden geçirirken, yanımızdan ayrılmazlar. Onlar anılarımızı sakladığımız depo gibidirler. Evrimimiz süresince bize kimliğimizi asla unutturmazlar."

Wil bir süre sustu ve gözlerimin içine baktı. "Bu arada biz *ölümden sonraki yaşama* geçtiğimiz zaman, ruh grubumuzdan biri fiziksel boyutta tekrar dünyaya gelirse, biz de ona aynı şekilde yardım ederiz. Ruh grubunun bir üyesi olarak onu destekleriz."

"Öyleyse biz dünyada yaşarken, ruh gruplarımız mı sezgilerimizi uyandırıp bize yol gösteriyor?" diye sordum.

"Hayır, benim gördüğüm ruh gruplarından algıladığım kadarıyla, sezgilerimiz ve düşlerimiz bize ait. Onlar daha yükseklerdeki ilahi güçle bağlantılı. Ruh grupları yalnızca bizim enerjimizin artmasını sağlayıp, belirli bir biçimde ruhsal yükselişimize yardım ederler, ama bunu nasıl yaptıklarını tam olarak anlamış değilim. Ruhen yükselince, bildiklerimizi daha kolay anımsıyoruz."

Adeta büyülenmiştim. "Böylece benim ve Joel'in düşünde meydana gelenlerin anlamı açıklandı."

"Evet, düş görürken ruh grubumuzla birleşiriz, bu sayede belleğimiz uyarılır ve gerçek yaşamda ne yapmak istediğimizi anımsarız. Düşümüzde özgün amacımızın ne olduğu hakkında fikir ediniriz. Fiziksel dünyaya döndüğümüzde, bazen sembollerle ifade edilse de, bu anı belleğimize yerleşir. Sen manevi kavramlara cok açık birisi olduğun için, düşünde gördüğün bilgileri harfi harfine anımsıyorsun. Kayaların üstünde otururken, asıl amacını anımsadın ve benim yüzüm gözlerinin önünde belirince, birbirimizi bulduk. Böylece aynı olayı düşünde de gördün.

"Öte yandan Joel fazla açık bir insan olmadığı için gördüğü düş daha sembolik ve karışıktı. Belleği bulanıktı. Doğum vizyonunda varolan mesaj bilincinde savaş sembolü şeklinde belirdi. Şimdi vadide meydana gelen sorunların çözümlenmesine yardımcı olması gerekiyor, ama buradan kaçarsa ilerde pişman olacağı çok açık."

"Yani ruh grupları bize sürekli enerji gönderiyor ve doğum vizyonlarımızı anımsayacağımızı umuyorlar, öyle mi?" diye sordum.

"Evet."

"Maya'nın ruh grubu bu nedenle mi çok mutluydu?"

Wil'in yüz ifadesi ciddileşti. "Maya'nın çok özel ebeveynlere sahip olduğuna ve yaşamında edindiği deneyler sayesinde mesleğinde ilerleyip şifa dağıtmayı öğrendiğine seviniyorlardı. Ancak bizim gördüklerimiz onun doğum vizyonunun birinci bölümüydü. Maya daha başka şeyler de anımsayacak."

"On dokuzuncu yüzyılda birlikte öldüğü adamla şimdiki yaşamında tekrar buluştuğunu gördüm. Ama tanık olduğum düşün bazı bölümlerini anlayamadım. Sen anladın mı?"

"Hepsini anlamadım. Korkunun yükselişini fazlasıyla göremedik. Williams'ın geri dönüşünü gördüğü yedi kişilik ruh grubuna Maya da dahildi. Ayrıca grubun vizyonu genişledikçe, bu vadide korkuyla bağlantılı olayları onlar durduracak."

Tam yanıt vermek üzereydim ki, birdenbire mideme saplanan sancı nefesimi kesti. Aynı anda yüksek sesli tiz bir çığlık sanki beni geriye itti. Daha önceki gibi, Wil'e elimi uzattım, ama yüzü gözlerimin önünden kayboldu. Ona bir kez daha bakmak için çabaladım, sonra dengemi tamamiyle yitirip tekrar boşlukta düşmeye başladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİLGİYE AÇILMAK

Sırtıma çivi gibi batan sert kayanın üstünde yatarken, Allah kahretsin! Yine derenin kenarına döndüm, diye düşündüm. Uzun süre gri yağmur bulutlarının toplandığı gökyüzüne bakarak yanımdan akan suyun sesini dinledim. Sonra dirseğimin üstüne doğrulup etrafıma baktım. Vücudum sanki ağırlaşmıştı, kendimi çok yorgun ve hantal hissettim. Geçen kez diğer boyuttan geri döndüğüm zaman da kendimi kötü hissetmiştim.

Sendeleyerek ayağa kalktım. Ayak bileğim hafifçe sızlıyordu. Topallayarak ormana döndüm. Kayaların altına sakladığım çantamı çıkarıp kendime biraz yiyecek bir şeyler hazırladım. Kafamın içi bomboştu. Hiçbir şey düşünmeden ağır ağır hareket ediyordum. Uzun bir meditasyon yaparcasına karnımı doyurmam bile şaşırtıcıydı. Sonra birkaç derin nefes alıp soluğumu içimde tutarak, yavaş yavaş enerjimi yükseltmeye başladım. Birdenbire uğultuyu tekrar duydum. Uzaklardan gelen sesi dinlerken, aynı anda aklımda bir görüntü belirdi. Duyduğum uğultunun nedenini bulmak için doğu yönünde ilerlediğimi görüyordum.

Bu düşünce beni dehşete düşürdü ve içimdeki eski kaçma dürtüsünü tekrar hissettim. O anda uğultu kesildi ve arkamdaki taflanların arasında bir hışırtı duydum. Hızla dönüp bakınca, Maya ile yüz yüze geldim.

Kekeleyerek, "Sen hep gerektiği zaman mı ortaya çıkarsın?" diye sordum.

"Ortaya çıkmak mı! Sen deli misin? Sabahtan beri seni aramadığım yer kalmadı. Nereden geliyorsun?"

"Aşağıda derenin kenarındaydım."

"Hayır, orada yoktun; seni derenin yanında da aradım." Bir an gözlerini dikip yüzüme baktı, sonra başıyla ayağımı işaret etti. "Ayak bileğin nasıl?"

Güçlükle gülümsedim. "Fena değil. Bak, seninle bir konu hakkında konuşmak istiyorum."

"Ben de sana bazı şeyler anlatacağım. Buralarda garip bir işler dönüyor. Dün gece kente dönerken yolda orman korucularından biriyle karşılaştım ve ona senin durumunu anlattım. Senin burada kaldığını kimsenin duymasını istemediğini ısrarla vurguladı, bu sabah bir kamyon gönderip seni aldıracağını söyledi. Senin bulunduğun yeri tarif ettirdikten sonra sabah onunla birlikte yola çıkacağıma söz vermemi istedi. Çok garip konuşuyordu. Rahatsız oldum ve ondan önce buraya gelmeye karar verdim, ama her an karşımıza çıkabilir."

"Öyleyse hemen buradan uzaklaşmalıyız," dedim ve telaşla eşyalarımı toplamaya başladım.

Maya panik içinde, "Dur bir dakika! Neler olduğunu bana anlat," dedi.

Durup yüzüne baktım. "Tanımadığım birileri bu vadide bir tür deney veya buna benzer bir şeyler yapıyor. Sanırım, arkadaşım Charlene de bu olayın içinde ya da canı tehlikede. Orman korucularından birisi burada deney yapılmasına gizlice izin vermiş olmalı."

Maya dikkatle gözlerimin içine bakarak söylediklerimi anlamaya çalıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çantamı yerden alıp onun elini tuttum. "Lütfen, bir süre birlikte yürüyelim, sana anlatacaklarım daha sona ermedi," dedim.

Başını sallayıp çantasını omzuna astı; dere kenarında güneye doğru yürümeye başladık. Ona, David'le nasıl tanıştığımı, Wil'i, Williams'ın yaşamını tekrar gözden geçirmesini izlediğimi ve Joel'in söylediklerini anlattım. Maya'nın doğum vizyonu bölümüne gelince, büyük bir kayanın üstüne oturdum. O da sağ tarafımdaki ağacın gövdesine yaslandı.

"Sen de bu işin içindesin; değişik teknikler uygulayarak hastalarına nasıl şifa bulacaklarını öğretmen gerektiğini biliyorsun, ama başka şeyler de yapmak istiyorsun. Sen Williams'ın düşünde biraraya toplanan ruh grubuna dahilsin."

"Peki, sen bunları nasıl öğrendin?"

"Wil'le birlikte senin doğum vizyonunu izledik."

Maya gözlerini kapatıp başını salladı.

"Maya, hepimiz belirli bir vizyonla dünyaya geliriz. Hayatla neler yapmak istediğimiz, nasıl yaşayacağımız önceden belirlenmiştir. Sezgilerimiz, düşlerimiz ve yaşantımızda meydana gelen rastlantılar, bizim için çizilen yolda ilerlememizi sağlar. Belleğimizi uyarıp yaşamımızın nasıl gelişeceğini anımsatır."

"Pekâlâ, ben başka neler yapmak istiyorum?"

"Tam olarak bilmiyorum; daha doğrusu iyice anlayamadım. Fakat insan bilincinde gelişen kolektif korkuyla ilgili bir şey yapmak istiyordun. Korkunun nedeniyse bu vadide yapılan deneylerden kaynaklanıyor... Maya, fiziksel şifa dağıtımında öğrendiklerini bu vadide olanları önlemek için kullanmalısın. Bunu sakın unutma!"

Maya durdu ve uzaklara baktı. "Ah, hayır. Bana bu tür sorumluluklar yükleyemezsin. Doğum vizyonumdan hiçbir şey anımsamıyorum. Ben doktorum ve görevimi yerine getiriyorum. Bu tür entrikalardan hiç hoşlanmam anladın mı? Nefret ederim!

Büyük uğraşlar sonunda istediğim kliniği kurdum. Beni bu tür işlere karıştıramazsın. Yanlış insan seçtin!"

Ona baktım. Bir şeyler söylemek istedim, ama söyleyemedim. Aramızdaki sessizlik epeyce uzadı ve uğultuyu tekrar duymaya başladım.

"Maya, gürültüyü duyuyor musun? Havadaki uğultuyu işitmiyor musun? Bu vadide yapılan deneylerin uğultusu. Dikkatle dinle ve duymaya çalış!"

Maya bir süre etrafı dinledikten sonra, "Hiçbir şey duymuyorum," dedi.

Onun kolunu tuttum. "Enerjini yükseltmeye çalış!"

Öfkeyle kolunu geri çekti. "Uğultu filan duymuyorum!"

Derin bir nefes aldım. "Peki, özür dilerim. Belki de ben yanıldım. Belki de böyle olmaması gerekiyordu."

Bir an yüzüme baktı. "Şerifin bürosunda çalışan birini tanıyorum. Senin için onunla konuşurum. Sana ancak bu kadar yardımcı olabilirim."

"Onun bana yardımcı olacağını sanmıyorum. Anladığım kadarıyla bu sesi herkes duymuyor."

"Onu aramamı ister misin?"

"Evet, ama araştırmalarını tek başına yürütsün. Bana göre orman korucuları güvenilir kişiler değil," dedim ve yerden çantamı aldım.

Maya, "Beni anlayacağını ümit ediyorum," dedi. "Çok kötü bir şeyler olacağını hissettiğim halde, bu işe karışmak istemiyorum."

"Çünkü on dokuzuncu yüzyılda bu vadide meydana gelen olaylara karışmıştın. Bunu anımsıyor musun?"

Maya dinlemek istemediğini belirtircesine gözlerini kapattı.

Birdenbire gözümün önünde kendi imajım belirdi. Giysilerim deriden yapılmıştı. Peşimdeki katırın yularından tutmuş te-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

peye çıkıyordum. Aynı görüntüyü daha önce de görmüştüm. Ben bir dağ köylüsüydüm! Tepenin zirvesine ulaşınca, dönüp arkama baktım.

Bulunduğum yerden şelaleler ve diğer taraftaki dağ geçidi gözüküyordu. Maya, kızılderili adam ve komutanın yaveri konuşuyorlardı. Savaş henüz başlamamıştı. Endişe tüm benliğimi sardı ve katırın yularından çekiştirip bulunduğum yerden uzaklaştım; onları engel olamayacağım yazgılarıyla baş başa bıraktım.

Başımı sallayınca gözümün önündeki görüntüler kayboldu. Israr etmekten vazgeçtim ve Maya'ya, "Pekâlâ, neler hissettiğini anlıyorum," dedim.

Maya yanıma yaklaşıp, "Sana biraz su ve yiyecek getirdim. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Doğuya doğru yürümeye devam edeceğim. Charlene'nin o yöne gittiğini biliyorum."

Maya ayağıma baktı. "Sakat ayağınla yola devam edebileceğinden emin misin?"

Ona doğru birkaç adım attım. "Yaptıkların için sana doğru dürüst teşekkür edemedim. Ayak bileğim iyi, yalnız biraz sızlıyor. Bundan daha kötü olabileceğini sanmıyorum."

"Uyguladığım bu tür tedavi yöntemiyle herkes çabuk iyileşir."

Onaylarcasına başımı sallayıp çantamı omzuma taktım ve doğuya doğru yürümeye başladım. Bir kez arkama dönüp Maya'ya baktım. Bir an yüzünde suçluluk ifadesi belirdiyse de hemen silindi ve rahatladı.

Sık ağaçlardan oluşan ormanda uğultunun geldiği yöne doğru ilerledim. Bir yandan da sol tarafta kalan dereyi gözden

kaçırmamaya çalışıyordum. Uzun bir süre yürüdükten sonra durdum ve ayağımı dinlendirdim. Öğle saatlerinde uğultu kesildi. Ben de oturup karnımı doyururken, bir yandan da durumu değerlendirdim. Ayak bileğim hafifçe şişmişti. Yola çıkmadan önce bir saat kadar dinlendim. Bir mil kadar yürüdükten sonra yorgunluktan nerdeyse yıkılacak hale geldim. Tekrar oturup dinlendim. Akşamüstüne doğru kamp kuracak bir yer aramaya başladım.

Derenin kenarına dek uzanan sık ağaçlı arazide yürüyordum. Yol birdenbire dikleşti. Çevremdeki ağaçlar belki üç dört yüz yıllıktı. Ağaçların arasından güneydoğu yönüne bakınca, aşağı yukarı bir mil kadar uzaktaki geniş kaya çıkıntısını gördüm.

Birinci tepenin üstündeki küçük çayırlık arazide geceyi geçirebileceğime karar verdim. Oraya doğru yaklaşırken, ağaçların arasında hafif bir kırpıntı hissettim. Hemen büyük bir kayanın arkasına gizlenip etrafı gözetledim. Hissettiğim kıpırtı neyin nesiydi? Bir geyik mi? Yoksa bir insan mıydı? Birkaç dakika bekledikten sonra ihtiyatlı adımlarla kuzeye doğru usul usul yürüdüm ve daha önce gördüğüm küçük çayırın güney tarafında iriyarı bir adamın kamp kurduğunu gördüm. Yere çömelen adam el çabukluğuyla küçük çadırını kurdu ve ağaç dallarıyla onu kamufle etti. Bir an adamı David'e benzettim, fakat onun daha iri ve hareketlerinin daha farklı olduğunu gördüm. Sonra onu gözden kaybettim.

Birkaç dakika bekledikten sonra iyice uzaklaşıncaya dek kuzeye doğru yürümeye karar verdim. Beş dakika kadar yürüdükten sonra birdenbire adam karşıma çıktı.

"Sen kimsin?" diye sorunca, ona karşı açık davranmaya karar verdim; adımı söyledikten sonra, "Bir arkadaşımı arıyorum," dedim.

"Buraları çok tehlikeli yerler. Geriye dönmeni tavsiye ederim. Burası özel mülkiyete aittir."

"Sen neden buradasın?" diye sordum.

Yanıt vermedi. Sessizce durup baktı.

Birdenbire David'in bana anlattıklarını anımsadım. "Senin adın Curtis Webber mi?" diye sordum.

Uzun süre yüzüme baktıktan sonra birdenbire gülümsedi. "David Lone Eagle'ı tanıyorsun!" dedi.

"Çok kısa süre birlikte olduk. Buralarda bir yerde seninle karşılaştığım zaman, onun da vadiye geleceğini ve seni arayıp bulacağını söylememi istedi."

Curtis başını sallayıp kamp kurduğu yere baktı. "Gece bastırmak üzere, bir an önce gizlenmeliyiz. Haydi benim çadırıma gidelim. Gece benimle birlikte kalırsın."

Onun peşine takıldım. Dik yamaçtan aşağıya indik ve sık ağaçların arasında gözden kaybolduk. Ben çadırımı kurarken, Curtis kamp ateşi yakıp kahve pişirdi ve bir kutu ton balığı açtı. Ben de Maya'nın verdiği ekmeği onunla paylaştım.

Curtis, "Birisini aradığını söylemiştin? Aradığın kim?" diye sordu.

Kısaca ona Charlene'nin ortadan kayboluşunu, David'in onun vadiye gittiğini gördüğünü anlattım; ayrıca Charlene'nin bu yöne doğru geldiğini tahmin ettiğimi söyledim. Ama diğer boyutta meydana gelenlerden söz etmedim. Yalnızca uğultuyu duyduğumu ve motorlu araçların bu yöne doğru geldiklerini gördüğümü açıkladım.

Curtis, "Uğultu, enerji üreten bir aletten geliyor," dedi. "Bazı kişiler bazı nedenlerden ötürü burada deneyler yapıyor. Sana bu kadarını söyleyebilirim. Fakat bu deneyleri hükümetin gizli ajanları mı, yoksa, özel sektöre ait bir grup mu yönetiyor, bilmiyorum. Orman korucularının çoğu sanki burada olup bitenler-

den haberleri yokmuş gibi davranıyorlar; ama yöneticilerin ne düşündüklerini bilmiyorum."

"Bu konuyu yerel yetkililerle ya da gazetecilerle konuştun mu?" diye sordum.

"Henüz konuşmadım. Asıl sorun uğultuyu herkesin duymaması." Uzun süre vadiye baktı. "Deneylerin nerede yapıldığını bilmiyorum. Özel mülkiyetle Ulusal Orman arazisi on binlerce dönümlük yer kaplıyor. Yaptıkları deneyleri kısa süre içinde bitirmek istediklerini sanıyorum. Halkın kulağına gitmesinden çekiniyorlar. Tabii, meydana gelebilecek bir felaketi engelleyebilirlerse, halkın hiçbir şeyden haberi olmaz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Burayı yerle bir edebilirler veya fizik yasalarının geçerli olmadığı bir alacakaranlık kuşağı oluşturup, yeni bir Bermuda Şeytan Üçgeni yaratabilirler," dedi ve gözlerimin içine baktı. "Onların yapabilecekleri şeylere akıl sır ermez. İnsanların çoğu elektromanyetik fenomenin ne denli karmaşık olduğunu bilmez. En son ileri sürülen bir dizi teoriye göre, örneğin, süper radyasyonun dokuz boyuta yayılarak matematiğe yeni bir işlev kazandıracağı savunuluyor. Bütün boyutları parçalayabilecek güçteki bu alet, yeryüzünü altüst edecek depremlerin oluşmasına, hatta belirli bölgelerde fiziksel yaşamın tamamiyle ortadan silinmesine yol açacaktır."

"Sen bunları nereden öğrendin?"

Curtis suratını astı. "Çünkü seksenli yılların başında bu teknolojinin gelişmesinde benim de katkım vardı. Çok uluslu bir şirkette çalışıyordum. Sanırım adı Deltech'di. Fakat Deltech adının uydurma bir isim olduğunu öğrenince, oradan kovuldum. Nikola Tesla adını duymuş olmalısın. Pekâlâ, onun teorilerini genişletip bazı buluşlarını şirketin sağladığı teknolojilerle birleştirdik. İşin komik yanı, bu teknoloji birbirine benzemeyen parça

lardan oluşmuştu, ama temelde aynı işi görüyordu. Dünyanın elektromanyetik alanlarının dev bir pil olduğunu düşün. Bu pili doğru biçimde bağlayabilirsen, fazlasıyla bol elektrik enerjisi sağlar. Süper iletken jeneratör sistemi, elektronik geri-beslenmeli bir inhibitörle birleştirilir, böylece statik rezonasların çıktısı arttırılır. Sonra bunlardan birçoğu seri halinde bağlanıp elektrik akımı üretilir ve voltaj yükseltilir. Bu akım tam olarak ayarlanabilirse, serbest enerji bir anda çevreye yayılır. Bu enerjiyi bir adet fotosel ya da pil kolayca harekete geçirir ve çalışır durumda tutar. Sıcak hava pompası büyüklüğündeki bir alet birkaç evin, hatta küçük bir fabrikanın elektrik gereksinimini karşılar.

"Ama bu işin iki sorunu var. Birincisi, bu minik jenaratörleri ayarlamak son derece karmaşık bir iştir. O zamanlar varolan en büyük bilgisayarları kullanmaya kalkıştığımız için başarılı olamadık. İkincisi, oldukça küçük jenaratörün çıkış gücünü fazla arttırmaya çalıştığımızda, jenaratörün çevresindeki boşlukta düzensizlikler olmaya başladı ve sapmalar meydana geldi. Deneye başladığımız zaman bu durumu bilmiyorduk. Başka bir boyutun enerjisini üretirken, garip şeyler olmaya başladı. Tıpkı Philedelphia Deneyinde olduğu gibi, bir deney sırasında jenaratör ortadan yok oldu."

"Gerçekten 1942 yılında o gemiyi yok edip, başka bir yerde ortaya çıkardılar mı?"

"Hiç şüphen olmasın. Çevremizde birçok zeki insan gizli gizli teknoloji geliştiriyor. Örneğin, bizim ekibi bir ay içinde dağıtıp hepimizi işten kovdular. Bütün ekipler birbirinden ayrı ve ıssız yerlerde çalışıyorduk. Hiçbirimizin sosyal güvencesi yoktu. Kendimizi bir anda kapının önünde bulmak, o zamanlar beni pek fazla rahatsız etmedi. Çoğu kez araştırmanın çıkmaz bir yola girdiğini, engelleri aşamayacağımızı düşünüyordum. Fakat

sonra başka bir firmanın eski meslektaşlarımı işe aldığını duydum."

Bir an bakışları uzaklara daldı. Sonra tekrar konuşmaya başladı. "Zaten ben değişik bir iş yapmak istiyordum. Şimdilerde küçük teknoloji şirketlerine danışmanlık yapıyorum. Onlara araştırma etkinliğini geliştirme, kaynakları kullanma ve atıklardan kurtulma konularında bilgi sağlıyorum. Bu firmalarda çalıştıkça, sezgisel bilgilerin ekonomiyi etkilediğine giderek daha çok inandım. Çalışmalarımızda yıllardır geleneksel güç kaynaklarını kullanıyorduk ve buraya gelinceye kadar o enerji deneylerinin üzerinde fazla düşünmemiştim. Vadiye ayağımı bastığım an, yıllarca üstünde çalıştığım projede her gün duyduğum o karakteristik uğultuyu işitince nasıl şok geçirdiğimi tahmin edersin.

"Birileri araştırmalara devam ediyordu ve uğultuların sesinden anladığım kadarıyla yapılan araştırmalarda epeyce yol almışlardı. Daha sonra uğultuların nedenlerini doğrulayıp beni destekleyecek iki eski arkadaşımı aradım. Onlarla birlikte yetkili kişilere başvurup deneyleri durdurmayı düşündüm. Fakat meslektaşlarımdan birinin on yıl önce, diğerinin de birkaç gün önce hayata gözlerini yumduğunu öğrendim. En iyi dostum bir iki gün önce kalp krizinden ölmüş." Sesi zayıflayıp kesildi.

Aradan biraz zaman geçtikten sonra tekrar konuşmaya başladı. "Günlerdir buralarda dolaşıp uğultuyu dinlerken, bir yandan da bu vadiye neden geldiklerini tahmin etmeye çalışıyordum. Sonra birdenbire gerekli enerji kaynağını burada bulabilecekleri aklıma geldi. Enerjiyi istedikleri noktaya ayarlama işini başarmak üzereydiler; şimdi de rezonansları yükseltme sorununu ortadan kaldırmaya çalışıyor olmalılar. Süreci sabitlemek için bu vadideki enerji girdaplarından yararlanmaya çalıştıklarını sanıyorum."

Duyduğu öfkeden yüzü karardı. "Yaptıkları gereksiz bir çılgınlık. Ayarlamaları istedikleri düzeye getirdilerse, bu teknolojiyi küçük birimlerde kullanmaları için bir neden yok. Aslında bunu en iyi biçimde kullanabilirler. Şimdi yaptıklarıysa tam bir delilik. Ben bu işin ne denli tehlikeli olduğunu biliyorum. Bu vadiyi tümüyle mahvedecekler, hatta daha kötü şeyler de yapabilirler. Bu enerjiyi boyutlar-arası yollara odaklarlarsa kimbilir neler olur."

Birdenbire sustu. "Neden söz ettiğimi biliyor musun? Kehanetlerden söz edildiğini duydun mu?"

Bir an şaşkın şaşkın yüzüne baktım. "Curtis, bu vadide geçirdiğim deneyimleri sana anlatsam, bana inanmazsın," dedim.

Başını salladı; Wil ile karşılaşmamı ve diğer boyuttaki deneyimlerimi anlatırken beni sabırla dinledi. Yaşamı yeniden gözden geçirme konusuna değinmeden önce, "Kısa süre önce öldüğünü söylediğin arkadaşının adı Willams mıydı?" diye sordum.

"Evet. Dr. Williams'ı sen nerden tanıyorsun?"

"Öldükten sonra onun diğer boyuta geçişini izledik. Hayatını yeniden gözden geçirirken biz oradaydık."

Curtis çok sarsılmıştı. "Buna inanmak çok zor. Kehanetleri biliyorum, hiç olmazsa entelektüel düzeyde biliyorum, diğer boyutların olasılığına da inanıyorum, ama bir bilim adamı olarak, Dokuzuncu Kehaneti ciddiye almak çok zor, ölümden sonra diğer insanlarla iletişim kurmak olanaksız... Yani Dr. Williams'ın bir anlamda hâlâ yaşadığını ve onunla yüz yüze iletişim kurulabileceğini mi söylemek istiyorsun?"

"Evet, o da seni düşünüyordu."

Dikkatle yüzüme baktı. Williams'ın Curtis'le birlikte korku olgusunu ortadan kaldırmak ve vadide yapılan deneylere son

vermek zorunda oldukları gerçeğini anladığını sözlerime ekledim.

Curtis, "Neden söz ettiğini anlamadım. Büyüyen *korku* nedir?" diye sordu.

"Tam anlamıyla bilmiyorum. Sanırım, nüfusun belli bir kesiminin yeni manevi bir bilincin doğduğuna inanmadığından söz ediyordu. Bu insanlar tersine, uygarlığın zayıflamakta olduğunu düşünüyorlar. Böylece inançlarda ve fikirlerde kutuplaşmalar meydana geliyor. Sözkonusu kutuplaşma son bulmadıkça, insan kültürü evrimini sürdüremez. Bu konuda bir şeyler anımsayacağını ümit ediyorum."

Boş boş yüzüme bakıp, "Kutuplaşma hakkında en ufacık fikrim yok, ama bu deneyi durduracağım," dedi. Yüzü öfkeden adeta kararmıştı. Sonra başını çevirip uzaklara baktı.

"Williams deneylerin nasıl durdurulabileceğini anlamış gibiydi."

"Evet, ama biz bunu asla bilemeyeceğiz, değil mi?"

O konuşurken, birkaç büyük ağacın bulunduğu otlarla kaplı bir tepede, Curtis'le Williams'ın karşılıklı konuştuklarını gösteren sahne bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti.

Curtis sinirli hareketlerle yemek servisi yaptı. Hiç konuşmadan sessizce yemeğimizi yedik. Daha sonra bodur bir ceviz ağacına dayanıp ayaklarımı öne uzatarak oturdum. Karşımdaki tepenin üstündeki çayırlığı hilal şeklinde çevreleyen dört, beş tane büyük meşe ağacı vardı.

Orayı işaret edip, "Çadırını neden karşıdaki tepeye kurmadın?" diye Curtis'e sordum.

"Bilmiyorum," diye yanıt verdi. "Önce orada kamp yapmaya karar vermiştim, ama sanırım sonra kolayca göze çarpacağımı düşünüp vazgeçtim. Oraya Codder'in Çayırlığı derler. Ağaçlara kadar yürümek ister misin?"

Başımı sallayıp ayağa kalktım. Güneş batmış, ormanın üstüne alacakaranlık çökmüştü. Ağaçların ve fundalıkların güzelliklerini överek, Curtis'in arkasından tepeye doğru yürüyordum. Doruğa ulaştığımızda, alacakaranlığa rağmen, kuzeyde ve doğuda bir mil kadar uzağı görebiliyorduk. Bir süre sonra doğudan yükselen yarım ay ağaçların tepesinden meydana çıktı.

Curtis, " Oturalım da, bizi kimse görmesin," dedi.

Uzun süre sessizce oturduk. Hayranlıkla manzarayı seyrederken, içimize enerjinin dolduğunu hisettik. Curtis cebinden elfenerini çıkarıp yere koydu. Sonbahar yapraklarının renkleri beni adeta büyülemişti.

Bir süre sonra Curtis bana bakıp, "Duman kokusuna benzer bir koku aldın mı?" diye sordu.

Ormanda yangın çıktığını düşünerek hemen ağaçlardan yana baktım ve havayı kokladım.

"Hayır, duman kokusunu duymuyorum," dedim. Curtis'in davranışlarından içinde bulunduğu ruh hali belli oluyordu. Bazen nostaljik duygular içindeydi. Kimi zamansa üzüntülüydü. "Ne tür duman kokusundan söz ediyorsun?"

"Puro dumanı."

Ay ışığında onun uzaklara dalıp gittiğini, gülümseyerek bir şeyler düşündüğünü gördüm. Sonra birdenbire ben de duman kokusunu duydum.

Çevreme bakındım. "Bu nedir?"

Curtis'le göz göze geldik. "Dr. Williams'ın içtiği puro da böyle kokardı. Onun öldüğüne bir türlü inanamıyorum," dedi.

Biz konuşmaya devam ederken, duman kokusu kayboldu. Biz de bu konuyu unuttuk. Büyük meşe ağaçlarına ve adaçayı fundalıklarına bakarak vakit geçirdik. Tam o anda bulunduğumuz yerin Williams'ın kendini Curtis'le buluşurken gördüğü nokta olduğunu farkettim. Evet, tam burada buluşmuşlardı!

Birkaç saniye sonra ağaçların arkasında bir şekil belirdiğini gördüm.

O tarafı işaret edip Curtis'e usulca sordum. "Ağaçların arkasında bir şey görebiliyor musun?"

Ben konuşur konuşmaz şekil ortadan kayboldu.

Curtis gözlerini kısmış, ağaçların arkasını görmeye çalışıyordu. "Ne? Ben bir şey görmüyorum."

Yanıt vermedim. Her nasılsa, ruh grubumdan aldığım bilgilere benzer bilgiler almakta olduğumu sezinledim, ama bu bilgiler çok uzakta ve karmaşıktı; iyi bağlantı kuramıyordum. Enerji deneyine benzer bir şeyler sezinliyordum. Curtis kuşkulanmakta haklıydı; deney yapanlar gerçekten tüm dikkatlerini boyutsal girdaplara yoğunlaştırmışlardı.

Birdenbire Curtis, "Şimdi anımsadım," dedi. "Yıllarca önce Dr. Williams, yerden kumandalı, çanaklı yansıtma sistemine benzer bir alet geliştirmeye çalışıyordu. Bu aletle boyut kapılarını açmaya çalıştıklarından eminim. Fakat girdapların yerlerini nasıl öğrendiler?"

O anda bu sorunun yanıtını algıladım. Boyutsal değişiklikleri bilgisayar ekranına yansıtmayı öğrenene dek, enerji gücü çok yüksek biri onlara yol göstermiş olmalıydı. Tabii, bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Curtis, "Bu sorunun bir yanıtı var," dedi. "Onlara yol gösteren birini buldukları kesin... yüksek enerji yerlerini algılayabilecek birini buldular, sonra o yerin enerji profilinin haritasını çıkardılar ve ışınla tarayarak odak noktasını tam olarak saptadılar. Herhalde yol gösteren kişi, onların hangi amaçla bu çalışmaları yaptıklarını bilmiyordur." Curtis esefle başını salladı. "Bu tür bir deneye kalkışan insanların kötü niyetli olduklarından hiç kuşkum yok. Böyle bir şeyi nasıl yapabilirler?"

Sanki onun sorusuna yanıt verirmiş gibi, tam algılayamadığım, belli belirsiz bir bilgi daha sezinledim. Bu bilginin tüm olup bitenlerin nedenlerini açıklayacağını sandım, ama önce korkuyu ve bunu nasıl yeneceğimizi anlamamız gerekiyordu.

Curtis'e bakınca, onun derin düşüncelere daldığını gördüm.

Sonunda yüzüme bakıp, "Keşke şimdi neden korktuğumu bilsem," dedi.

"Geçiş aşamasındaki bir kültürde eski bilgiler ve görüşler çökmeye ve yeni gelenekler gelişmeye başlarken, bu durum kısa bir süre için kaygılara neden olur. Aynı zamanda bazı insanlar diğerlerinden daha çabuk uyanırlar ve içlerindeki sevgi bağlarını besleyerek kendilerini daha kısa sürede geliştirirler. Diğerleriyse yolumuzu şaşırdığımızı, her şeyin hızla değiştiğini düşünürler. Korkuları artar ve enerjilerini yükseltemezler. Korku kutuplaşması çok tehlikelidir, çünkü korkan insanlar aşırı önlemler almak için mantıklı nedenler uydurabilirler."

Konuşurken, daha önce Wil'den ve Williams'dan duyduklarımdan daha fazlasını açıkladığımı hissettim, ama bütün bu söylediklerimi eskiden bildiğimi fakat bu dakikaya kadar farketmediğimi sezinledim.

Curtis kesin bir dille, "İnsanların bu vadiyi neden yok etmek istediklerini şimdi anladım," dedi. "Gelecekte uygarlığın çökeceğine inanıyorlar. Eğer kontrolu daha çok ele geçiremezlerse, tüm güvencelerini yitirmekten korkuyorlar. Ama bu vadinin yok edilmesine izin vermeyeceğim, onların oyunlarını bozacağım."

Dikkatle yüzüne baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Oyunu nasıl bozacağımı biliyorum. Ben eskiden bomba uzmanıydım."

Herhalde endişemi fazlasıyla belli etmiştim ki, Curtis, "Korkma bu işi kimsenin canı yanmadan halledeceğim, sonra vicdan azabı çekmek istemem," dedi.

Yeni bir bilgi dalgası içime doldu. "Şiddettin her türlüsü kötüdür. Bunu bilmiyor musun?"

"Başka, çaresi var mı?"

O anda uzaktaki şeklin tekrar oluştuğunu gördüm, ama sonra hemen ortadan kayboldu. "Başka çıkar yol var mı, bilmiyorum, fakat onlara öfke ve nefretle saldırırsak, bize düşman gözüyle bakacak ve iyice korkup gizlenecekler. Williams'ın sözünü ettiği bu grubun başka bir şey yapması gerekiyor. Doğum Vizyonlarımızı tam anlamıyla anımsamalıyız... böylece Dünya Vizyonunu da anımsayabileceğiz."

Her nasılsa Dünya Vizyonu sözcüğünü biliyordum, ama onu daha önce nerede duyduğumu anımsayamadım.

Curtis, "Dünya Vizyonu..." dedi ve tekrar derin düşüncelere daldı. "Sanırım, Dünya Vizyonundan David Lone Eagle söz etmişti."

"Evet, haklısın," diye yanıt verdim.

"Sence Dünya Vizyonu nedir?"

Tam bilmediğimi söylemek üzereyken, aklıma bir fikir takıldı. "Bir anlayış biçimi... hayır, bir anı... insani amacı nasıl gerçekleştireceğimizin anımsanması. Bu, bir başka sevgi düzeyinde, kutuplaşmaya ve bu deneye son verecek bir enerji sağlayacak."

Curtis, "Böyle bir şeyin etkili olacağını sanmıyorum," dedi.

Nereden öğrendiğimi bilmiyordum, ama, "Korkan insanların çevresindeki enerji düzeyiyle ilgili bir şey, bu," dedim. "Onlara dokunulacak ve yaptıkları iş konusunda uyanmaları sağlanacak, böylece deneye son vermeyi seçecekler."

Birkaç dakika sessizce düşündük. Sonra Curtis, "Belki, ama bu enerjiyi nasıl getireceğiz?" diye sordu.

Bu soruya yanıt veremedim.

Curtis, "Bu deneyi nereye dek götüreceklerini keşke bilsem," diye yakındı.

"Uğultu neden kaynaklanıyor?" diye sordum.

"Küçük jeneratörlerin arasındaki uyumsuzluktan kaynaklanıyor. Bundan aleti hâlâ doğru dürüst ayarlayamadıkları anlaşılıyor. Ahenksiz sesler çıktığı sürece devreye girmekten uzak demektir. Biraz düşündükten sonra, "Hangi enerji girdabına odaklayacaklarını merak ediyorum," dedi.

Birdenbire garip bir huzursuzluk duyumsadım. Bu benden kaynaklanmıyordu. Sanki benim yanımda endişeli biri vardı. Curtis'e baktım, çok sakindi. Ağaçların arkasında heyecanlanmış veya korkmuş gibi telaşla hareket eden bir şekil gördüğümü zannettim.

Curtis dalgınlıkla, "Biri hedeflenen yere yaklaşırsa, uğultuyu duyabilir, sonra da havadaki statik elektriği hisseder," dedi.

Birbirimize baktık; sessizlikte hafif uğultuyu ve belli belirsiz titreşimleri duydum.

Curtis ürkmüştü. "Sen de duydun mu?" diye sordu.

Ona bakarken, ensemdeki ve kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. "Neler oluyor?"

Curtis kendi kollarını dikkatle inceledi, sonra dehşet içinde yüzüme baktı.

"Buradan hemen kaçmamız gerek!" diye çığlık atıp yerdeki elfenerini kaptığı gibi ayağa fırladı. Elimden tutup beni tepeden aşağıya adeta sürükleyerek koşmaya başladı.

Birdenbire Wil'in yanında duyduğum, kulakları sağır eden korkunç patlamayı tekrar duydum ve sarsıntının etkisiyle ikimiz de yere düştük. Aynı anda altımızdaki yer şiddetle sarsıldı ve iki üç metre uzakta kocaman bir çatlak meydana geldi. Molozlarla tozlar havaya uçuştu.

Arkamızdaki dev çınarlardan biri kökünden kırılarak büyük bir gümbürtüyle yere yıkıldı. Birkaç saniye sonra yanıbaşımızda büyük bir çatlak meydana geldi, yine yer yerinden oynadı. Dengesini yitiren Curtis derin boşluğa doğru kaydı. Küçük bir dala tutunup, Curtis'i elinden yakalamaya çalıştım. Bir an sıkı sıkı birbirimizin eline yapıştık, sonra ellerimiz gevşedi ve Curtis'in yarıktan aşağıya yuvarlanışını çaresizlik içinde izledim. Yerdeki çatlak iyice genişledi, taşlarla topraklar yine havaya uçtu. Yer bir kez daha şiddetle sarsıldı ve durdu. Yere yıkılan ağaçların dalları çatırtıyla kırıldı, sonra gece yine sessizliğe büründü.

Toz duman dinince, sımsıkı yapıştığım çalıyı bıraktım ve emekleyerek uçurumun kenarına gittim. Gözlerim karanlığa alışınca, yer çatlağının kenarında Curtis'in yüzükoyun yattığını görüp çok şaşırdım. Çünkü onun aşağıya düştüğünü gözlerimle görmüştüm. Curtis bana doğru yuvarlanıp yerden kalktı.

"Haydi buradan kaçalım! Yer sarsıntısı tekrar başlayabilir!" diye seslendi.

Hiç konuşmadan, Curtis önden ben de arkasından topallaya topallaya koşarak tepeden kamp kurduğumuz yere indik. Curtis hemen iki çadırı söküp çantalara tıkıştırdı. Ben de diğer araç gereçleri topladım ve sık çalılıklarla kaplı düz araziye çıkana dek güneybatı yönünde yürüdük. Yarım mil daha ilerledikten sonra ayak bileğim iflas etti ve beni taşıyamadı. Bu nedenle durmak zorunda kaldım.

Curtis dikkatle araziyi gözden geçirdi. "Belki burası emin bir yer olabilir, ama ormanın içine girelim daha iyi," dedi. Onun peşine takılıp kırk elli metre daha yürüdüm.

Curtis, "Burası iyi, haydi çadırlarımızı kuralım," dedi.

Birkaç dakika içinde çadırları kurup üstlerini ağaç dallarıyla örttük. Sonra nefes nefese oturup birbirimizin yüzüne baktık.

"Ne oldu?" diye sordum.

Curtis'in yüzü sararmıştı. Çantasından matarasını çıkarıp birkaç yudum su içti. "Tam tamına düşündüğümüz şeyi uyguluyorlar. Jeneratörü uzak bir boşluğa odaklamaya çalışıyorlar," dedi ve birkaç yudum su daha içti. "Bu vadiyi yerle bir edecekler, onları durdurmalıyız."

"Peki, duman kokusu neydi?"

Curtis, "Ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedi. "Sanki, Dr. Williams yanımıza gelmişti. Nerdeyse onun sesini duyacaktım. Bu gibi durumlarda düşüncesini açıklarken, ses tonundaki değişiklikleri bile duyacağımı zannettim."

Curtis'in gözlerinin içine baktım. "Sanırım, Dr. Williams bizim yanımızdaydı," dedim.

Curtis matarasını bana uzattı. "Böyle bir şey olabilir mi?"

"Bilmiyorum, fakat sanırım sana bir mesaj iletmeye geldi. Yaşamını tekrar gözden geçirirken, bu dünyaya geliş nedenini anımsayınca, seni uyarmakta geç kaldığına fazlasıyla üzülmüştü. İkinizin de, sözünü ettiği grubun bir parçası olduğunuza inanıyordu. Bunun hakkında da hiçbir şey anımsamıyor musun? Şiddete başvurursan bu insanları durduramayacağını sana iletmek istiyordu. Onları başka bir yolla durdurmamız gerek, galiba David'in sözünü ettiği Dünya Vizyonuyla onları durdurabiliriz."

Boş boş yüzüme baktı.

"Yer sarsılmaya başladıktan sonra toprağın ikiye ayrıldığını ve senin içine yuvarlandığını gördüm, ama sonra seni çatlağın kenarında buldum. Buna ne dersin?"

Curtis iyice afallamıştı. "Doğrusu ne yanıt vereceğimi bilmiyorum. Hiçbir yere tutunamadım ve çatlağa doğru yuvarlandım. Tam aşağıya düşerken, içim inanılmaz bir huzurla doldu ve sanki kuştüyü bir yatağın üstüne düştüğümü hissettim. Sonra sen geldin. Acaba Dr. Williams benim uçuruma düşmemi engelledi mi?"

"Sanmıyorum. Dün aynı deneyim benim de başımdan geçti. Tam kayaların altında ezilmek üzereyken, gözlerimin önünde beyaz bir şekil belirdi. Burada bizim anlayamadığımız bir şeyler oluyor."

Curtis bir an yüzüme baktı, ama sonra söylediklerini anlayamadım, çünkü derin bir uykuya dalmak üzereydim.

Curtis, "Haydi yatalım artık," dedi.

Çadırımdan çıkınca, Curtis'in kalktığını gördüm. Sabah hava açıktı, ama ormandaki sis hâlâ yerden kalkmamıştı. Curtis'in öfkeli olduğunu bakar bakmaz anladım.

"Yaptıkları şeyleri bir türlü aklımdan çıkaramıyorum. Ayrıca bu deneylere son vermeye de niyetleri yok," dedi ve derin bir nefes aldı. "Tepeyi yerle bir ettiklerini öğrenmişlerdir. Jeneratörleri tekrar ayarlamaya çalışacaklar, bu da pek uzun sürmez. Vakit yitirmeden deneylere tekrar başlayacaklar. Onları tek başıma durdurmama olanak yok, ama nerede olduklarını bulmamız gerek."

"Curtis, şiddet kullanırsak, durum daha kötüye gidecek. Dr. Williams'ın iletmeye çalıştığı bilgiyi anlamıyor musun? Vizyonu nasıl kullanacağımızı keşfetmeliyiz."

Birdenbire heyecanla, "Hayır! Bunu daha önce denemiştim!" diye bağırdı.

Ona baktım. "Ne zaman denemiştin?"

Şaşırdığı yüzünden belliydi. "Bilmiyorum."

"Tamam, sanırım ben biliyorum," dedim.

Elini havada sallayıp beni dinlemek istemediğini belirtti. "Anlatacağın çılgınca şeyleri dinlemek istemiyorum. Bu olanların hepsi benim suçum. Bu teknoloji üstünde çalışmasaydım, onlar da bu denemelere kalkışmayacaklardı. Bu işi ben kendi

yöntemimle çözümleyeceğim." Ayağa kalkıp eşyalarını toplamaya başladı.

Biraz tereddüt ettim, ama sonra çadırımı sökmeye başladım. Bir yandan da düşünmeye çalışıyordum. Aradan bir süre geçtikten sonra, "Ben yardım çağırdım bile; Maya adında bir kadınla karşılaşmıştım, olayları ona anlattım. Şerifi soruşturma açmaya ikna edeceğine inanıyor. Bana biraz zaman tanıyacağına söz ver."

Yere çömelmiş, sırt çantasını karıştırıyordu. "Sana söz veremem, gerektiğinde hemen harekete geçmeliyim."

"Çantanda patlayıcılar mı var?"

Üstüme doğru yürüdü. "Sana kimsenin canının yanmayacağını söyledim."

"Bana biraz zaman tanı," diye yineledim. "Eğer tekrar Wil'e ulaşabilirsem, Dünya Vizyonu hakkında bilgi edineceğimi sanıyorum."

Curtis, "Pekâlâ, sana istediğin kadar süre tanıyorum, ama eğer deneyler tekrar başlarsa, o zaman ben eyleme geçeceğim," dedi.

O konuşurken, zümrüt yeşili haliyle çevrili Wil'in yüzü gözlerimin önünde belirdi. "Yakınlarda yüksek enerji toplayabileceğim bir yer var mı?" diye sordum.

Curtis güney yönünü işaret etti. "Yüksek tepelerin üstünde, geniş bir kaya çıkıntısı varmış. O arazi birisine aitti ve birkaç ay önce satıldı, fakat kimin satın aldığını bilmiyorum."

"Oraya gideceğim. Enerji noktasını bulursam, belki Wil'le tekrar iletişim kurabilirim."

Curtis eşyalarını topladı, sonra birlikte benim çadırımı ve eşyalarımı toplarken, kuzeybatı yönünde ilerleyen araçların gürültüsünü duyduk.

Curtis, "Ben doğuya gidiyorum," dedi.

Onaylarcasına başımı salladım. Curtis yola çıktı. Ben de çantamı sırtıma yükledim ve güney yönündeki kayalık tepeye doğru yürümeye başladım. Birkaç küçük tepeyi aştıktan sonra dimdik yükselen ana tepeye ulaştım. Sık ağaçlarla kaplı tepenin yarısına kadar tırmandım ve boyut kapısına açılan düz kaya çıkıntısını araştırdım, ama bulamadım.

Birkaç metre daha tırmanıp yine durdum, ama hâlâ kaya çıkıntısını göremiyordum. Hangi yöne gideceğimi şaşırmıştım. Biraz oturup enerjimi yükseltmeye karar verdim. Birkaç dakika sonra kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Başımın üstündeki dallarda ötüşen kuşların ve kurbağaların seslerini dinledim. Bir ara büyük bir kaya kartalı yuvasından havalandı ve kayaların tepesinden doğuya doğru uçtu.

Daha önce karşıma çıkan şahin gibi, kuşun varlığının bir anlamı olduğunu biliyordum ve onu izlemeye karar verdim. Bir süre yol aldıktan sonra kayalık tepe iyice dikleşti. Kayaların arasından akan küçük derede yüzümü yıkadım ve matarama su doldurdum. Bir süre daha yürüdükten sonra bodur incir ağaçlarından oluşan koruluğa girince, muhteşem bir kaya çıkıntısıyla karşılaştım. Meyilli arazinin aşağı yukarı yarım dönümü kalın kireçtaşı taraçalarıyla kaplıydı. Tepeden birkaç metre uzaktaki çıkıntının üstünden bakınca aşağıdaki vadi gözüküyordu. Bir an alttaki düzlükte koyu zümrüt yeşil bir ışık gördüğümü zannettim.

Çantamı sırtımdan indirip kayanın kenarındaki yeşil çalılıkların altına sakladım. Sonra gidip kayanın ucundaki çıkıntının üstüne oturdum. Tüm dikkatimi içime odaklayınca, Wil'in görüntüsü hemen gözlerimin önünde belirdi. Derin derin nefes aldım ve hareket etmeye başladım.

UYANIŞIN ÖYKÜSÜ

Masmavi ışıkla aydınlanmış bir yerde gözlerimi açtım. Şimdi kendimi çok iyi ve huzurlu hissediyordum. Wil'in sol tarafımda durduğunu farkettim.

Daha önceki gibi, geri döndüğüme sevinip rahatladığını belli ediyordu. Yanıma yaklaşıp, "Burayı çok seveceksin," diye fısıldadı.

"Neredeyiz?" diye sordum.

"Dikkatle etrafına bak."

Başımı salladım. "Önce seninle konuşmam gerek. Deney yaptıkları yeri bulup onları durdurmak zorundayız. Tepeyi yerle bir ettiler. Bundan sonra daha ne yapacaklarını Tanrı bilir."

Wil, "Onları bulursak ne yapacağız?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum. Olanları anlat bakalım."

Gözlerimi kapatıp dikkatimi toplamaya çalıştım. Sonra Maya'yla yine karşılaştığımı ve ona grubun bir parçası olduğunu açıkladığım zaman, bana nasıl karşı koyduğunu anlattım.

Wil yorum yapmadan başını sallayarak beni dinledi.

Curtis'le karşılaşmamı, Wiliams'la iletişim kurmamı ve deneyin etkisinden nasıl kurtulduğumuzu anlatmaya devam ettim.

Wil, "Williams seninle konuştu mu?" diye sordu.

"Hayır, aslında konuşmadı. Onunla aramızda, seninle olduğu gibi zihinsel iletişim yoktu. Her nasılsa bizim aklımıza gelen düşünceleri etkilemeyi başarıyordu. Sanki bu bilgileri ben daha önce başka bir düzeyde öğrenmiştim; ikimiz de onun iletmeye çalıştığı şeyleri söylüyorduk. Çok garip, ama onun varlığını çok yakınımda hissettim."

"Vermek istediği mesaj neydi?"

"İkimizin birlikte Maya'nın vizyonunda gördüklerimizi doğruladı; bireysel olarak neden dünyaya geldiğimizin ötesinde insani amaca ve bunu nasıl gerçekleştireceğimize ilişkin geniş kapsamlı bilgiyi anımsayabileceğimizi söyledi. Anladığım kadarıyla bu bilgileri anımsayınca, enerjimiz artacak ve korkuyu yeneceğiz... ve bu deney de sona erecek. O buna Dünya Vizyonu adını verdi."

Wil söylediklerime yanıt vermedi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Sanırım, bu da Onuncu Kehanetin içerdiği bilgilerden biri. Lütfen beni anlamaya çalış... senin neden telaş ettiğini biliyorum. Fakat yardımcı olabilmemizin tek yolu, Williams'ın iletmeye çabaladığı daha geniş Vizyonun anlamını kavrayıncaya dek *ölümden sonraki yaşamı* keşfetmeyi sürdürmektir. Bunu anımsamanın bir yolu olmalı."

Uzakta bir hareket gözüme ilişti. Bazılarını doğru dürüst göremiyordum, ama sekiz veya on belirgin şekil karşımda hareket ediyordu. Onların arkasındaki düzinelerce varlıklar da amber rengi bir bulut oluşturmuşlardı. Hepsinden dışarıya özlemle dolu duygular taşıyordu. Biz de belli belirsiz bu duygulara aşinaydık.

Wil sevinçle gülüp, "Bu ruhları tanıyor musun?" diye sordu.

Onlara dikkatle bakınca bana yabancı gelmediklerini hissettim. Onları hem tanıyor, hem de tanımıyordum. Ruh grubunu

dikkatle izlerken, aramızdaki duygusal bağların yoğunlaştığını hissettim. Bugüne dek başımdan böyle bir deneyimin geçtiğini anımsamıyordum. Aynı zamanda onlarla aramdaki yakınlığa yabancı değildim; daha önce de burada bulunduğumu anımsadım.

Grup bana yaklaşınca, aramızdaki mutlu ve olumlu hava biraz daha arttı. Kendimi bu duygunun akıntısına kaptırdım. Hayatımda belki ilk kez içine gömüldüğüm bu duygulardan sıyrılmak istemiyordum. Tüm benliğimi derin bir zevk dalgası kapladı.

Wil tekrar, "Ne olduğunu anladın mı?" diye sordu.

Dönüp yüzüne baktım ve, "Bu benim ruh grubum, değil mi?" diye sordum.

Ve bu düşüncenin ardından anılar sel gibi akmaya başladı. Kendimi on üçüncü yüzyılda Fransa'da, bir manastırın avlusunda buldum. Etrafımdaki rahiplerle konuşup gülüştükten sonra, ağaçlıklı bir yolda tek başıma yürürken, birdenbire karşıma dünya nimetlerinden ellerini eteklerini çekmiş, çilekeş iki adam çıktı ve bazı gizli belgeleri saklama işinde onlara yardım etmemi istediler.

Başımı sallayıp gözümün önünde beliren sahneyi silmeye çalıştım. Wil'e bakınca, birdenbire anlamsız bir korkuya kapıldım. Acaba daha neler görecektim? Dikkatimi toplamaya çalışınca, ruh grubum bana biraz daha yaklaştı.

Wil, "Pek anlayamadım, neler oluyor?" diye sordu.

Çilekeş adamlar tekrar gözlerimin önünde belirdiler. İkisi de Fransiskan Mezhebinin gizli müritleriymiş ve Papa V. Celestine iktidardan düşünce, onları da kilise birliğinden afaroz etmişler.

Papa Celestine? Dönüp Wil'e baktım. "Acaba yanılıyor muyum? Bu isimde bir Papa olduğunu bilmiyordum," dedim.

Wil, "Evet, on üçüncü yüzyılın sonlarında yaşamıştı. On altıncı yüzyılda Peru'da Dokuzuncu Kehanetin bulunduğu haraberi ilk kez keşfettiklerinde onun adını vermişler."

"Peki, yolda rastladığım adamlar kim?"

"Bir grup rahip kendilerini insan kültüründen soyutlayıp doğadaki tefekkür âlemine dönerek uyanışın en yüksek noktasına ulaşacaklarına inanıyorlardı. Papa Celestine de bu düşünceyi destekliyordu. Aslında o da bir süre mağarada yaşamış. Tabii, daha sonra iktidardan düşmüş ve Tanrı'yla insan ve dünya arasındaki bütün ilişkilerin çözümünü sağlayan, bütünsel bilgiye sahip olduklarına inanan insanların oluşturduğu mezhep lanetlenmiş ve müritleri kiliseden afaroz edilmiş."

Anılarım iyice su yüzüne çıkmaya başlamıştı. İki sofu adam benden yardım isteyince, onlarla ormanın derinliklerinde buluşmayı gönülsüzce kabul ettim. Zaten başka seçeneğim de yoktu; onların korkusuz davranışları ve gözlerindeki coşku beni büyülemişti. Eski kutsal belgelerin ebediyen kaybolacaklarını bana anlattılar. Daha sonra kutsal belgeleri gizlice kiliseye götürdüm, odamın kapısını sıkıca kapatıp kilitledikten sonra mum ışığında okudum.

Adamların bana verdiği belgeler Dokuz Kehanetin Latince kopyasıydı. Onların kaybolmasına gönlüm razı gelmediği için boş vakitlerimde iğneyle kuyu kazarcasına bir düzine kopya çıkardım. Hatta bir ara, okuduklarımdan öylesine etkilendim ki, bunları halka açıklamaları için kiliseden afaroz edilen rahiplere yalvardım.

Onlar da bana şiddetle karşı koydular. Gerçek inananların bu belgeleri yüzyıllardır sakladıklarını ve içerdiği bilgilerin kilise tarafından doğru biçimce anlaşılıncaya kadar gizli kalacaklarını açıkladılar. Son cümlenin ne anlama geldiğini sorunca, kilise

Gnostik ikileme çözüm getirmedikçe, belgelerin içerdiği bilgilerin kabul edilemeyeceğini söylediler.

Her nasılsa, Gnostik inançları anımsamıştım. Tek Tanrı'ya inanan ilk Hıristiyanların yalnızca İsa'ya tapmakla kalmayıp Hamsin Yortusundaki coşkuyla ona benzemeye çabalayacaklarını öğretiyordu. Onlar da bu benzetmeyi felsefi terimlerle ifade edip uygulama yöntemi olarak tanımlamaya çalışmışlardı. Hıristiyanlığın kabul edildiği ilk zamanlarda kilise kendi yasalarını koydu. Gnostikler ise, bu yasalara ve bir iman gereği olarak hayatlarını Tanrı'nın iradesine teslim etme öğretisine karşı çıktılar. Kilisenin ilk liderlerine göre, gerçek iman sahibi olmak için anlamak ve analiz etmekten vazgeçmeli; ilahi açıklamalarla yetinerek ve Tanrı'nın iradesine an be an uyarak yaşamaya, ama Onun her şeyi kapsayan planından habersiz kalmaya razı olunmalıydı. Gnostikler kilise hiyerarşisini zorbalıkla suçladı ve kilisenin buyurduğu gibi, Tanrı'nın iradesine teslimiyetin kilise mensuplarının gönüllerinde değil, dillerinde olduğunu, oysa kendilerinin bunun hayata geçirilmesine hizmet ettiklerini ileri sürüyorlardı.

Sonunda, Gnostikler yenik düştüler ve tüm kilise işlevleri ve metinleri onlara yasaklandı. Onlar da inançlarını yeraltında çeşitli gizli tarikatlar arasında sürdürmeye devam ettiler.

Ne var ki, ikilem yine apaçık ortadaydı. Kilise bir yandan ilahi güçle ruhani bağlantının vizyonunu öne sürerken, öte yandan böyle bir deneyimin özelliklerinden açıkça söz etmeyi yasaklıyordu. İnsanın bu bilince nasıl ulaşabileceğinden ve neler hissedeceğinden söz edenlere işkence uygulanıyordu. Böyle olunca da Tanrı'nın egemenliği sadece kilise öğretisinde yer alan entelektüel bir kavram olarak kalıyor, sezgisel Bilgiler ya da Kehanetler ise yüzeye çıktıkları an ezilip yok ediliyordu.

Din adamlarının bana söylediklerini endişeyle dinledim ve yanıt vermedim, ama onlarla kesinlikle aynı fikirde değildim. Benim gibi Benediktin Mezhebi mensuplarının, özellikle rahipler seviyesinde bu belgelere fazlasıyla ilgi duyacaklarından emindim. Daha sonra, din adamlarına haber vermeden, bulunduğum bölgedeki Kardinal Nicholos'ın danışmanı olan yakın bir arkadaşıma belgelerin kopyasını vermem büyük tepki yarattı. Kardinalin yurt dışında olduğunu öğrendim. Bu konudaki tartışmalara son verip, hemen Napoli'ye giderek Kardinalin üstlerine rapor vermemi buyurdular. Bunun üstüne paniğe kapıldım ve elyazmalarının bir kısmını hemen yok ettim, ama bu konuyla ilgilenen diğer din kardeşlerimin beni destekleyeceğini umuyordum.

Onların çağrılarına kulak asmadım. Ayağımın burkulduğu yalanını uydurup, bu durumda yola çıkamayacağımı bildiren bir mektup yazdım. Yolculuğumu aylarca erteledim ve odama kapanıp elyazmalarının elimden geldiğince çok kopyasını çıkardım. Sonunda bir gece askerler kapıyı kırıp odama girdiler ve beni ölesiye dövdükten sonra gözlerimi bağlayıp bölge valisinin şatosuna götürdüler. Daha sonra boynum vurulana kadar el ve ayaklarıma boyunduruk geçirerek beni hapse atıp çürüttüler.

Kendi ölümümü anımsamak korkunç bir şok oldu. Korkuya kapılınca, burktuğum ayak bileğim tekrar sızlamaya başladı. Ruh grubumun bana biraz daha yaklaşmasıyla kendimi toparladım. Ama aklım hâlâ karışıktı. Wil başını sallayarak, yaşam öyküm tümüyle gördüğünü belli etti.

"Ayak bileği sorunum böyle başladı, değil mi?" diye sordum.

Wil, "Evet," diye yanıt verdi.

Göz göze geldik. "Diğer anılar için ne diyorsun? Gnostik ikilemi anladın mı?"

Wil başını evet anlamında sallayıp gözlerimin içine baktı.

"Peki, kilise neden böyle bir ikilem yarattı?" diye sordum.

"İsa herkese yüksek emellerine ulaşabileceği bir yaşam yolu çizmiştir. Bu konu kutsal yazılarda da açıkça belirtildiği halde, kilise kurulduğu günlerde bu gerçeği açıklamaya korktu. Çünkü böyle bir konum bireylere büyük bir güç kazandırabilirdi. Ve böylece onlar da çelişkiyi işlediler. Kilise mensupları bir yandan inananları içlerinde Tanrı'nın gizemli hükümranlığını aramaya, sezgilerinin sayesinde Tanrı'nın isteklerini öğrenmeye, böylece Kutsal Ruha kavuşmaya teşvik ederken, diğer yandan da Tanrı'ya ulaşabilmenin yollarını tartışanları kâfirlikle suçlayıp, onları öldürerek ellerindeki gücü, yani Tanrı'yla birey arasında aracı olma gücünü koruyorlardı."

"Öyleyse, benim Kehanetleri yaymaya çalışmam büyük aptallıktı."

Wil düşünceye dalmıştı. "Bence aptallık yerine düşüncesizlik desek daha iyi. Sen bir kavramı zamanı gelmeden zorla kültüre yerleştirmeye çalıştığın için idama mahkûm oldun."

Bir an Wil'in gözlerinin içine baktım, sonra yine ruh grubumun bilgilerine kaydım. Bu kez kendimi on dokuzuncu yüzyıldaki savaşın ortasında buldum. Katırlarımın yularlarından tutmuş, vadideki reislerin toplantısını izliyordum. Bu kez dağlarda yaşayan bir avcıydım ve galiba yola çıkmaya hazırlanıyordum. Kızılderililerle ve sonradan bu topraklara yerleşen beyazlarla dosttum. Kızılderililerin büyük bir çoğunluğu savaşı destekliyordu. Fakat barıştan yana olan Maya çoğunun sevgisini kazanmıştı. İki tarafın tartışmasını sessizce dinledim. Sonra toplantı sona erdi ve reislerden bazıları gitti.

Maya yanıma gelip, "Sanırım sen de gidiyorsun," dedi.

Onaylarcasına başımı salladım. Kızılderili büyücüler onun yapmak istediklerini anlamıyorlarsa, benim gibi cahil bir köylünün onu hiç anlamayacağını açıkladım.

Sanki onunla dalga geçiyormuşum gibi, bir süre yüzüme baktı, sonra arkasını dönüp başka biriyle ilgilenmeye başladı. Charlene! Birdenbire onun da orada olduğunu anımsadım; büyük güçlere sahip kızılderili bir kadındı ve kadın olmasından dolayı diğer erkek reisler onu çok kıskanıyorlardı. Atalarının rolü hakkında çok önemli bilgilere sahipti, ama onun söylediklerine kimse kulak asmıyordu.

Orada kalıp, Maya'yı desteklediğimi, Charlene'e olan duygularımı açıklamak istedim, ama yapamadım ve sonunda oradan uzaklaştım. On üçüncü yüzyılda yaptığım hatanın bilinçaltındaki anısı su yüzüne çıkmak üzereydi. Sorumluluk yüklenmemek için kaçmayı yeğliyordum. Yaşam çizgim belirlenmişti; hayvanları avlayıp kürklerini satarak geçiniyordum, başkaları uğruna kellemi feda etmek istemiyordum. Belki gelecek sefer daha iyi bir şeyler yapabilirdim.

Gelecek sefer mi? Düşüncelerim hızla ileriye kaydı ve kendimi, yeryüzüne dışardan bakarak şimdiki yeniden dünyaya gelişim üzerine kafa yorarken gördüm. Kendi Doğum Vizyonumu izlerken, eyleme geçmede veya taraf tutmadaki isteksizliğimi kökünden çözümleyebileceğimi farkettim. Önce ailemin büyük potansiyelini nasıl kullanacağımı anladım. Annemden ruhani duygusallığı, babamdan ise dürüstlük ve neşeyi öğrenecektim. Vahşi doğayla aramdaki bağlantıyı dedem kuracaktı. Dayımdan ve teyzemden de kiliseye bağlılığı ve disiplini öğrenecektim.

Böylesine güçlü bireylerin arasında yaşayınca, olaylara karışmama, ilgisiz kalma eğilimim hızla bilinçlenecekti. Çünkü onların egoları ve güçlü beklentilerinden dolayı, önce onlardan uzak durup gizlenecektim ve bana iletmek istedikleri mesaja kulak asmayacaktım. Fakat sonra korkumu yenip, beni olumlu yönde hayata hazırladıklarını farkedecek ve yaşam çizgimi tam anlamıyla izleyebilmek için bu eğilimimden arınacaktım.

Bu, kusursuz bir hazırlanma olacaktı. Yüzyıllarca önce yaptığım gibi sezgisel bilgilerde ruhani ayrıntıları bir kenara bırakacaktım. İnsanın potansiyel deviniminin psikolojik açıdan tanımlanmasını, Doğu yaşantısının bilgeliğini ve Batı'nın gizemlerini keşfedecektim. Ve sonuçta bu sezgisel bilgiler kitlelerin farkında olmaları için yüzeye çıkarken, işte tam o zaman onlara yeniden rastlayacaktım. Tüm bu hazırlık ve aydınlanma, sezgisel bilgilerin insan kültürünü nasıl değiştirdiğini giderek daha iyi anlamamı ve Williams'ın grubuna dahil olmamı sağlayacaktı.

Geriye çekilip Wil'e baktım.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Benim geçmişim de pek ideal değildi. Hazırlık evremi ziyan ettiğimi hissettim. İlgisizliğimden bile doğru dürüst arınamamışım. Birçok kitabı okumamışım. Bilgilerinden yararlanacağım insanlara aldırmamışım. Şimdi geriye bakınca, tüm fırsatları elimden kaçırdığımı hissediyorum."

Wil neredeyse kahkahalarla gülecekti. "Hiçbirimiz Doğum Vizyonumuzu tam anlamıyla izleyemeyiz," dedi.

Birdenbire susup sonra tekrar konuşmaya başladı. "Burada ne yaptığının farkında mısın? Hayatını istediğin gibi en ideal biçimde, dolu dolu yaşamak istediğini anımsadın. Ve aslında nasıl yaşadığını gözden geçirince, yapamadıklarını düşünüp pişman oldun. Ölümünden sonra Williams da elinden kaçırdığı fırsatları düşünüp pişman olmuştu. Ölümden sonraki yaşamda hayatını gözden geçirmeyi beklemektense, bu deneyimi şimdi yaşadın."

"Ne demek istediğini pek anlamadım."

"Anlamadın mı? Onuncu Kehanetin ana öğelerinden biri de bu: Sezgilerimizin ve alınyazımızın bize Doğum Vizyonumuzu anımsattığını keşfetmekle kalmayıp, aynı zamanda Altıncı Kehaneti tam anlamıyla kavradıkça, yolumuzu nerede şaşırıp fırsatlardan yararlanmadığımızı inceliyor, böylece dünyaya geliş nedenimizi farkederek bizim için çizilen yolu yeniden izlemeye başlıyoruz. Başka bir deyişle, her geçen gün bu süreci giderek daha çok bilinçlendiriyoruz. Eskiden geçmiş yaşamımızı yeniden gözden geçirmek için ölmemiz gerekiyordu, ama şimdi daha önce uyanabiliriz ve Dokuzuncu Kehanetin önceden bildirdiği gibi zamanla ölümün de modası geçecek."

Sonunda anlayabilmiştim. "Demek insanların dünyaya geliş nedenleri bu: sistematik biçimde anımsamak ve giderek bilinçlerini uyandırmak."

"Evet. İnsan deneyiminin başladığından bu yana bilinçaltında olan bu sürecin farkına varmaya başlıyoruz. En başta insanlar bir Doğum Vizyonu algılıyorlar ama doğduktan sonra bu bilinçaltına iniyor, yalnızca belli belirsiz sezgilerle bunu farkediyoruz. İnsanlık tarihinin ilk başladığı günlerde, amaçlananla elde edilen arasında uzun bir mesafe vardı. Fakat zamanla aradaki mesafe kısaldı. Artık her şeyi anımsamanın eşiğine geldik."

Tam o sırada ruh grubumun bilgileri beni aralarına çekti. Bir anda uyanışım başka bir düzeye yükselince, Wil'in bütün söyledikleri kanıtlanmış oldu. Artık tarihe, insan denen hayvanın kanlı mücadelesi gözüyle bakmamıza gerek yok. Doğayı bencilce egemenliği altına almayı ve daha yüksek yaşam biçiminde hayatta kalmayı öğrenen insan, kendini vahşi ormanda yaşamaktan kurtarıp çok geniş ve karmaşık bir uygarlık yarattı. Artık insanlık tarihine, nesilden nesile, yaşamdan yaşama, binlerce yıl yalnızca tek bir amaç uğruna mücadele eden ruhların derin ve sistemli çabalarının oluşturduğu manevi bir süreç olarak bakabiliriz. O tek amaç da *ölümden sonraki yaşamda* bildiklerimizi anımsamak ve bu bilgiyi yeryüzünde bilinçli hale getirmektir.

Çevremde, çok yükseklerden aşağıya doğru genişleyen holografik bir sahne belirdi. Her nasılsa, insanlık tarihinin uzun destansı öyküsünü bir bakışta görebildim. Ve karşımdaki sahnenin içine sürüklendim ve ben de dakika be dakika sanki gerçekten aynı deneyimleri tekrar yaşamaya başlıyormuş gibi, hızla destanın içindeki yerimi aldım.

Birdenbire, bilincin doğuşuna tanık oldum. Asya'nın bir köşesinde rüzgârların uğultularıyla inleyen, uçsuz bucaksız bir ovadaydım. Uzakta bir hareket gözüme çarptı; küçük bir grup çıplak insan böğürtlen tarlasında yiyecek arıyorlardı. Onları izlerken, o devrin bilincini algıladığımı hissettim. Doğal yaşamın ritim ve sinyallerine sıkı sıkı bağlı olan biz insanlar içgüdülerimizin tepkisiyle yaşıyorduk. Günlük yaşam kendi bireysel grubumuzun içinde bir yer edinmek ve yiyecek aramak mücadelesiyle sınırlıydı. Fiziksel güce sahip olanların sözü geçiyor ve insanlar fiziksel güçlerine göre sınıflandırılıyorlardı. Bu hiyerarşi içinde, yaşamın devamlı trajedilerini ve güçlüklerini kabul ettiğimiz gibi toplumdaki yerimizi hiç düşünmeden de kabulleniyorduk.

Binlerce yılın geçişini, sayısız nesillerin yaşayıp yok oluşlarını izledim. Sonra, yavaş yavaş, bazı bireyler gündelik yaşamın alışılagelmişliğinden sıkılıp huzursuzlaşmaya başladılar. Bilinçleri genişledi ve kollarının arasında bir bebek can verdiği zaman, "Neden?" diye sormaya başladılar. Ve gelecekte bebek ölümlerini nasıl engelleyeceklerini düşündüler. Bireyler benlik bilinci kazanmaya, yani şimdi, burada yaşamakta olduklarının farkına varmaya başlamışlardı. Böylece otomatik tepkilerin ötesine geçip varoluşu tam kapsamıyla görebildiler. Onların bildikleri yaşam mevsimler değişerek devam ediyordu, ama çevrelerindeki ölümler yaşamın bir de sonu olduğunu kanıtlıyordu. Acaba ölümlerin amacı neydi?

Bu soruların yanıtlarını arayan bireylere yakından bakınca, onların Doğum Vizyonlarını algılayabileceğimi farkettim; onlar yeryüzü boyutuna özel bir amaçla gelmişlerdi; insanlığın ilk varoluşsal uyanışına önayak olacaklardı. Olayı tam anlamıyla göremiyordum, ama Dünya Vizyonunun geniş esin kaynağının akılarının bir köşesinde yattığını biliyordum. İnsanlığın uzun bir yolculuğun eşiğine adım attığını, doğumlarından önce farkedip göçrüyorlardı. Bu uzun yolculuğun nesilden nesile ilerleyeceğini, bizlerin uyanıp daha yüksek yazgıları izlerken, bilinçaltımızın huzurunu yitireceğimizi biliyorlardı. Coşkuyla yaşıyorduk, özgürdük, ama neden yaşadığımızı bilmemenin kuşkusu ve korkusunu da içimizden atamıyorduk.

İnsanlığın uzun tarihini bu iki çelişen dürtünün yönlendirdiğini görebiliyordum. Bir yandan, sezgilerimizin gücü yaşamın belirli hedeflere ulaşması gerektiğini belirten görüntüleri gözlerimizin önünde canlandıracaktı. Biz insanlar cesur ve bilgece davranışlarımız sayesinde korkularımızı yenip, kültürü olumlu yönde ilerletebilecektik. Bu duygularımızdan aldığımız güçle, yaşamımız ne denli güvencesiz görünürse görünsün, aslında yalnız olmadığımızı, varolma gizeminin bir anlamı ve amacı olduğunu anımsayacaktık.

Ama diğer yandan da öteki dürtümüzün kurbanı olacaktık. Kendimizi korkudan koruma dürtüsünün pençesine düşüp, zaman zaman amacımızın görüntüsünü yitirecek, terkedilmek ve ayrılık endişesiyle kıvranacaktık. Bu korku bizde kendimizi koruma kaygısı yaratınca, gücü elimizden kaçırmama mücadelesine girişecek, birbirimizin enerjisini çalacak, elde edebileceğimiz bilgiler ne kadar yararlı ve iyi olurlarsa olsunlar, değişime ve evrime sürekli karşı duracaktık.

Uyanış sürerken bir yüzyıl geçti ve insanların daha çok kişiyle özdeşleşmek için duydukları doğal dürtüyü izleyerek gitgi-

de birbirlerine yakınlaştıklarını ve büyük gruplar oluşturup, karmaşık sosyal örgütlere katıldıklarını gördüm. Bu dürtünün, *ölümden sonraki yaşamda* tam anlamıyla bilinen, yeryüzünde insan kaderinin bütünleşmeye doğru evrinleşeceği yolundaki belli belirsiz sezgiden kaynaklandığını anladım. Eğer bu sezgimizi izlersek, avcılıktan ve göçer toplumu olmaktan sıyrılıp, tarım toplumuna geçebileceğimizi farkettik. Aynı şekilde, çevremizdeki hayvanları ehlileştirip yetiştirirsek, sürekli olarak proteinli yiyecekler elde edecektik. Bilinçaltımızın derinliklerinde yatan Dünya Vizyonu görüntüleri bizi temel modele doğru yönlendirince, insanlık tarihinin en çarpıcı dönüşümünü gerçekleştirmeyi, başıboş göçerlikten tarıma geçip yerleşik düzeni kurmayı düşlemeye başladık.

Bu tarım toplulukları arttıkça, yiyecek fazlası hızla ticareti geliştirdi ve toplumda ilk kez çobanlar, ustalar, dokumacılar, sonra da tüccarlar, metal işçileri ve askerler gibi meslekler türedi. Bunu hızla yazı ve rakamların icadı takip etti. Ne var ki, doğanın kaprisleri ve yaşamın zorlukları ilk insanların uyanışını aksatıyor ve dile getiremedikleri, "biz neden yaşıyoruz" sorusu heyula gibi karşılarına dikiliyordu. Daha önce de yaptığım gibi, manevi gerçeğin anlamını yüksek düzeyde arayan insanların Doğum Vizyonlarına baktım. Bunlar insanlarda Tanrı kavramını geliştirmek amacıyla dünya boyutuna gelmişlerdi. Fakat ilk sezgilerinde bu kavram bulanık ve noksandı; çok tanrılı biçimde belirdi. İnsanlar, zalim ve fazla beklentileri olan çok sayıdaki tanrıya ibadet etmek zorunluğunu duydular. Bizim dışımızda varolan bu tanrılar havaya, mevsimlere ve tarım hayatına hükmediyorlardı. Kendimizi güvende hissetmediğimiz için kurbanlar adayarak, dinsel ayinler ve törenler düzenleyerek, gazaba gelen tanrıları yatıştırma gereğini duyuyorduk.

Aradan binlerce yıl geçtikten sonra, çok sayıda tarım toplumları Mezepotamya, Mısır, Indus Vadisi, Girit ve Kuzey Çin'de çok büyük uygarlıklar kurdu ve her biri kendi doğalarına uygun hayvanlardan tanrılar yarattılar. Ama bu tanrılar uzun vadede insanların endişelerini yatıştıramadı. İnsanlığın bilginin paylaşılması ve karşılaştırılmasıyla ilerleyeceğinin belirlendiği mesajını iletme amacıyla nesiller boyunca ruhlar yeryüzü boyutuna inmeye devam ettiler. Fakat burada da bir kez daha, korkuya yenik düşen insanlar, bilinçaltında yatan ele geçirme, hükmetme ve kendi yaşam biçimlerini başkalarına zorla benimsetme gereksinimiyle bu sezgiyi çarpıttılar.

Böylece imparatorluklar ve zorba hükümdarlar çağı başladı. Birbiri ardına iktidara gelen büyük liderler, halkın gücünü birleştirip, olabildiğince geniş toprakları fethedip, kendi kültürünü ve görüşlerini herkese zorla kabul ettirmeye çalıştı. Ne var ki, sözünü ettiğimiz çağ boyunca, bu zorba hükümdarların çoğu, genellikle başka bir zorbanın egemenliği altına girip, daha geniş ve güçlü kültürel görüşlerin altında ezildiler. Binlerce yıl farklı imparatorluklar yaydığı fikirleriyle, bir süre için daha etkin olan gerçekçiliğiyle, ekonomik plan ve savaş teknolojisiyle insanlığın bilincinde en üst yeri aldı. Ama sonra daha güçlü ve örgütlü görüşler karşısında tutunamayıp yıkıldı. Böylece yavaş yavaş eski, modası geçmiş fikirlerin yerini yeni fikirler aldı.

Bu kanlı yöntem ağır ağır ilerlerken, *ölümden sonraki yaşamda* yer alan asıl gerçekler zamanla fiziksel boyuta girmeye başladı. Yer kürenin çeşitli bölgelerinde, ortaya çıkmaya başlayan yeni bir etkileşim ahlakı bu gerçeklerin en önemlilerinden biridir. Fakat sonunda bu ahlakbilim eski Yunan felsefesinde berrak ifadesini bulmuştur. O anda, Yunan kültüründe dünyaya gelen yüzlerce bireyin Doğum Vizyonlarını gördüm; her biri de o zamanki bu sezgisel bilgiyi anımsamayı ummaktaydı.

Bu bireyler kuşaklar boyu insanlığın kendine yönelttiği bitip tükenmez şiddetin zararını ve haksızlığını görmüşlerdi. Ve biliyorlardı ki, insanlar savaşma ve başkalarını ele geçirme alışkanlığını aşabilirler; bunun yerine fikirlerin değiş tokuş edildiği ve karşılaştırıldığı yeni bir sistem tesis edebilirler. *Ölümden sonraki yaşamda* bilinmekte ve izlenmekte olan bu sistem, fiziksel kuvvetine bakılmaksızın her bireyin kendine özgü görüşe sahip olma ve sürdürme yüksek hakkını korumaktadır. Bu yeni etkileşim biçiminin doğuşunu ve yeryüzünde şekillenmesini, sonunda *demokrasi* diye tanımlanmasını izledim.

Bu düşünce alışverişi yönteminde insanlar arasındaki iletişim hâlâ sık sık güvencesiz bir güç mücadelesine dönüşüp yozlaşıyordu. Ancak en azından şimdi, ilk kez olarak, insan gerçekliğinin evrimini fiziksel değil sözel düzeyde arama ve gerçekleştirme süreci yerini bulmuş oluyordu.

Aynı zamanda ket vurulmuş başka bir fikir de su yüzüne çıkmak üzereydi. İnsanların inandığı *manevi gerçeği* tamamiyle değiştirecek yeni bir kavramın Ortadoğu'nun küçük bir köyünde ortaya çıktığını tüm tarih kitapları yazacaktı. Bu kavramı destekleyen birçok kişinin de Doğum Vizyonlarını görebildim. Bu insanlar Yahudi kültürünün içinde dünyaya gelmişlerdi. Sezgilerimizin bizi yanıltmadığını, ilahi kaynağın özünü bulduğumuzu, fakat bu kaynağı tarif ederken çarpıtıp bozduğumuzu, daha doğmadan önce biliyorlardı. Bizim çok tanrı kavramımız büyük bir bütünün küçük bir parçasıydı. Aslında onlar tek bir Tanrı olduğu gerçeğini kavramışlardı. Onların görüşüne göre, Tanrı hâlâ buyurgan, tehdit edici, pederşahiydi ve hâlâ bizim dışımızda varolmaktaydı. Ama ilk kez tüm insanların tek yaratıcısı, kişiye özel ve ona karşılık veren bir Tanrı'sı oluyordu.

Bakmaya devam ederken, ilahi kaynağın tek olduğunu iddia eden sezginin doğuşunu ve dünyanın tüm kültürleri tarafından kabul edildiğini gördüm.

Bu dinleri yaratanlar Tanrı'nın bir kişilikten daha fazlası olduğunu sezmişlerdi. Tanrı bir kudret, bir bilinçti ve ona ancak onların tasvir ettikleri aydınlatıcı deneyimle ulaşılabilirdi. Belli yasa ya da ibadet şekillerine uyarak Tanrı'yı yalnızca hoşnut etmek yerine, Doğu dinleri Tanrı'yla insanın içinde bir bağlantı kurma arayışına girdiler. Bu bir bilinç değişikliği olacak, bireyin bilincini sürekli uyum ve güvenliğe açacaktı.

Seyrettiğim sahne hızla değişti ve gözlerimin önünde büyük bir kilisenin avlusu belirdi. Tek Tanrı fikri Batı kültürlerini temelinden değiştirecekti. Yargılayıcı ve pederşahi bir Tanrı'nın bizim dışımızda varolduğu inancı, yavaş yavaş Doğu inancındaki gibi Tanrı'nın insanın içinde varolduğu kavramına doğru ilerliyordu. Tanrı'nın ülkesi bizim içimizdeydi. Bir insanın Doğum Vizyonunun hemen hemen tümünü anımsayarak yeryüzü boyutuna inişini izledim.

Bu insan dünyaya yeni bir enerji ve sevgi üstüne kurulacak yeni bir kültür getireceğini bilerek yeryüzüne inmişti. Tanrı'nın eşsiz kutsal bir ruh, ilahi bir enerji olduğunu ve varlığının içsel deneyimlerle hissedilebileceğini ve kanıtlanabileceğini bize iletiyordu. Ayinler, adaklar ve toplu halde edilen dualarla manevi uyanışa ulaşılmayacağını belirtiyordu. Bundan daha fazlası, çok daha derinden tövbe etmek gerekliydi. İnsan benliğinin alışkanlıklarından, düşkün olduğu şeylerden vazgeçmesine, bunları aşmasına dayanan psikolojik bir değişim olan bu tövbe hali, manevi yaşamın gerçek meyvelerini toplamayı garanti ediyordu.

Bu mesaj yayılmaya başlayınca, en etkili güce sahip, Roma İmparatorluğu, yeni dine dört elle sarıldı ve insanın içindeki tek Tanrı fikrini tüm Avrupa'ya yaydı. Uzun süre sonra kuzeyli barbarların saldırısına uğrayan imparatorluk yıkıldı, ama tek Tanrı

kavramı bunu izleyen Hıristiyanlığın feodal örgütlerinde yaşamaya devam etti.

Bu sırada Gnostiklerin sesi tekrar duyulmaya başladı. Kilisenin, İsa'nın yaşamını her birimizin başarabileceği bir örnek gibi göstererek, dikkatleri tam olarak, dönüştürücü iç yaşantıya odaklamasını istiyorlardı. Halkla Tanrı arasında arabuluculuk yapan kilise bu ısrarlar karşısında korkuya kapıldı. Hiyerarşinin uyguladığı katı doktirinler sayesinde kilise mensupları elde ettikleri gücü yitirme telaşına kapıldılar. Gnostiklerin görüşlerini yansıtan tüm yazılar kâfirlik sayıldı ve İncil'den çıkarıldı.

Bireylerin çoğu *ölümden sonraki yaşam* boyutundan insanların ufkunu genişletip, yeni dini demokratikleştirme amacıyla yeryüzüne geldikleri halde, bu bir korku dönemi oldu. Diğer kültürlere ulaşma gayretleri, hükmetme ve kontrol altına alma gereksinimine dönüştürülerek yine çarpıtıldı.

Bu arada Benediktin ve Fransiskan mezheplerinin gizli tarikatları da doğaya duydukları saygıyla ilahi gücü içlerinde arıyorlardı. Bu bireyler yeryüzü boyutuna Gnostik ikilemin sonunda çözüleceği sezgisiyle gelmişlerdi ve o zaman gelinceye kadar eski metinlerle elyazmalarını saklamaya kararlıydılar. Bu arada bu bilgiyi zamanı gelmeden yaymaya çalışıp, ölüme mahkûm oluşumu tekrar gördüm.

Bununla birlikte, Batı'da yepyeni bir çağın açılmakta olduğu tüm berraklığıyla gözlerimin önüne serildi. Başka bir toplumsal birim doğmaya başlamıştı: Ulusal devlet, kilisenin gücüne meydan okuyordu. Yeryüzünde daha çok sayıda insan birbirlerinin farkında olmaya başladıkça büyük imparatorluklar devri de yavaş yavaş kapanıyordu. Yazgımızdaki bütünleşmeyi sezebilen yeni kuşaklar, ortak dillere dayanan ulusal köken bilincini geliştirmeye çalıştılar ve aynı topraklar üstünde yaşayan insanların arasındaki bağları pekiştirdiler. Bu devletler hâlâ yetkeci liderler tarafından yönetiliyordu ve çoğu kez bunların yönetim hakkını ilahi güçten aldığına inanılıyordu ama belirlenen sınırlar içinde, para birimleri, ticaret kurallarıyla yepyeni bir uygarlık doğuyordu.

Sonunda, zenginlik ve okuryazarlık Avrupa'ya yayılınca, geniş anlamda bir rönesans başladı. Bu çağa katkıda bulunan birçoklarının Doğum Vizyonlarını gördüm. Bunlar demokrasiyi geliştirmenin, güçlendirmenin insanların yazgısında varolduğuna inanıyorlardı. Yunanlıların ve Romalıların eski yazılarını keşfedince belleklerindeki anılar uyandı. Böylece ilk demokratik parlamento kuruldu. Kilisenin manevi ve toplumsal gerçeklik üstüne kurduğu kanlı egemenlik ve krallara tanınan ilahi haklar, çıkarılan yasalarla son buldu. Kısa süre sonra da Protestan Reformu gerçekleşti. Böylece bireyler ilahi güçle doğrudan bağlantı kurabilecek ve önemli kutsal yazıları kendileri okuyabilecekti.

Aynı zamanda, daha fazla güç ve özgürlük arayan bireyler Doğu ve Batı kültürlerinin arasındaki büyük kara kütlesi Amerika kıtasını keşfediyorlardı. Buraya yerleşmeyi düşünen Avrupalıların Doğum Vizyonlarını gördüm. Bu kara parçasında başka insanların yaşadığını biliyorlardı; bu insanlarla iletişim kurmaları ve oraya göç etmelerinin onların rızasıyla olması gerektiğinin farkındaydılar.

Avrupalıların doğal çevreleriyle kutsal yakınlık duygusunu hızla yitirmekte olduğunu ve tehlikeli biçimde dünyeviliğe doğru yuvarladığını farketmişlerdi. Bu tehlikenin ortadan kalkması için Amerika onları yönlendirecekti. Kızılderililerin kültürleri pek mükemmel olmasa bile, Avrupa zihniyetinin köklerini yeniden kazanması için bir model sağlayabilirdi.

Sezgilerinin sesini dinleyen bu bireyler, ruhlarının yepyeni bir özgürlüğe kavuşacağını hissedip bu kıtaya yerleştiler, ama kendilerini güvenceye alma kaygısıyla fethetme ve hükmetme

gereksinimine yenik düştüler. Ülkenin uçsuz bucaksız doğal kaynaklarından yararlanmak telaşı içinde, yerli kültürlerin önemli gerçeklerini yok ettiler.

Bu arada, Avrupa'da Rönesans devam ediyordu ve ben de İkinci Bilginin tüm amacını görmeye başlıyordum. Kilise gerçeği tanımlama gücünü yitiriyordu. Avrupalılar uyandıklarını ve yaşama yepyeni bir açıdan baktıklarını hissediyorlardı. Sezgisel anılarından esinlenen birçok kişinin cesaretleri sayesinde bilimsel yöntem, insanların kendilerini içinde yaşar buldukları dünyayı keşfetme ve anlamanın demokratik bir süreci olarak benimsendi. Doğal dünyanın bazı yönlerini keşfetmek, bunlardan sonuçlar çıkarmak ve bu görüşleri diğerleriyle paylaşıp tartışmak demek olan bu yöntemin, manevi doğamız da dahil, insanlığın bu gezegendeki gerçek durumunu sonunda açıklığa kavuşturacak olan bir fikir birliği oluşturacağı düşünüldü.

Ancak korkunun arkasına gizlenen kilise bu yeni bilimi ezmenin yollarını aradı. Her iki tarafta yer alan politik güçler, sonunda karşılıklı ödünler vererek uzlaşma sağladılar. Bilim maddi dış dünyayı özgürce inceleyebilirdi, ama manevi fenomen hakkında fikir yürütemeyecekti. Manevi dünyaya ait görüşleri, ancak hâlâ etkisini sürdüren din adamları açıklayabilecekti. İç dünyanın tüm yaşantıları... yüksek düzeyde algıladığımız güzellikleri. sevgileri. sezgileri, rastlantıları, kişisel iç fenomenimizi, hatta düşlerimizi açıklamak bile bu yeni bilime yasaklanmıştı.

Kısıtlamalara rağmen, bilim fiziksel dünyanın şeklini çizip, nasıl işlediğini tarif etmeye başladı. Böylece sağladığı zengin bilgiler sayesinde doğal kaynakları nasıl kullanacağımızı öğrendik ve ticaret gelişti. İnsanlar ekonomik güvenceye kavuştukça, yavaş yavaş yaşamın amacı hakkında içtenlikle sorduğumuz soruları unutmaya ve gizem duygumuzu yitirmeye başladık. Zamanla ölüm gerçeğini yadsıyan ve dünyanın açıklandığı, sıradan olduğu ve gizemden yoksun bulunduğu yanılsamasını yaratan görüş birliğinin büyüsüne kapıldık.

Tumturaklı sözlerimize rağmen, bir zamanlar güçlü sezgilerin manevi kaynağını derinlere ittik. Materyalizmin yaygınlaştığı dünyada, Tanrı'dan uzaklaştık. Onun sadece evreni yarattığını ve sonra geriye çekilip, önceden programlanmış bir makine gibi işlemesini seyrettiğini düşündük. Her olayın bir nedeni olduğunu, açıklaması yapılmayan olayların arada sırada şans eseri meydana geldiklerine inandık.

Yine de bu dönemde bazı bireylerin hangi niyetle doğduklarını görebiliyordum. Onlar gelişen teknoloji ve üretimin önemini biliyorlardı. Çünkü zaman içinde çevreyi kirletir olmaktan çıkarılacak ve insanlığı tüm düşlenenin ötesinde özgürleştirecekti. Fakat bu zaman çerçevesinde doğanların başlangıçta tüm anımsayabildikleri inşa etmek, üretmek, çalışmak ve demokrasi idealine sımsıkı bağlı kalmak yolundaki genel sezgiydi.

Görüntü değişince, bu sezginin, demokratik anayasası, denge ve kontrol sistemiyle Amerika Birleşik Devletleri'nin kurulmasında her yerden daha güçlü rol oynadığını gördüm. Amerika geleceğini belirleyecek olan hızlı fikir alışverişi üstüne kurulmuştu. Ne var ki, yüzeyin altında, Amerikan deneyinin güç aldığı kızılderililer, Afrika kökenliler ve diğer azınlıklar duyulmak ve Avrupa zihniyetiyle bütünleşmek için seslerini yükseltmeye başladılar.

On dokuzuncu yüzyılda, insan kültürü ikinci büyük dönüşümün eşiğine geldi. Petrol, buhar ve sonunda elektrik gibi yeni güç kaynakları bu dönüşümün ana direkleri oldu. İnsanların büyük uğraşları sonunda, ekonomi gelişip uçsuz bucaksız ve karmaşık bir alana yayıldı. Yeni tekniklerin ortaya çıkmasıyla üretim patlaması meydana geldi. Kırsal bölgelerde yaşayanlar kitleler halinde, kentlerdeki üretim merkezlerine yerleşiyor, böylece te-

rım yaşamlarına son verip, yeni endüstri devriminde yerlerini alıyorlardı.

O zamanlar, hükümet yasalarının özgür bıraktığı, demokratik düzen üstüne kurulan kapitalizmin en ideal ticaret yöntemi olduğuna insanlar inanıyorlardı. Yine bu devirde doğan bireylerin Doğum Vizyonlarında kapitalizmi geliştirip mükemmeliyete ulaştırma ümidiyle dünyaya geldiklerini gördüm. Ne yazık ki, korkunun düzeyi öylesine yükselmişti ki, bireysel güvenceyi sağlama arzusu, öteki çalışanları sömürme ve atılan her adımda kârı azamiye çıkarma insanların iyiniyetlerini yok ediyordu. Bu nedenle sık sık rakipler veya hükümetlerle gizli anlaşmalar yapılıyordu. Böylece hırsız baronlar, endüstri kartelleri ve vurguncular devri başladı.

Bununla birlikte, yirminci yüz yılın başlarında, bu başıboş kapitalizmin kötüye kullanımı nedeniyle, alterrnatif olarak ortaya iki ekonomik sistem daha atıldı. İlk kez, İngiltere'de iki adamın alternatif olarak sundukları "manifesto"ya göre, bu yeni sistemi işçiler yönetecek ve zamanla insanlığın tüm kaynaklarından kişinin kendi gereksinimi kadar yararlanabileceği, açgözlülük ve rekabetin bulunmadığı bir ekonomik ütopya yaratılacaktı.

O günün korkunç koşulları altında çalışan birçok kişi bu fikri benimsedi ve destekledi. Ama işçilerin bu materyalist "manifesto"sunun özgün amacı bozacağını hemen anladım. Fakat o iki adamın Doğum Vizyonları gözlerimin önünde belirince, insanlığın yazgısında bu ütopyaya ulaşılacağını bu adamların sezdiklerini gördüm. Ne yazık ki, bu ütopyaya ancak özgür irade-den doğan ve yavaş yavaş gelişen demokratik katılımlarla ulaşılabileceğini anımsamayı başaramamışlardı.

Sonuç olarak, komünist sistemin öncüleri, Rusya'daki ilk devrimden başlayarak, bu sistemin ancak zorla ve diktatörlükle yaratılabileceği yanılgısına düştüler; bu yaklaşım acınası bir başarısızlığa uğradı ve milyonlarca hayata maloldu. Bu işe girişenler bir ütopya düşlemişler, ama sabırsızlıkları sonucu komünizmi ve yıllarca süren bir trajediyi yaratmışlardı.

Sahne değişti ve gözlerimin önünde demokratik kapitalizmin diğer alternatifi, faşizm denilen canavar belirdi. Bu sistem kendilerini insan toplumunun ayrıcalıklı liderleri olduklarını sanan bazı kişilerin seçkin bir grup olarak yönetimdeki kontrollarını ve kâr hadlerini arttırmak üzere tasarlanmıştı. Demokrasiyi bir kenara itip hükümetle yeni endüstrinin önde gelenleri birleşirse, ülkenin dünyadaki en yüksek konuma ve en büyük gizilgüce ulaşacağına inanıyorlardı.

Bu tür bir sistem yaratan insanların Doğum Vizyonlarının hiçbir biçimde farkında olmadıklarını açıkça gördüm. Onlar yalnızca şu amaçla dünyaya gelmişlerdi: Uygarlığın mükemmelliğe doğru evrimleşmekte olduğu ve bir ulusun en büyük gizilgüce ulaşmak için aynı amaç ve iradeyle çalışmak üzere birleşmesi durumunda, en yüksek enerji ve etkinlik düzeyine yükselebileceği fikrini yaymak istiyorlardı. Fakat bu düşünce, bazı ırk ve ulusların üstünlüğünü ve tüm dünyaya egemen olacak süper bir ulusu geliştirme olasılığını savunan, korkunç bencil ve yanlış bir zihniyet yarattı. Ve tüm insanların mükemmeliyete doğru ilerleme sezgisi, zayıf ve korkak adamlarca Üçüncü Reich'ın kanlı saltanatına dönüştürülerek çarpıtıldı.

Gözlerimin önündeki sahneyi seyretmeye devam ettim. İnsanlığı mükemmeliyete ulaştırmayı düşleyen diğer bir grup da demokrasinin güçlenmesinden yanaydı. İki alternatife karşı koyup özgürlükçü ekonomiyi destekliyorlardı. Önce faşist rejime karşı koyunca, dünya kana boyandı. Sonra komünist bloka yıllarca süren soğuk bir savaş başlatıldı.

Birdenbire gözümün önündeki sahne değişti ve ellilerin ilk on yılında, soğuk savaşın ilk günlerindeki Amerika Birleşik Dev-

letleri'ne odaklandım. Amerika dört yüzyıldır egemenliğini sürdüren laik materyalizmin başarıyla zirvesine çıkmıştı. Bu materyalist başarıda refah ve güvence arttıkça orta sınıf gelişip genişliyor ve yepyeni bir kuşak doğuyordu. Ve bu yeni doğan kuşağın sezgileri sayesinde insanlık üçüncü büyük dönüşüme doğru ilerliyordu.

Bu yeni kuşak, dünyanın en büyük ülkesinde bütün vatandaşların aynı haklardan yararlanarak özgürce yaşadıklarını dinleyerek büyüdüler. Gelgelelim bu kuşağın bazı üyeleri yetişkin olduklarında, Amerika'nın kendisi için yarattığı görüntüsüyle fiili gerçek arasındaki farktan rahatsız oldu. Bu ülkede yaşayan belirli ırklara mensup azınlıkların ve kadınların özgürlüklerinin gelenekler ve yasalarla kısıtlandığını farkettiler. Altmışlı yıllarda, her şeyi yakından incelemeye başlayan bu yeni kuşak, Amerika Birleşik Devletleri'nin kendisi için yarattığı görüntünün bazı noktalarından iyice rahatsız oldular. Örneğin, milliyetçilik adı altında, zafer kazanma olasılığından yoksun, amacı bile açıkça belli olmayan politik bir savaş uğruna, gençlerin gözü kapalı yabancı topraklarda savaşmaları bekleniyordu.

Benzer biçimde, kültürün manevi uygulaması da rahatsız ediciydi. Son dört yüzyıldır süregelen materyalist düşünceler, yaşamla ölümün gizemini derinlere gömmüştü. Çoğu kişi kiliselerde ve sinagoglarda saçma sapan, anlamsız törenlerle vakit geçirdiklerine inanıyorlardı. Kiliselere manevi huzuru aramak yerine, eğlenmek amacıyla gidiliyordu. Bazıları da kendilerini izleyenlerin haklarında neler düşündüklerini algılamaya çalışıyorlardı.

Böylece yeni kuşak derinden gelen sezgilerine kulak verdi ve eski materyalist gerçeğin yanında hayatta başka şeylerin de varolduğunu farkedip bunları incelemeye başladı. Ufuklarının gerisindeki yeni manevi anlamların varlığını duyumsayan yeni

kuşak bireyleri öteki, daha az bilinen dini ve ruhani görüşleri keşfetmeye giriştiler. Doğu dinleri ilk kez büyük kitleler tarafından anlaşıldı. Manevi algılanmanın kitlesel sezgilerin varlığını kanıtlayan bir iç deneyim olduğunu, uyanışın bireyin kişiliğini ve amaçlarını kökünden değiştirdiğini bize gösterdi. Benzer biçimde, Yahudi Kabalistleri ve Meister Ekhart ile Teilhard De Chardin gibi Batı Hıristiyan mistikleri de daha derin maneviyata ilişkin gizli tanımları sağladılar.

Modern fizikte olduğu gibi, sosyoloji, psikiyatri, psikoloji ve antropoloji gibi beşeri bilimlerde de, insan bilinci ve yaratıcılığı hakkında yeni bilgiler ortaya çıkıyordu. Bu bilgi birikimi Doğu'nun sağladığı bakış açısıyla birlikte giderek berraklaştı ve daha sonra *İnsanın Potansiyel Devinimi* adını aldı; bir başka deyişle, insanların uçsuz bucaksız fiziksel, psikolojik ve manevi gizilgüçlerinin şimdilik yalnızca küçük bir bölümünü kullandıkları gerçeği ortaya çıktı.

Seyretmeye devam ettim. Aradan birkaç on yıl daha geçti. Bu bilgi ve manevi deneyimler yayılarak büyük kitleleri uyandırdı. Bilincimiz büyük bir sıçrama yaptı. Dokuz Bilginin anımsanması da dahil olmak üzere, insanca yaşamın ne anlama geldiğini tüm boyutlarıyla ortaya koyan yeni bir görüş oluşturmaya başladık.

Bununla birlikte, bu yeni görüş berraklaşır ve insan dünyasına bir bilinç bulaşması gibi yayılırken, yeni kuşaktan başka birçok kişi yeni bir paradigmanın ortaya çıkmasıyla kültürün giderek dengesinin bozulacağından birdenbire ürküp geri çekildiler. Yüz yıllardır eski dünya görüşü üzerine varılan sarsılmaz anlaşmalar, insan yaşamı için güzelce tanımlanmış, hatta katı bir düzen getiriyordu. Bütün roller açıkça belirlenmişti; örneğin, erkekler çalışıp para kazanacak, kadınlar ve çocuklar da evde oturacaklardı. Çekirdek aileyi oluşturan bireyler tam anlamıyla

çalışma ahlakına uyacaklardı. Ekonomide yerlerini belirleyen vatandaşların aile ve çocuk kavramını iyice anlaması gerekiyordu. Yaşamın amacı, kendine güzel bir hayat kurmak ve gelecek kuşaklara daha çok maddi güvence sağlayacak bir dünya bırakmaktan ibaretti.

Altmışların sonlarına doğru dünyayı bir soru dalgası kapladı. Toplum her şeyi inceleyip eleştirmeye başlayınca, yüzyıllardır yerinden kımıldamamış katı kurallar birdenbire çökmeye başladı. Artık ortak görüşler davranışları etkileyip hükmedemiyorlardı. Sanki herkes birdenbire güçlenmiş, yaşamının yörüngesini çizmekte ve şu belirsiz gizilgüç fikrine ulaşmakta özgür kalmıştı. Bu ortamda eylem ve davranışlarımızı başkalarının belirleyeceği düşüncesi ortadan kalkıyordu; bunun yerine davranışlarımızı içimizdeki duyguların ve kendi iç ahlakımızın belirlediği düşüncesi gittikçe yaygınlaşıyordu.

Daha çok hayata geçirilmiş bir manevi görüşü içtenlikle benimseyen ve başkalarına sevgi duyan dürüst kişiler için ahlaklı davranış sorun değildi. Ama güçlü bir iç ahlak kodu henüz geliştiremeden, yaşamak için dış rehberlikten yoksun kalanlar açısından sorun olabilirdi. Kültür boşluğuna düşmekte olan bu insanlara göre her şey mübahtı; onlar için insan öldürmenin, uyuşturucu bağımlısı olmanın, hele iş ahlakını yitirmenin hiç sakıncası yoktu. İnsanın Potansiyel Devinimi hakkında yeni buluşlar suçluların ve doğru yoldan sapanların davranışlarından sorumlu olmadıkları yolundaki görüşü desteklemek için kullanılınca işler iyice karıştı. Böyle insanların, bu tür davranışın toplumsal koşullar tarafından biçimlendirilmesine utanmazca izin veren baskıcı kültürün kurbanları olduğu öne sürüldü.

Seyretmeye devam ederken, birdenbire gördüklerimi anladım: Gezegeni farklı görüş açılarının kutuplaşması sarmaya başlamaktaydı. Kararsızlar şimdi, çığrığından çıkacak kargaşa

ve belirsizliğe, hatta yaşam biçimlerinin hepten parçalanmasına doğru gitmekte olduğunu gördükleri kültürel görüşe karşı tepki veriyorlardı. Özellikle Amerika Birleşik Devletleri'nde sayıları giderek artan bir grup, son yirmi beş yılın liberalizmine ve müsamahasına karşı verdikleri mücadelenin bir ölüm-kalım savaşına, ki buna kültürel savaş diyorlardı, dönüşerek karşılarında durduğuna ve Batı uygarlığının fazla ömrü kalmadığına inanmışlardı. Birçoğu davanın kaybedilmesine ramak kaldığını ileri sürerek aşırı önlemler alınması için eyleme geçilmesini savunuyordu.

İnsan Potansiyelini savunanların bu ters tepkiden etkilenip korkuya kapıldıklarını ve kendilerini savunma telaşına düştüklerini, gördüm. Büyük mücadelelerle elde ettikleri bireysel ve toplumsal haklarının tehlikeye düştüğünü, tutuculuk dalgası altında ezileceğini duyumsuyorlardı. Birçoğuna göre, özgürlüğe karşı duyulan bu tepki, açgözlü ve sömürücü güçlerin, toplumun zayıf kişilerini egemenlikleri altına almak için gösterdikleri son gayretten kaynaklanıyordu.

Bu noktada kutuplaşmanın neden böyle yoğunlaştığını anlayabiliyordum: Her iki taraf da diğerinin kötü yola saptığını düşünüyordu.

Eski dünya görüşünü savunanlar, İnsan Potansiyeli taraftarlarının sadece doğru yoldan saptıklarını düşünmekle kalmayıp, artık onları, büyük devlet yanlısı sosyalistlerle gizli işbirliği içinde olmakla ve sorunlarını ancak komünist rejimle çözeceklerine inanmakla suçluyorlardı. Aslında onların başarmak istedikleri de olagelmekteydi: Kültürel yaşamın aşınması öyle bir noktaya gelecekti ki, tüm gücü elinde tutan bir hükümet işbaşına gelip her şeyi düzeltecekti. Onların görüşüne göre, bunlar suç oranının artmasından korktuklarını bahane edip, silah kullanımını izne bağlayarak halkı sistemli bir şekilde silahsızlandıracak ve merkezi bürokrasiye her zamankinden çok kontrol etme yetkisi

vereceklerdi. Piyasalardaki para ve kredi kartı işlemleri Internet bağlantısıyla denetlenecek; suçu önleme veya vergi toplama ya da sabotajları önleme bahanesiyle elektronik ekonomiyi kontrol altına alacaklardı. Sonunda, belki de yaklaşan bir doğal afet numarasıyla *Büyük Ağabey* ortaya çıkıp servetlere el koyacak ve sıkıyönetim ilan edecekti.

Değişimi ve özgürlüğü savunanlar da aşağı yukarı bunun tam karşıtı bir senaryo ortaya atmışlardı. Tutucuların politik kazançları için bugüne dek verdikleri mücadele göz göre göre çöküyordu. Onlar da, şiddet ve suç oranının artışından, aile yapısının bozulduğundan yakınıyorlardı. Şu farkla ki, bütün bunların nedeni çok fazla devlet müdahalesi değildi; tam tersine çok az ve çok geç kalmış olmasıydı.

Her ülkede kapitalist sisteminde tüm bir sınıfın başarısızlığa uğramasının nedeni çok açıktı; çünkü fakirlerin bu sisteme katılmalarına olanak tanınmıyordu. Yeterli eğitim ve iş olanakları yoktu. Hükümet ise, yardım edeceği yerde, geri adım atıp, son yirmi beş yıldır binbir güçlükle kazanılan sosyal hakları ve fakirliği ortadan kaldıracak programları bir köşeye fırlatmaya hazırlanıyordu.

Gün geçtikçe düşkırıklığına uğrayan yenilik taraftarlarının en kötüye inanmaya başladıklarına tanık oldum: İnsan toplumunda sağ kanada kayış, dünyadaki şirket çıkarlarının zenginler tarafından işlerine geldiği şekilde kullanılması ve kontrol edilmesinin giderek artması sonucu olacaktı. Bu çıkarlara göre, hükümetler ve medya satın alınabilecek; tıpkı Nazi Almanya'sında olduğu gibi, yavaş yavaş bütün dünya varlıklılar ve fakirler olarak ikiye bölünecek; zengin şirketler küçük yatırımcıları piyasadan silip, servetin kontrolunu bütünüyle ellerine geçireceklerdi. Tabii bu koşullar altında ayaklanmalar başlayacaktı, ama polis

kontrolunu güçlendiren seçkinler bu oyuna da son verecekler-
di.

Birdenbire bilincim çok yüksek bir düzeye sıçradı ve sonunda korkunun kutuplaşmasını tümüyle anladım: Çok sayıda insan görüşlerden birine veya diğerine eğilimli oluyordu. Her iki taraf da iyilik uğruna kötüye karşı savaş açıyor ve diğerinin gizli bir fesat ittifakı içinde olduğuna inanıyordu.

Başgösteren bu kötülüğü izah edebileceklerini ileri süren insanların neden giderek etkili olduklarını şimdi anlamıştım. Dünyanın sonunun geldiğini iddia eden bu insanların varlığını, Joel'den dinlemiştim. Değişim sancıları arttıkça, bu yorumcular da güçleniyordu. Onların görüşüne göre, İncil'deki kehanetleri tam anlamıyla kavrayabilirsek, içinde yaşadığımız belirsizlik çağında, uzun zamandır beklenen kıyamet gününün yaklaştığını anlamakta zorluk çekmeyecektik. Pek yakında, karanlık güçler ve ışık orduları adı altında iki gruba ayrılacaktık ve bundan sonra kutsal savaş başlayacaktı. Onların iddialarına göre, bu savaş hızlı ve kanlı, gerçek bir çatışma olacak; bunun gelmekte olduğunu bilenler için yalnızca bir karar önemliydi: savaş başladığında doğru tarafta olmak.

Fakat aynı anda, insanlık tarihinin önemli kilometre taşlarından birini farkettim. Korku ve savunmanın ötesinde, bu işe karışanların gerçek Doğum Vizyonlarını gördüm. İki kutubun taraftarlarının zıtlaşmanın böylesine şiddetli olmamasını sağlamak amacıyla fiziksel boyuta indikleri gayet açık bir biçimde anlaşılıyordu. Eski maddeci dünya görüşünden yeni manevi görüşe yumuşak bir geçiş yapmak istiyordu. Eski geleneklerin en iyilerinin sürdürüldüğü ve doğmakta olan yeni dünyayla bütünleştirildiği bir dönüşüm arzuluyorduk.

Savaşa duyulan eğilimin giderek güçlenmesi korkudan kaynaklanan bir sapmaydı. Doğum Vizyonlarında böyle bir şe-

yin yeri yoktu. Özgün vizyonumuza göre, insan toplumunun töreleri olduğu gibi kalacak, aynı zamanda her birey tümüyle özgürleşmiş olacak ve çevre korunacaktı; ekonomik yaratıcılık muhafaza edilip dönüştürülecekti. Tüm bunlar her şeyin üstünde manevi bir amaçla gerçekleştirilecekti. Bu manevi amaç bütünüyle dünyaya inecek ve öyle bir ütopya oluşturacaktı ki, kutsal ahir zaman yazıları sembolik olarak doğrulanacaktı.

Maya'nın Doğum Vizyonunu izlerken olduğu gibi, birdenbire bilinç düzeyim daha da genişledi ve bir an için de olsa bu yüksek manevi anlayışa erişebildim. İnsanlık tarihinin bundan sonra nereye gideceğini, farklı görüşler arasındaki uzlaşmayı nasıl sağlayacağımızı, insan yazgısının nasıl tamamlanacağını tüm ayrıntılarıyla görebildim. Sonra, daha önce olduğu gibi, başım dönmeye başladı ve dikkatim dağıldı; enerjimi gereken düzeyde tutamadım.

Görüntü kaybolmaya başladı, ama son durumu bir kez daha görebilmeye çalıştım. Dünya Vizyonunun ılımlılaştırıcı etkisi olmayınca, kutuplaşma hızlanmayı sürdürecekti. Her iki tarafın da sertleştiğini, duygularının yoğunlaştığını görebiliyordum, çünkü karşı tarafın artık yalnızca yanlış yolda olduğunu düşünmekle kalmıyor, şeytanın kendisiyle iğrenç bir ittifak içinde olduğunu varsayıyordu.

Bir an başım döndü ve gözlerim karardı. Sonra etrafıma bakındım. Wil yanımda duruyordu. Yüzünde endişeli bir ifadeyle bana baktı ve gözlerini koyu gri çevrede dolaştırdı. Hiç bilmediğim yeni bir yere gelmiştik.

"Tarihin vizyonunu görebildin mi?" diye sordum.

Tekrar yüzüme bakıp başını salladı. "Az önce tarihin yeni manevi yorumunu izledik. Her ne kadar senin kültürel görüşlerine özgü olsa da, çok aydınlatıcıydı. Daha önce hiç böyle bir şeye tanık olmamıştım. *Ölümden sonraki yaşamda* görüldüğü gibi,

insani arayışı tam anlamıyla yansıtıyor... Herhalde bu da Onuncu Kehanetin bir bölümü olmalı. *Ölümden sonraki yaşamı* içeren bilgileri dünyaya getirmek gibi, herkesin olumlu amaçlarla doğduğunu öğrendik. Hepimizin dünyaya geliş nedeni aynı! Tarih uzun bir uyanış sürecidir. Fiziksel dünyaya gözümüzü açtığımız zaman, bilgilerimizin bilinçaltına gizlenmesi sorunuyla karşılaşıyoruz. Ve günün kültürel gerçeklerine göre eğitilip yetiştiriliyoruz. Bundan sonra, bazı şeyleri yapabilmek için tüm anımsayabildiğimiz bu sezgiler ve altıncı hisler oluyor. Fakat sürekli korkuyla savaşmak zorundayız. Genellikle korku öylesine şiddetli ki, bizi hedefimize ulaşmaktan alıkoyuyor veya her nasılsa korku nedeniyle hedefimizin gerçek anlamını çarpıtıyoruz. Ama herkesin en iyiniyetlerle bu dünyaya geldiğini söylemek istiyorum."

"Örneğin, seri cinayetler işleyen birinin bazı iyilikler yapmak için mi bu dünyaya geldiğini düşünüyorsun?"

"Evet, aslında iyiniyetle dünyaya gelmiştir. Tüm öldürme ve şiddet eylemleri içimizdeki korkuyu ve çaresizliği yenmenin bir yoludur, bunlara karşı duyduğumuz öfke patlamasıdır."

"Bilemiyorum," dedim. "Bazı insanlar doğuştan kötü olamazlar mı?"

"Hayır, insanlar korkudan çılgına dönerler ve korkunç hatalar yaparlar. Sonunda bu hataların bütün sorumluluğunu yüklenmek zorundadırlar. Burada anlaşılması gereken şudur: Şiddet eylemlerinin nedenleri vardır ve bunların bir bölümü de bazı insanların doğuştan kötü olduklarına inanma eğilimimizden kaynaklanır. Bu yanlış inanışlar kutuplaşmayı körükler. Her iki taraf da insanların doğal olarak kötülük yapmayacaklarına inanmaz, böylece insan olma özelliklerini yitirirler ve birbirlerine yabancılaşırlar; bu da korkuyu arttırarak herkesin en kötü yanını ortaya çıkarır." Wil'in yine dikkati dağıldı ve uzaklara baktı.

"Her iki taraf da birbirinin gizli işler çevirdiğini düşünür ve tüm yapılanlara olumsuz gözle bakar," diye ekledi.

Onun tekrar uzaklara baktığını farkettim. Bakışlarını izledim ve gözlerimi çevreye odaklayınca, uğursuzluğu çağrıştıran karanlık, ürkütücü bir şeyler duyumsamaya başladım.

Wil, "Sanırım, kötülüğün gerçek doğasını ve Cehennem gerçeğini anlamadan, Dünya Vizyonunu kavrayamaz ya da kutuplaşma sorununu çözümleyemeyiz," dedi.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordum.

Bir kez daha yüzüme baktı, sonra gözleri donuk griliğe daldı. "Çünkü biz neredeysek, Cehennem de tam oradadır," diye yanıt verdi.

İÇİMİZDEKİ CEHENNEM

Donuk gri renkli boşluğun içinde çevreme bakarken buz kestiğimi hissettim. Daha önce algıladığım uğursuzluk duygusu, yabancılaşma ve umutsuzluğa dönüşüyordu.

"Daha önce buraya geldin mi?" diye Wil'e sordum.

"Yalnızca kenarına kadar geldim, ama içine girmedim. Çok soğuk, değil mi?"

Başımı eğerek doğruladım. Tam o sırada gözüme bir kıpırtı ilişti. "Hareket eden nedir?"

Wil başını sallayıp, "Bilmiyorum," dedi.

Döne döne üstümüze doğru gelen enerji kitlesini görünce, "Herhalde bunlar da başka bir ruh grubu," dedim.

Enerji kitlesi bize doğru yaklaşırken, onların düşüncelerine odaklanmaya çalıştım, ama yabancılaşma duygum giderek artı, hatta öfke duymaya başladım. Bu duyguyu üstümden atıp, biraz daha açılmaya gayret ettim.

Wil'in, "Dur, yeterince gücün yok," dediğini belli belirsiz duyduğum zaman, iş işten geçmişti. Birdenbire arka planda bir tür kent bulunan kopkoyu karanlığın içine çekildim. Aklımı yitirmemeye çabalayarak, dehşet içinde çevreme bakınca, bulunduğum yerdeki binaların on dokuzuncu yüzyıl mimarisinin izlerini taşıdıklarını gördüm. Kalabalık bir sokakta köşebaşında duruyordum. Uzakta büyük bir binanın kubbesi görünüyordu. İlk ön-

ce gerçekten on dokuzuncu yüzyılda yaşadığımı zannettim, ama bazı noktalar gerçeğe uymuyordu. Ufuk garip bir gri renge doğru kaybolurken, üstündeki gökyüzü zeytin yeşiliydi. Öldüğüne inanmayan Williams da işyerinin üzerindeki gökyüzünü aynı renkte canlandırmıştı. Birdenbire karşı kaldırımın köşesinde dört adamın bana baktığını farkedince, sırtımdan aşağıya soğuk terler boşandı. Adamların hepsi şık giyimliydi, bir tanesi başını yana eğip purosundan bir nefes çekti. Diğeri saatine bakıp tekrar yeleğinin cebine yerleştirdi. Şık giyimli adamların kötü niyetli oldukları bir bakışta anlaşılıyordu. Arkamdan birisi alçak sesle, "Onların öfkesini kazanan benim dostumdur," dedi.

Başımı çevirip bakınca, şapkası geniş kenarlı, şık giyimli, fıçı gibi şişman bir adamın bana doğru yürüdüğünü gördüm. Yüzündeki ifade hiç yabancı değildi, onu daha önce görmüştüm, ama nerde?

"Aldırma, onları kolayca atlatabilirsin," dedi.

Hafifçe kamburu çıkmış, uzun boylu, hilekâr bakışlı adama dikkatle bakınca, birdenbire onun kim olduğunu anımsadım. On dokuzuncu yüzyıl savaşlarının görüntüsünü izlerken, o adamı görmüştüm. Federal birliklerin kumandanıydı ve Maya ile görüşmeyi reddedip, kızılderililere karşı savaşı başlatmıştı. Bunların hepsinin hayal ürünü olduğunu düşündüm. Onun daha sonraki yaşamından sahneler yaratarak, ölümünü yadsıdığını zannettim.

"Gördüklerim gerçek değil, sen... şey... ölmüştün," diye kekeledim.

Benim sözlerime kulak asmadı. "Ne yaptın da şu çakallar bozuldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey yapamadım."

"Ah, evet, bir şeyler yapmış olmalısın. O bakışları iyi bilirim. Bu kenti yönettiklerini sanıyorlar. Aslında, bütün dünyayı yönet-

tiklerini düşünüyorlar," dedi ve başını salladı. "Bu insanlar yazgıya asla inanmazlar. Gelecekten kendilerini sorumlu tutarlar, her şeyin kendi planlarına uygun meydana gelmesini isterler. Ekonomik gelişmeden tut da, hükümetlere, para akışına, hatta dünyadaki para kurlarının görece değerine kadar her şeyin kendi istekleri doğrultusunda gerçekleşmesini amaçlarlar. Aslında, hiç fena fikir değil. Tabii, piyonlar ve aptallar her istediklerini yaparlarsa, Tanrı bilir dünya ne hale gelir? Halkın olabildiğince yönetilmesi ve denetlenmesi gerekir, bu arada biraz da para kazanmanın ne sakıncası var?

Fakat bu serseriler beni de yönetmeye çalıştılar. Onlardan daha akıllı olduğuma hiç kuşku yok. Her zaman onlardan daha akıllıydım. Söyle bakalım onlara ne yaptın?"

"Beni dinleyip anlamaya çalış. Bunların hiçbiri gerçek değil."

"Hey, sırlarını bana açmaktan çekinme. Eğer onlar sana karşıysalar, ben senin tek dostunum," dedi.

Bakışlarımı kaçırdım ama beni kuşkuyla süzdüğünden emindim.

"Onlar intikam almaktan hoşlanırlar. Seni asla bağışlamazlar. Örneğin, benim durumu ele alalım. Kızılderilileri yok edip onların topraklarını ele geçirmek için benim askeri deneyimlerimden yararlanmak istediler, ama onlara karşı koydum. Onlara güvenilmeyeceğini ve kendi çıkarlarımı kollamam gerektiğini biliyordum." Dudaklarını büzüp yüzüme baktı. "Eğer bir savaş kahramanıysan seni kolay kolay kullanıp bir köşeye atamazlar, değil mi? Savaştan sonra ben halka mal oldum. Böylece bu herifler oyunu benimle oynamak zorunda kaldılar. Fakat şunu da iyi bil; bu insanları asla küçümseme. Her kötülüğü yapabilirler."

Görünüşümü incelemek istercesine biraz geriye çekildi.

"Belki de, seni buraya casus olarak gönderdiler," dedi.

Ne yapacağımı şaşırmıştım ve yürüyüp ondan uzaklaşmaya çalıştım.

"Hergele! Yanılmamışım!" diye arkamdan bağırdı.

Elini cebine sokup küçük bir bıçak çıkardı. Bir an olduğum yerde donup kaldım, sonra vücudumu zorla hareket ettirerek sokağın diğer ucuna doğru koşup, karanlık dar bir yola saptım. Ayak seslerinden peşimden geldiğini anladım. Sağ taraftaki, aralık kapıdan içeri dalıp kapıyı kapattım ve sürgüsünü sürdüm. Bir an soluk almak için durunca, havadaki afyon kokusu burnuma doldu. Çevremde bir düzine kadar insan boş gözlerle yüzüme bakıyordu. Bunlar gerçek mi, yoksa hayal dünyasının bir parçası mıydı? Fakat insanlar hemen kendi aralarında alçak sesle konuşmaya, nargilelerini tüttürmeye başladılar. Kirli yer yataklarının ve divanların arasından geçerek diğer kapıya doğru yürüdüm.

Yayık sesle konuşan bir kadın, "Seni tanıyorum," dedi. Kapının yanındaki duvara dayanmış, başı öne düşmüştü. "Aynı okuldaydık."

Bir an şaşkınlıkla yüzüne baktım ve devam ettiğim lisedeki genç kızı anımsadım. Uyuşturucu bağımlısıydı ve sık sık bunalımlara girerdi. Bütün tedavilere karşı koymuş ve sonunda fazla dozda uyuşturucu kullanmaktan ölmüştü.

"Sharon, sen misin?"

Gülümsemeye çabaladı. Birdenbire bıçaklı adamın bir yolunu bulup içeriye girmesinden korkarak arkama baktım.

Sharon, "Korkma. Burada bizimle kalabilirsin. Bu odada güvencedesin. Hiç kimse senin kılına bile dokunamaz," dedi.

Ona biraz daha yaklaştım ve elimden geldiğince nazik şekilde, "Burada kalmak istemiyorum. Bunların hepsi hayal," dedim.

Söylediklerimi duyan üç, dört kişi dönüp öfkeyle bana baktılar.

"Sharon, lütfen, benimle gel," diye fısıldadım.

Yakınımızda duran iki kişi, ayağa kalkıp Sharon'un yanına geldiler. Birisi, "Defol buradan, onu rahat bırak," dedi.

Diğeri, "Sakın onu dinleme. O çılgının biri. Bizim birbirimize gereksinimiz var," dedi.

Hafifçe eğilip Sharon'un gözlerinin içine bakmak istedim. "Sharon, bunların hiçbiri gerçek değil. Sen öldün. Bir yolunu bulup buradan çıkmalıyız," dedim.

Adamlardan biri, "Kapa çeneni!" diye bağırdı. Nefretle bakan dört, beş kişi üstüme doğru yürüyüp, "Bizi rahat bırak," dediler.

Geri geri kap doğru gittim, kalabalık da üstüme doğru yürüdü. İnsanları arasından Sharon'un nargilesinin marpucunu ağzına aldığını gördüm. Hemen dönüp kapıya doğru koştum, ama dışarı çıkmadığımı, bilgisayarlar, dosya dolapları ve toplantı masasının bulunduğu bir ofisten içeri girdiğimi farkettim.

Birisi, "Hey, buraya giremezsin,"dedi. Arkama dönüp baktım. Orta yaşlı bir adam okuma gözlüklerinin üstünden bana bakıyordu. "Sekreterim nerde? Saçma sapan işlerle uğraşacak vaktim yok," diye söylendi.

Ofisin yirminci yüzyıla ait eşyalarla döşenmiş olması ve bilgisayarlar beni şaşırttı.

Adam, "Pekâlâ, ne istiyorsun?" diye sordu.

"Birisi beni kovalıyordu. Saklanmaya çalışıyorum."

"Aman Tanrım! Öyleyse git burdan. Sana saçma sapan işlerle uğraşacak vaktim olmadığını söyledim. Bugün ne kadar çok işim var biliyor musun? Şu dosya dolabına bak. Bunları ben

düzenlemezsem, kim düzenleyecek sanıyorsun?" diye homurdandı. Galiba yüzünde bir an korku ifadesi belirip kayboldu.

Başımı sallayıp bir başka çıkış kapısı aradım. "Sen ölü olduğunu bilmiyor musun? Bunların hepsi hayal," dedim.

Bir an duraksadı. Yüzündeki korku ifadesi yerini öfkeye bıraktı. Sonra, "Buraya nasıl girdin? Yoksa sen suçlu musun?" diye sordu.

Dışarıya açılan kapıyı buldum ve koşarak dışarı çıktım. Şimdi sokaklar tamamen boştu. Yolda sadece bir araba vardı. O da karşı kaldırımdaki otelin önünde durdu ve içinden çok güzel, şık giysili bir kadın indi. Yan gözle bana bakıp gülümsedi. Davranışları sıcak ve müşfikti. Koşarak yolun karşı tarafına geçtim. Kadın duraklayıp ona yaklaşmamı bekledi. İşveyle gülümseyerek, davetkâr bakışlarla beni süzdü.

"Yalnız mısın? Neden benimle birlikte gelmiyorsun?"

Çekinerek, "Nereye gidiyordun?" diye sordum.

"Partiye."

"Orada kimler var?"

"Bilmiyorum."

Otelin kapısını açtı ve onunla içeriye girmem için bana işaret etti. Ne yapacağımı düşünmeye çalışarak peşinden gittim. Birlikte asansöre bindik. Kadın dördüncü katın düğmesine bastı. Asansör yukarıya çıkarken, sıcaklık ve sevginin her katta biraz daha arttığını hissettim. Yan gözle bakınca, kadının ellerime baktığını gördüm. Göz göze gelince, yakalanmış da utanmış gibi gülümsedi.

Asansör durunca kapıyı açtı ve koridorda önümden yürüdü, kapının birini iki kez çaldı. Bir dakika sonra kapı açıldı ve bir adam başını uzatıp dışarıya baktı. Kadını görünce yüzü sevinçle aydınlandı.

"İçeriye gel! İçeriye gel!"

Kadın kapının önünde durup benim içeriye girmemi bekledi. Askısız tuvalet giymiş, çıplak ayaklı genç bir kadın uzanıp kolumu yakaladı.

"Ah, zavallı, yolunu kaybetmişsin, burada bizim yanımızda güvencedesin."

Gömleksiz bir adamın kapının önünden geçtiğini gördüm. Bana bakıp, "Şu baldırlara bak," dedi.

Bir diğeri, "Elleri çok güzel," dedi.

Odanın içindeki kalabalıktan kimisinin çıplak olduğunu, kimisinin de seviştiğini görünce çok şaşırdım.

"Hayır durun, burada kalamam," dedim. .

Kolumdan tutan kadın, "Dışarı mı çıkmak istiyorsun? Böyle bir grubu her zaman bulamazsın. Buradaki enerjiyi hissediyor musun? Tek başına kalmak korkusundan daha iyi değil mi?" dedi ve göğsümü okşadı.

Birdenbire odanın diğer yanında bir hışırtı duydum.

Birisi, "Hayır, beni rahat bırak. Buraya girmek istemiyorum," diye bağırdı.

On sekiz yaşlarında bir delikanlı birkaç kişiyi itekleyip, koşarak kapıdan dışarı çıktı. Şaşkınlıktan yararlanıp ben de onun arkasından koştum. Delikanlı asansörü beklemeden, merdivenlerden aşağıya indi. Ben de peşinden gittim. Sokağa çıktığım zaman karşı kaldırıma geçmişti bile.

Tam ona durması için seslenmek üzereyken, birdenbire korkudan taş kesildiğini gördüm. Komutan kaldırımda duruyordu. Bıçağı da hâlâ elindeydi. Fakat bu kez, daha önce beni pis pis süzen adamlarla tartışıyordu. Ellerini kollarını öfkeyle sallayarak hepsi aynı anda konuşuyorlardı. Birdenbire gruptaki adamlardan biri silahını çekti. Komutan bıçakla ona saldırdı. Silahlar patladı. Bir kurşun komutanın alnının ortasına saplandı, başındaki şapkasıyla elindeki bıçağı havaya uçtu. Komutan ye-

re yıkıldı, öfkeyle konuşan adamlar sustu ve yavaş yavaş kaybolmaya başladılar... sonunda tamamen yok oldular. Yerdeki ceset de onlarla birlikte yok oldu.

Delikanlı başını ellerinin arasına almış, kaldırımda oturuyordu. Ona doğru koştum, ama bacaklarım korkudan titriyordu.

"Korkma artık, gittiler," dedim.

Öfkeyle, "Hayır gitmediler, karşıya baksana," diye bağırdı.

Başımı çevirip bakınca, yok olduklarını zannettiğim dört adamın otelin önünde konuştuklarını gördüm. Doğrusu gözlerime inanamadım. Onları ilk gördüğümde olduğu gibi, birisi purosundan derin bir nefes çekti. Diğeri saatine baktı.

Bir an kalbim duracak sandım, çünkü geniş şapkalı adam da karşılarında durmuş, pis pis onlara bakıyordu.

Delikanlı, "Aynı olay hiç durmadan yineleniyor. Artık buna dayanamıyorum. Birisi bana yardım etmeli," dedi.

Konuşmama fırsat kalmadan, onun yanında iki şekil belirdi, ama karanlıkta, onları doğru dürüst göremedim.

Delikanlı yanında beliren şekillere uzun uzun baktıktan sonra heyecanla, "Roy, sen misin?" diye sordu.

İki şekil yanına iyice sokulup onu aralarına alarak sakladılar ve bir süre sonra hep birlikte tamamen gözden kayboldular.

Onun oturduğu boş köşebaşına bakarken, yüksek titreşimleri algılamaya başladım. Birdenbire ruh grubum tekrar aklımda canlandı ve onların derin şefkatli sevgilerini hissettim. Tüm dikkatimi bu duyguya yöneltince, beni saran endişeyi üstümden atabildim ve yavaş yavaş enerjimi arttırdım. Sonunda içimden açılmaya başladım. Çevremdeki renk birdenbire açık griye dönüştü ve kent yok oldu. Enerjim yükselince, Wil'in yüzünü gözlerimin önünde canlandırdım ve o hemen yanıma geldi.

Beni kucaklayıp, "İyi misin?" diye sordu. Rahatladığı yüzündeki ifadeden anlaşılıyordu. "O hayaller çok güçlüydü ve sen de hemen onların içine girdin."

"Biliyorum. Düşünemedim, ne yapacağımı anımsayamadım."

"Uzun süre uzaklaştın; sana sadece enerji gönderebildik."

"Bizler diye kimden söz ediyorsun?"

Wil elini havada salladı, "Bütün ruhlar," dedi.

Dikkatle etrafıma bakınca, yüzlerce varlığın çevremi sardığını gördüm. Bazıları doğrudan doğruya bize bakıyorlardı. Bazılarıysa başka bir yöne odaklanmıştı. Neye baktıklarını anlamak için başımı çevirip bakışlarını izledim ve sonunda çok uzaklarda dönen birkaç büyük enerji kitlesi gördüm. Dikkatle bakınca, dönen enerji kitlelerinden birinin biraz önce kaçtığım kent olduğunu gördüm.

"O yerler nedir?" diye Wil'e sordum.

"Zihinsel yapılandırmalar ya da yanılsamalar. Hayattayken saplantı ve takıntılarını çok yoğun biçimde yaşayanlar ölümden sonra uyanamıyorlar ve akıllarında böyle hayaller yaratıyorlar. Burada binlercesi varlıklarını böyle sürdürüyor."

"Kente başıma gelenleri görebildin mi?"

"Çoğunu görebildim. Yanımdaki ruhlara odaklanınca, onların açısından başına gelenleri görebildim. Bu dairenin içinde gördüğün ruhlar, birisinin yanıt vereceği ümidiyle, hayal görüntülere sürekli ışık yansıtırlar."

"Delikanlıyı gördün mü? O uyanabildi. Fakat diğerleri hiçbir şeye aldırmıyor gibiydiler."

Wil dönüp yüzüme baktı. "Williams'ın yaşamını yeniden gözden geçirirken neler gördüğümüzü anımsıyor musun? İlk önce olanları kabul edemedi ve öldüğü düşüncesini öylesine bastırdı ki, zihinsel olarak yapılandırdığı ofisini yarattı."

"Evet, aşağıdayken bunu düşündüm."

"İşte, herkes için bu böyledir. Eğer yaşamın gizemlerini ve güvensizliklerini bastırmak için kendimizi saplantı ve takıntıları-

mıza fazlaca kaptırırsak, ölümden sonra bile bu durumdan sıyrılıp uyanamayız; böylece *ölümden sonraki yaşama* geçtiğimiz zaman da, kendimizi aynı şekilde güvende hissetmeyi sürdürebilmek için bu yanılsamaları ya da hayalleri yaratırız. Eğer Williams'ın ruh grubu ona ulaşmasaydı, senin gittiğin cehenneme benzer yerlerden birine gidecekti. Bunların hepsi korkuya gösterilen tepkidir. Bu insanlar korkuyu savuşturmanın, bilinçaltına bastırmanın bir yolunu bulamazlarsa, korkudan hareket edemez olurlar. Bunlar hayatta korkuyla nasıl başetmeye çalıştılarsa, şimdi de aynı yöntemleri burada tekrarlıyorlar ve bunu durduramazlar."

"Yani bu yanılsamalar korkuyu kontrol altına alma yöntemleri mi?"

"Evet. Hepsi de saplantı ve takıntılarını burada daha yoğun bir biçimde ve düşünmeksizin yinelerler. Örneğin, eli bıçaklı adam, yani komutan, başkalarını korkutarak onların enerjilerini çalmaya alışmıştı. Şimdi bütün dünyanın ona düşman olduğunu ve onu ele geçirmeye çalıştıkları düşüncesiyle böyle saldırgan davrandığını ileri sürerek mantıklı bir neden buluyor. Tabii, dünyadaki yaşamında, herkesin ona kötülük yapacağı yolundaki beklentileri, tam da o tür insanları hayatına çekmiş, böylece zihinsel vizyonu yerine gelmiş. Dünyada yaşadığı ortamı yineleyebilmek için burada onu kovalayan hayali insanlar yaratmış.

"Eğer korkutacak insan bulamazsa, enerjisi azalacak ve endişeler tekrar bilincini istila edecek. Bu nedenle korkutucu rolünü sürekli oynamak zorunda. Çok önce öğrendiği bu eylemi sürdürmek zorunda, çünkü korkuyu bastırmanın başka yolunu bilmiyor. Bu eylem ona korkuyu unutturacak kadar aklını meşgul ediyor. Zorlayıcı, saldırgan ve yüksek adrenalin gerektiren eylemin kendisi korkuyu, kaygıyı geri planın öylesine uzağına

itiyor ki, hiç olmazsa kısa bir süre için onu unutabiliyor, bastırabiliyor ve varoluşunda biraz olsun rahatlayabiliyor."

"Peki, uyuşturucu bağımlılarına ne dersin?"

"Burada önceki saldırgan davranışın tersine edilgenlik ve kendine acıma sözkonusu. Ümitsizlik ve zalimlikten başka bir şey yansıtmayan dünyadan kaçma gereksinimine mantıklı bir neden uydurma çabası var. *Ölümden sonraki yaşamda* bile, aklı meşgul etme ve kaygıyı bastırma işlevi gören uyuşturuculara tutkunluk saplantı halinde sürdürülüyor.

"Fiziksel dünyada, uyuşturucular genellikle mutluluktan uçma hissi yaratır, tıpkı aşktan doğan mutluluk duygusuna benzer. Bu sahte mutluluğun en büyük sorunu, vücudun kimyasal maddelere karşı koymaya başlamasıdır. Uyuşturucu kullanmaya devam ettikçe, aynı etkiye ulaşmak için dozu arttırmak gerekir ve zamanla vücut harap olur."

Tekrar komutanı düşündüm. "Aşağıda çok garip bir şey oldu. Beni kovalayan adam öldü, sonra bir şekilde tekrar yaşama döndü ve aynı saplantılı yaşantısına yeni baştan başladı."

"İşte, insanın kendine zorla kabul ettirdiği cehennem budur. Bütün hayaller tükenince sonunda kişiyi de yok eder. Yaşamın gizemini abur cubur yiyerek bastırmaya çalışan birinin geçireceği kalp krizi hayallerini sona erdirecektir. Uyuşturucu bağımlıları zamanla kendi vücutlarını yok ederler. *Ölümden sonraki yaşamda* komutan bu durumu durmadan tekrar ediyor.

"Fiziksel boyutta da durum değişmez: kaygıyı zorla kontrol altına alma çabası er veya geç başarısızlıkla sonuçlanır. Bu genellikle yaşam mücadelesi ve zorluklar karşısında olur; alışılagelmiş düzen çökünce kaygı kontroldan çıkar. Buna 'dibe vurma' denir. İşte bu durumda insanın uyanıp olayın farkına varması ve korkuyu yenmek için başka yollar araması gerekir; böyle yapamazsa zorlayıcı saplantı ve takıntılarına geri dönür. Eğer fi-

ziksel boyutta uyanamazsa, diğer boyutta da uyanmakta zorluk çeker.

"Bu zorlayıcı saplantı ve takıntılar fiziksel boyutta çok kötü davranışlara yol açar. Aslında iğrenç eylemlerin altında yatan psikoloji budur. Çocuklara tecavüz edenlerin, sadistlerin, dizi cinayetler işleyenlerin ve bu tür canavarların hepsinin ahlaşılmaz görünen davranışlarının arkasında bu motivasyon yatar. Aslında onlar yalnızca bildikleri tek bir davranışı yinelemektedirler; bu davranış akıllarını uyuşturucak ve hissettikleri yitiklik duygusundan kaynaklanan kaygıyı uzak tutacaktır."

Wil'in sözünü kestim. "Yani dünyada kurbanı olduğumuz şeytani bir komplo, gizlice örgütlenmiş bir fesat tuzağı yok mu?"

"Hayır, yalnızca insanların duyduğu korku ve bu korkuyu yenmek için buldukları garip yollar var."

"Kutsal kitaplarda ve metinlerde Şeytan hakkında yazılanlar nedir?"

"Bu bir benzetmedir. İnsanlara güvenceyi kendi egolarının trajik dürtülerinde ve kötü alışkanlıklarında arayacakları yerde ilahi güçte aramalarını öneren sembolik bir uyarıdır. Belki insanın gelişmesinin belirli bir evresinde tüm kötülükler için bir dış gücü suçlamak önemliydi. Ama şimdi bu, gerçeği gizlemek olur; çünkü davranışlarımızın suçunu bizim dışımızdaki güçlere yüklemek, sorumluluktan kaçmanın bir yoludur. Ve Şeytan fikrini bazı insanların doğuştan kötü olduklarını ileri sürmek için kullanma eğilimi gösteririz; böylece bize ters gelen kişilerin insani niteliklerden yoksun olduklarını düşünüp onları defterden sileriz. Şimdi, insanoğlunun şeytani kötülüğünün gerçek doğasını daha incelikli bir biçimde anlama, sonra da onunla başetme zamanıdır."

"Eğer şeytani komplo yoksa, o zaman 'ele geçirilme' diye bir şey de yoktur," dedim.

Wil üstüne bastıra bastıra, "Hayır, psikolojik olarak 'ele geçirilme' vardır. Fakat bu şeytani bir komplonun sonucu değildir, yalnızca enerji dinamikleridir. Korkaklar diğer insanları kontrolları altına almak isterler. İşte bu nedenle, bazı gruplar seni kendilerine çekip onları izlemen için ikna etmeye çalışırlar ve otoritelerine boyun eğmeni isterler. Eğer aralarından ayrılmak istersen seninle mücadele ederler."

"O hayal kente düştüğüm anda, şeytani bir gücün beni ele geçirdiğini düşündüm."

"Hayır, daha önce yaptığın hatayı yinelediğin için oraya düştün. Tam anlamıyla açılıp, ruhları can kulağıyla dinlemedin. Sanki onlar otomatikman bütün yanıtları biliyormuş gibi, ilahi güçle bağlantılı olup olmadıklarını, sevgi güdüsüyle hareket edip etmediklerini anlamadan, onlara teslim oldun. İlahi güçle bağlantılı ruhların aksine, onlar senden kaçmadı. Ayırım yapmak zorundasın. Tıpkı fiziksel boyuttaki çılgın bir tarikatın seni aralarına kabul etmeleri gibi, seni kendi dünyalarına çekiverdiler."

Wil sanki başka şeyler düşünürmüş gibi sustu ve bir süre sonra tekrar konuşmaya başladı. "Bunların hepsi Onuncu Kehanetin başka bir parçası; işte bu nedenle değişik olaylara tanık oluyoruz. İki boyut arasındaki iletişim arttıkça, *ölümden sonraki yaşamda* ruhlarla daha sık karşılaşmaya başladık. Bilginin bu bölümü bize, sevginin özüyle bağlantılı ve uyanmış ruhlarla, korku nedeniyle saplantı ve takıntılara kapılmış ruhlar arasındaki farkı kavramayı öğretiyor. Fakat böyle korku saplantılarına kapılanları da Şeytan ve İblis gibi sıfatlar yakıştırarak onları insanlıktan uzaklaştırmamak gerek. Onlar da tıpkı bizim gibi, gelişmekte olan ruhlar. Aslında yeryüzü boyutunda, kapıldıkları saplantılardan kurtulamayanların çoğu genellikle Doğum Vizyonunda en fazla iyimser olan ruhlardır."

Onun ne demek istediğini anlamadığımı belirtircesine başımı salladım.

Wil, "İşte bu nedenle," diye devam etti. "Uyum sağlamak için böylesine yoğun ve çılgınca önlemleri gerekli kılan korku ve şiddet dolu ortamlarda dünyaya gelmeyi yeğlemişler."

"Yani bu tür olayları yoğun biçimde yaşamak için mi, kendilerine dengesiz, anormal aile ortamları seçiyorlar?"

"Evet, şiddet, sapıklık, garip bağımlılıklar, saplantıların her çeşidi, özgürce davranışların kısıtlı, kötü ve korkunun en yüksek düzeyde olduğu anormal ortamlarda gelişir. Şiddet, öfke veya sapıklıklar kuşaktan kuşağa geçip tekrarlanır. Böyle bir ortamın içine doğmayı belli bir amaçla birey kendisi seçer."

Bu düşünceyi çok saçma buldum. "İnsan neden böyle bir yerde doğmak istesin?"

"Bu insanlar güçlerine güvenirler. Doğdukları ortamdaki bozuk aile sistemini düzeltip, kısır döngüye son vereceklerine inandıkları için bu yolu seçerler. Kötü bir ortamda doğmakla, öfke ve kinle dolu insanların bilinçlerini uyandırıp, onlara doğru yolu göstereceklerine inanırlar. Bu insanları saplantılarından kurtarmayı kendilerine görev edinmişlerdir. Amaçları bu insanları saplantılarından kurtararak, onları da diğer insanları kurtarmaya hazırlamaktır. Şiddete başvursalar dahi, onların saplantılarından kurtulabilecek potansiyele sahip olduklarını düşünmek zorundayız."

"Liberal görüş açısından, suç ve şiddeti geniş kapsamda ele alınca, insanları iyileştirerek değiştirebilir ve topluma kazandırabiliriz. Peki, tutucu görüşlerin bu konuya yaklaşımlarının hiçbir değeri yok mu?"

Wil gülümsedi. " Olmaz olur mu? Liberaller kötü çevrede baskı altında horlanarak büyüyenlerin bulundukları ortamın ürünü olduklarını düşünüyorlar. Tutucular ise kişinin suç işlemekten ya da kamuya zarar vermekten vazgeçmesinin sonuçta bilinçli bir seçim yapma sorunu olduğuna inanıyorlar.

"Liberallerin savundukları düşünce bir dereceye kadar yüzeyseldir. İnsanlara farklı bir ortam, örneğin daha iyi parasal olanaklar veya daha iyi eğitim koşulları sağlanırsa, onların değişeceklerini iddia ediyorlar. Ne var ki, devlet yardımı programlarında insanlara genellikle ekonomik seçimlerinde doğru karar vermeleri konusunda yardım amaçlar. Şiddet eylemini gerçekleştiren suçluyu, yüzeysel öğütlerle doğru yola çevirmeye çalışmak veya hoşgörüyle hafifletici nedenler ileri sürmek yanlıştır. Saplantıların tutsağı olanları suç işledikten sonra özgür bırakmak bu davranışların tekrarlanmasına olanak sağlar. Ayrıca bu davranışların ciddiye alınacak kadar vahim olmadığı fikrini kuvvetlendirir ve böylece aynı ortamda aynı suçlar işlenir."

"Peki bunu nasıl önleriz?" diye sordum.

Wil heyecandan adeta titriyordu. "Manen müdahale etmeyi öğrenmeliyiz! Burada ruhların hayallere kapılanlara yaptıkları gibi, biz de bilinci uyandırma yöntemiyle buna yardımcı olabiliriz."

Wil dairenin içindeki ruhlara baktı. Sonra dönüp bana baktı ve başını salladı. "Bu ruhlardan aldığım bilgileri şimdi sana anlattım, ama hâlâ Dünya Vizyonunu net göremiyorum. Henüz yeterince enerji üretmeyi öğrenemedik."

Dairenin içindeki ruhlara odaklandım, ama Wil'in bana anlattığı bilgilerden başka bilgi alamadım. Bu ruh grupları yüksek düzeyde bilgilere sahiptiler ve bu bilgileri hayali korku yaşantılarına yansıtıyorlardı, ama Wil gibi, ben de bu bilgilerden fazla bir şey anlamıyordum.

Wil, "Hiç olmazsa Onuncu Kehanetin bir bölümünü biliyoruz," dedi. "Başkalarının davranışları ne kadar kötü olursa olsun, onların da bizler gibi uyanmaya çalışan ruhlar olduklarını kavramamız gerekir."

Birdenbire gürültüyle bir şey patladı ve geriye doğru fırladım. Görüntüler ve çeşitli renkler beynimi istila etti. Wil ileriye doğru atılıp beni son anda yakaladı; sıkıca sırtımdan tutarak beni kendi enerjisinin içine çekti. Bir an şiddetle titredim, sonra gürültü dindi.

Wil, "Tekrar deneylere başladılar," dedi.

Başımın dönmesinin geçmesini bekledim. "Herhalde Curtis onları durdurmak için şiddete başvuracaktır. Onları ancak şiddet kullanarak durduracağına inanmış."

Dudaklarımın arasından bu sözler çıktığı an Feyman'ın görüntüsü aklımda net bir biçimde belirdi. Bir tepede durmuş vadiye bakıyordu. Yan gözle Wil'e bakınca, aynı görüntüyü onun da gördüğünü farkettim. Anladığını belirtircesine başını salladı ve hemen hareket etmeye başladık.

Durduğumuzda Will'le yüz yüzeydik. Çevremiz koyu griydi. Kulakları sağır edici bir gürültü yine sessizliği bozdu ve Wil'in yüzü gözlerimin önünden kaybolmaya başladı. Beni tutmaya devam etti ve birkaç dakika sonra gürültü kesildi.

Wil, "Patlamalar sıklaştı. Belki fazla zamanımız kalmadı," dedi.

Gözlerimin kararmasına engel olmaya çabalayarak başımı salladım.

Wil, "Haydi etrafa bir göz atalım," dedi.

Çevremize odaklanınca, yüz metre ilerde enerji kitlesine benzeyen bir şey gördük. Enerji çok geçmeden kırk elli metre kadar bize yaklaştı.

Wil, "Dikkatli ol, hemen onlarla özdeşleşme. Önce onları dinle ve kim olduklarını anla," diye beni uyardı.

İhtiyatla onlara bakınca, ruhların hareket ettiğini ve bir süre önce kaçıp kurtulduğum kenti gördüm.

Korkuyla irkilmem üzerine ruhlar bize daha da yaklaştılar.

Wil, "Sevgi merkezinde kal," dedi. "Bizi kurtarmalarını istediğimizi belli etmedikçe, bizi kendilerine çekemezler. Onlara sevgi ve enerji yollamaya çalış. Böylece ya onlara yardımcı oluruz veya buradan kaçıp giderler."

Ruhların benden daha çok korktuklarını farkedince, merkezimi bulup onlara sevgi enerjisi yansıttım. Hemen bizden uzaklaşarak eski yerlerine döndüler.

"Neden sevgiyi kabul edip uyanamıyorlar?" diye Wil'e sordum.

"Çünkü enerjiyi hissettikleri zaman bilinçleri belirli bir dereceye kadar uyanıyor ve saplantıyla meşguliyetleri ortadan kalkıyor ama bu, yalnız olmaları kaygısını uzaklaştırmıyor. Bilincin uyanmasıyla saplantılardan kurtulmak ilk önce kaygı yaratır. Çünkü yitiklik duygusuna içsel çözüm bulunmadan önce zorlanmanın ortadan kalkması gerekir. Bu nedenle uyanış ve manevi mutluluğun artmasından önce bazen 'ruha kasvet çöker'."

Sağ tarafımızdaki hareket dikkatimizi çekti. Dikkatle bakınca başka ruhların geldiğini gördüm; onlar bize yaklaşırken diğerleri uzaklaştı. O grubun ne yaptığını anlamaya çalıştım.

"Bu grup neden buraya geldi?" diye Wil'e sordum.

Wil omuzlarını silkti. "Feyman denen şu adamla ilgili olmalı."

Bir süre sonra grubun çevresindeki boşlukta bazı görüntülerin belirdiği farkettim. Dikkatimi odaklayınca, bunun yeryüzünde bir yerde çok pahalı bir endüstri tesisi olduğunu gördüm. Geniş metal binalar, sıra sıra transformatörler, borular ve birbirine bağlı metrelerce kablo vardı. Kuruluşun ortasındaki geniş merkez binası bütünüyle camdan yapılmıştı. İçi dizi dizi bilgisayarlar ve akla gelen her türlü aletle donanmıştı. Yan gözle Wil'e baktım.

"Gördüm," dedi.

Endüstri tesisini incelerken, birdenbire görüş alanımız genişledi ve binaları kuşbakışı görmeye başladık. Bulunduğumuz yerden, tesisin her köşesinden uzanan metrelerce kablo, lazer ışınları içeren dev kulelere ve diğer yerel istasyonlara enerji sağlıyordu.

"Bunların ne olduğunu biliyor musun?" diye Wil'e sordum.

Başını salladı. "Merkezi enerji tesisi."

Tesisin diğer ucundaki bir hareket dikkatimizi çekti. Ambulanslar ve itfaiye kamyonları büyük bir binanın önünde durdular. Üçüncü katın penceresinden tüyler ürpertici bir ateş yansıdı. Ateş birdenbire parladı ve yer şiddetle sarsılınca bina çatladı. Bir patlama oldu. Havayı moloz ve toz bulutu kapladı. Şiddetle sallanan bina ağır ağır çöktü. Sağ taraftaki binalardan biri de birdenbire alev alev yanmaya başladı.

Tesisin ortasındaki merkez binanın içinde, teknisyenler deli gibi koşuşturmaya başladılar. Sonra sağ taraftan bir kapı açıldı ve eli kolu şemalar ve planlarla dolu bir adam içeriye girdi. Planları ortadaki masanın üstüne açıp büyük bir kararlılık ve güven içinde çalışmaya başladı. Odanın diğer tarafına yürüdü, bazı düğmeleri ve göstergeleri ayarladı. Bir süre sonra yer sarsıntısı kesildi ve yangınlar kontrol altına alındı. Telaşla çalışan adam diğer teknisyenlere talimatlar verdi.

Olaya müdahale eden adama dikkatle bakıp inceledikten sonra Wil'e, "O adam Feyman!" dedim.

Wil yanıt vermeye fırsat bulamadı. Seyrettiğimiz sahne ileriye doğru hızla değişti. Gözlerimizin önünde tesis kurtuldu, sonra yine aynı hızla, işçiler binaları teker teker sökmeye başladılar. Aynı zamanda, yakınlarda bir yerde ufak jenaratörler üretecek daha küçük yeni bir tesis kuruldu. Sonunda tesisin bulunduğu

yer eski doğal haline döndü. Ormanlar oluştu. Küçük birimlerden oluşan yeni tesis kırsal alana yayıldı.

Birdenbire görüş açımız geriye döndü. Ön planda beliren bir adam bizim izlemiş olduğumuz aynı sahneyi izlemeye başladı. Profilinden o adamın Feyman olduğunu anladım; şimdiki doğumundan önce, hayatta neler başarabileceğini tasarlıyordu.

Wil'le birbirimize baktık. "Bu onun Doğum Vizyonun bir bölümü, değil mi?" diye sordum.

Wil başını salladı. "Bunlar onun ruh grubu olmalı. Bakalım onun hakkında neler öğrenebileceğiz."

Dikkatle karşımızdaki gruba odaklandık. Tam o sırada önümüzde başka bir görüntü belirdi. Yine on dokuzuncu yüzyılda savaş kampında komutanın çadırını gördük. Feyman savaş komutanıyla birlikteydi. Hayal kentte gördüğüm adam da komutandı.

Onların birbirlerini etkilemeye çalışmalarını izlerken, ilişkilerinin öyküsünü algılamaya başladık. Taktik konusunda çok iyi bir uzman olan Feyman strateji ve teknolojik gelişmelerden sorumluydu. Saldırıdan önce, komutan kızılderililere çiçek hastalığı mikrobu taşıyan battaniyeler dağıtılmasını emretmişti. Feyman bu taktiğe şiddetle karşı çıkmıştı. Yerli halkın hastalıktan etkilenmesini sakıncalı bulduğu için karşı çıkmamıştı. Bu davranışın politik açıdan savunamayacaklarını ileri sürmüştü.

Washington'da savaşın zaferi kutlanırken, çiçek hastalığı mikrobunun savaşta kullanıldığı haberinin basına sızması üzerine hemen soruşturma açılmıştı. Komutan ve Washington'daki yandaşları Feyman'ı günah keçisi ilan edince, adamın mesleği sönmüştü. Daha sonra komutan politik yaşamında parlak zaferler kazanıp ulusal kahraman ilan edilmişti, ama daha sonra Washington'daki aynı yandaşlarının ihanetine uğrayınca politika sahnesinden silinmişti.

Feyman dostlarından yediği darbeyi asla unutamamış, politik emelleri bir anda yıkılmıştı. Her geçen yıl kini ve öfkesi biraz daha artmıştı. Komutandan savaşın hesabının sorulması için ümitsizce kamuoyu oluşturmaya çalışmıştı. Birkaç gazeteci bir süre bu öykünün peşini bırakmamış, fakat kısa süre sonra halkın bu olaya duyduğu ilgi tümüyle bitmişti ve Feyman iyice gözden düşmüştü. Hayatının sonuna doğru, politik amaçlarına asla ulaşamayacağını farketmiş ve onu aşağılayan komutanını suçlayıp, hükümetin verdiği resmi bir akşam yemeğinde eski politikacıya suikast düzenlemişti, ama nöbetçiler tarafından öldürülmüştü.

Feyman kendi iç güvenliğini ve sevgisini yitirdiği için ölümünden sonra tamamen uyanamamıştı. Yıllarca eski komutanını öldürme girişiminin kötü yazgısından kaçmış olduğuna inanmıştı. Duyduğu nefrete dört elle sarılıp, hayal dünyasında yaşamış ve başka bir suikast düzenleyerek amacına ulaşacağını düşlemiş, her defasında başarısızlığa uğrayıp öldürülmüştü.

Onun yaşam öyküsünü izlerken, eğer askeri kampta birlikte çalıştığı arkadaşı yılmadan onu doğru yola çekmeye çabalamasaydı, Feyman'ın çok daha uzun yıllar hayallerinin esiri olacağını gördüm. Askeri kampta Feyman'la birlikte çalışan adamın yüzü gözlerimin önünde belirince onu tanıdım.

Gözlerimin önündeki görüntüyü yitirmemeye çalışarak, "İşte karşılaştığım gazeteci Joel bu," dedim.

Wil başını sallayarak doğruladı.

Ölümden sonra Joel dış çemberdeki ruh grubunun bir üyesi olmuş ve kendini Feyman'ı uyandırmaya adamıştı. Hayattayken Feyman'la birlikte ordunun kızılderilileri hileyle kandırıp, onlara zalimce oyunlar oynadığını açıklamaya niyetliydi, ama çiçek hastalığı salgın olayını bildiği halde rüşvet ve tehditlerle susturulmuştu. Öldükten sonra yaşamını gözden geçirirken çok

üzülmüş, fakat bilinçli kalmış ve bu işe müdahale etmediği için uçuruma yuvarlanan Feyman'a yardım edeceğine ant içmişti.

Uzun süre sonra Feyman nihayet onun gayretlerine yanıt verip, acıklı yaşam öyküsünü gözden geçirmişti. Aslında on dokuzuncu yüzyılda teknolojinin barışçıl gelişimiyle uğraşan bir mühendis olmak istemişti. Fakat yeni savaş stratejileri ve silahları geliştirerek, komutan gibi savaş kahramanı olma hırsına kapılarak yolundan sapmıştı.

Yaşamlar arasındaki yıllarda, başka bir yaşam vizyonunun yaklaşmakta olduğunu algılamaya başlayınca, yeryüzündeki meslektaşlarına teknolojinin doğru dürüst kullanılması için yardımcı oldu. Önceleri bu işi ağırdan aldı, sonra büyük bir inançla işe sarıldı. Pek yakında insanlığı özgürlüğe kavuşturacak potansiyele sahip kitle-enerjisi aygıtlarının keşfedileceğini, ama bunların yararlı oldukları kadar son derece zararlı olabileceklerini de anlamıştı.

Yeniden doğduğunu hissettiğinide, bu teknoloji üzerinde çalışacağını biliyordu; başarıya ulaşması için, şan şöhret ve gücü eline geçirme hırsıyla tekrar yüzleşmesi gerektiğinin iyice farkındaydı. Vadide, şelalelerin önünde karanlık bir yerde, yeni teknolojiyi kullanarak Dünya Vizyonunu getirmeye çalışmasını gözlerinin önünde canlandırdı.

Feyman görüntüden kaybolmaya başlarken, onun görmekte olduğu sürecin diğer bölümlerini de gözlerimin önünde canlandırabildim. Önce yedi kişilik grup eski deneyimlerini anımsamaya ve tortu halindeki duygulardan arınmaya çalışacaklı. Sonra Sekizinci Bilginin tekniklerini kullanarak bilinçli şekilde enerjilerini yükseltecek; her biri kendi Doğum Vizyonunu açıklayacak ve sonunda titreşim hızını arttırarak yedi bireyin ruh gruplarını birleştirecekti. Elde edilen bilgiden, amaçlanan geleceğimizin anısı tam olarak ortaya çıkacak; nereye gittiğimizi ve yazgımıza

ulaşmak için ne yapmamız gerektiğini gösteren Dünya Vizyonu gözlerimizin önünde canlanacaktı.

Birdenbire Feyman'ın ruh grubuyla birlikte gözlerimin önünde canlanan sahne yok oldu. Wil'le ben orada yalnız kaldık.

Wil'in bakışları canlanmıştı. "Neler olduğunu gördün mü?" diye sordu. "Feyman'ın özgün görevinin üstünde çalıştığı teknolojiyi mükemmel hale getirip, yerel merkezler arasında dağıtmak olduğu anlaşılıyor. Eğer bu gerçeği farkederse, deneyleri durduracak."

"Onu hemen bulmak zorundayız," dedim.

Wil, "Hayır," diye yanıt verdi ve susup düşündü. "Henüz bunun bir yararı dokunmaz. Önce onun yedi kişilik ruh grubunu bulmak zorundayız. Dünya Vizyonunun anısını canlandırabilmek için bütün grubun enerjisinin biraraya toplanması gerek. Anımsama işlevi sırasında enerjilerini arttıran grubun elemanlarını bulmalıyız."

"Tortu halindeki duygulardan arınmayı pek anlayamadım."

Wil bana yaklaştı. "Aklında canlanan diğer görüntüleri anımsıyor musun? Başka zamanlarda bulunduğun yerlerin anıları aklında canlanıyor mu?"

"Evet."

"Bu deneye son verebilecek grup daha önce de birlikte oldular. Eskiden kalan olumsuz duygularından kesinlikle arınmaları gerekir! Hepimizin bu tür duyguları vardır."

Wil bir an uzaklara baktı. "Onuncu Kehanetin öğretilerinden biri de budur. Burada bir tane grup yok ki; binlerce grup var. Hepimizin eski kinlerimizden arınması gerek."

Wil konuşurken, tanıdığım grupların durumlarını düşündüm. Gruptakilerin bazıları hemen birbirlerinden hoşlandıkları halde, kimileri de hiç sebepsiz uyumsuzluk yaratıyorlardı. Doğrusu çok merak ettim; acaba insan kültürü bu bilinçsiz tepkilerin çok derinlerdeki kaynaklarını artık algılamaya hazır mıydı?

Sonra, birdenbire başka bir tiz ses tüm vücudumu titretti. Wil beni yakalayıp kendine doğru çekti. Nerdeyse yüzlerimiz birbirine değecek kadar yakınlaşmıştık. "Deney bu düzeyde devam ederken, tekrar düşersen, geri dönebileceğini sanmıyorum. Diğerlerini hemen bulmamız gerekiyor!" diye bağırdı.

İkinci patlama bizi birbirimizden ayırdı. Kendimi yine aşina olduğum renk cümbüşünün içinde bulunca, tekrar yeryüzü boyutuna döneceğimi anladım. Fakat bu kez hızla fiziksel boyuta düşeceğim yerde, sanki bir şey beni belimden yakalamış gibi bir süre boşlukta sallandım. Kargaşa sona erince, çevremi görmeye çabaladım. Kim olduğunu göremiyordum, ama yanımda birinin durduğunu hissettim. Bu duyguyu biliyordum. Böyle hissetmeme kim neden olurdu?

Sonunda otuz kırk metre uzakta birisinin durduğunu hayal meyal seçebildim. Şekil bana yaklaşıyordu. Bir süre sonra geleni tanıdım. Charlene geliyordu! Benden on metre kadar uzakta durunca, vücudumda bir şeylerin değiştiğini duyumsadım ve birdenbire çok rahatladım. Aynı anda koyu pembe renkli enerji kitlesinin Charlene'i sarmaladığını görünce çok şaşırdım. Birkaç saniye sonra aynı enerji kitlesinin beni sarmalaması şaşkınlığımı bir kat daha arttırdı. Aramızda beş metre bir mesafe kalınca, tatlı bir rehavet vücuduma iyice yayıldı ve beni zevkin doruğuna ulaştırdı. Birdenbire hiçbir şey düşünemedim. Neler oluyordu?

Enerji alanlarımız birbirine dokunacağı an tiz sesler tekrar duyulmaya başladı; yine geriye doğru fırladım ve döne döne düşmeye başladım.

BAĞIŞLAMAK

Kendime gelmeye başlayınca, soğuk ve ıslak bir şeyin sağ yanağıma süründüğünü farkettim. Yattığım yerden hiç kımıldamadan ağır ağır gözlerimi áçtım. Bir an yavru kurtla göz göze geldim. Kurt diken gibi sert kuyruğunu sallayarak beni iyice kokladı, sonra bir sıçrayışta yerden kalkıp oturunca, kurt ok gibi fırlayıp ormana kaçtı.

Alacakaranlıkta, çantamdan çıkardığım çadırımı sık ağaçların arasına kurdum. Yorgunluktan ayakta duracak halim kalmamıştı. Uyku tulumumun içine adeta yıkıldım. Bir süre uyumamak için mücadele ettim. Charlene'le garip buluşmamızı bir türlü unutamıyordum. Öbür boyutta ne arıyordu? Bizi birbirimize çeken neydi?

Ertesi sabah erkenden uyandım. Kurt gibi acıkmıştım. Kendime kahvaltı hazırladım, sonra ihtiyatla küçük dereye kadar yürüdüm. Bir kayanın üstüne çıkıp yüzümü yıkadım, matarama su doldurdum. Kendimi hâlâ yorgun hissediyordum, ama Curtis'i bulmam gerekiyordu.

Doğu yönünden gelen patlama sesini duyunca, birdenbire ayağa fırladım. Çadırıma doğru koşarken, bu Curtis'in işi, diye düşündüm. Bir an korkuyla ürperdim. Sonra telaşla eşyalarımı toplayıp patlama sesinin geldiği yöne doğru yürümeye başladım.

Yarım mil ilerledikten sonra orman sona erdi. Kendimi terkedilmiş bir merada buldum. Yolumun üstündeki ağaçların arasından paslanmış dikenli teller sarkıyordu. Önümde uzanan tarlayı, ağaçları ve onların arkasında yüz metre uzaktaki sık fundalıkları dikkatle gözden geçirdim. Tam o sırada fundalıkların arasından Curtis fırladı ve çılgın gibi bana doğru koşmaya başladı. Elimi sallayınca, beni hemen tanıdı ve koşmaktan vazgeçip ağır ağır yürüdü. Bana yaklaşınca, dikenli tellerin üstünden atlayıp nefes nefese bir ağacın gövdesine yaslandı.

"Ne oldu? Neyi havaya uçurdun?"

Başını salladı. "Pek fazla bir şey yapamadım. Deneyleri yeraltında sürdürüyorlar. Yeterince dinamitim yoktu ve... içerdeki insanlara zarar vermek istemedim. Yalnızca dışardaki çanak anteni havaya uçurdum. Deneylerini bir süre erteleyeceklerini ümit ediyorum."

"Oraya nasıl yaklaştın."

"Dün gece hava kararıktan sonra dinamitleri yerleştirdim. Herhalde buralara kimsenin geleceğini tahmin etmiyorlar, çünkü dışarda çok az nöbetçi var."

Uzaktan gelen kamyonların uğultusunu duyunca sustu. "Bir yolunu bulup bu vadiden çıkıp yardım bulmamız gerek. Artık, hiçbir seçeneğimiz kalmadı. Hepsi buraya gelecek."

"Dur bir dakika, onları durdurabileceğimizi sanıyorum, ama önce Maya ile Charlene'i bulmamız gerek."

Curtis gözlerini iri iri açtı. "Charlene Billings'den mi söz ediyorsun?"

"Evet."

"Onu tanıyorum. Şirket anlaşmaları için bazı araştırmalar yapardı. Onu yıllardır görmemiştim, ama dün gece silahlı birkaç adamla birlikte yeraltındaki sığınağa girerken gördüm."

"Onu esir mi almışlardı?"

Bize doğru gelen kamyonların sesini dinleyen Curtis dalgınlıkla, "Bilmiyorum," dedi. "Haydi hemen buradan kaçalım. Hava kararıncaya kadar saklanacağımız bir yer biliyorum. Fakat acele etmemiz gerek." Arkasını dönüp doğuya baktı. "Yerlerde sahte izler bıraktım, ama onları fazla oyalamayacağımı biliyorum."

"Sana neler olduğunu anlatmam gerek. Wil'i tekrar buldum," dedim.

"Pekâlâ, yolda anlatırsın," dedi ve telaşla yürümeye başladı. "Haydi acele et."

Mağaranın ağzından karşı tepenin eteklerindeki derin vadiye baktım. Hiçbir hareket yoktu. Dikkatle etrafı dinledim, ama en ufacık ses duyamadım. Kuzeydoğuya doğru bir mil kadar ilerlemiştik. Yürürken bir yandan da diğer boyutta neler gördüğümü, Williams'ın haklı olduğuna inandığımı, eğer gruptaki diğer insanları bulur da, Vizyonu daha geniş açıdan anımsarsak bu deneyleri durdurabileceğimizi telaşla anlatmıştım.

Curtis'in benim düşüncelerime karşı koyduğunu hissediyordum. Beni bir süre dinledikten sonra Charlene'le eski dostlukları konusunda ağzında bir şeyler geveledi. Charlene'nin bu deneyle ne gibi bir ilgisi olduğunu bilmediğini açıklayınca düş kırıklığına uğradım. Ayrıca David'le nasıl tanıştıklarını anlattı. Rastlantı eseri karşılaşmışlar ve birbirlerine askerlik anılarını anlatıp dost olmuşlar.

İkimizin de David'i ve Charlene'i tanımamızın dikkate değer önemli bir nokta olduğunu söyledim.

Curtis dalgınlıkla, "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," demiş ve konuyu kapatmıştı. Fakat hepimizin bir nedenle bu vadiye geldiğimizi kanıtlayan başka bir delil olduğunu biliyordum.

Bundan sonra sessizce yürümüştük. Curtis mağarayı aramaya devam etmiş, bulunca da geri dönüp yere düşen çam dallarıyla toprak yoldaki ayak izlerimizi silmişti. Kimsenin bizi görmediğine emin olana kadar dışarda etrafı gözetlemişti.

Curtis arkamdan, "Çorba hazır," diye seslendi. Son kalan hazır çorbayı suyla karıştırıp ispirto ocağının üstünde pişirmiştim. Curtis'in yanına gittim, çorbayı taslara koydum, sonra mağaranın ağzına oturup dışarıya baktık.

Curtis, "Pekâlâ, bu grup yeterince enerjiyi nasıl toplayıp da bu insanları etkileyecek?" diye sordu.

"Nasıl olacağını ben de bilmiyorum, ama hep birlikte bir yolunu buluruz," diye yanıt verdim.

Curtis başını iki yana salladı. "Böyle bir şeyin olasılığına inanmıyorum. Herhalde elimdeki birkaç parça dinamitle onların huzurlarını kaçırdım. Şimdi davranışlarına daha dikkat edeceklerdir. Bu işle uğraşanların sayısını arttıracaklardır, ama deneye son vereceklerini asla tahmin etmiyorum. Havaya uçurduğum çanak antenin yerine yenisini yerleştirecekler. Keşke dinamitleri kapının ağzına koysaydım. Doğrusu bunu yapabilirim, ama Charlene'nin içerde olduğunu bildiğim için gönlüm buna razı olmadı. Kim bilir içerde başka kimler vardı? Patlayıcıların fünyesini kısa zamana ayarlasam, bu kez de beni yakalarlardı... belki beni yakalamaları daha iyi olurdu."

"Hayır, sanmıyorum," dedim. "Hep birlikte başka bir yol bulacağız."

"Nasıl?"

"Bize malum olacak."

Birdenbire hareket halindeki kamyonların gürültüsünü tekrar duyduk. Aynı anda altımızdaki dik tepede bir şeyin hareket ettiğini gördüm.

"Aşağıda biri var," dedim.

Yere çömelip dikkatle baktık. Fundalıkların dibindeki şekil tekrar hareket etti.

Gözlerime inanamadım. Şaşkınlıkla, "Maya bu," dedim.

Uzun süre Curtis'le birbirimize baktık.

Sonunda ben ayağa kalktım. "Aşağıya inip onu buraya getireceğim."

Curtis kolumu yakaladı. "Görünmemeye çalış, eğer kamyonlar bulunduğunuz yere yaklaşırsa, onu bırak ve hemen buraya dön. Sakın kimse seni görmesin."

Başımı salladım ve ihtiyatla tepeden aşağıya koştum. Maya'nın bulunduğu yere yaklaşınca, durup etrafı dinledim. Kamyonlar bulunduğumuz tarafa doğru geliyordu. Alçak sesle Maya'ya seslendim. Bir an korkudan donakaldı, sonra beni tanıdı ve benim bulunduğum kayalık tepeye doğru tırmanmaya başladı.

Boynuma sarılıp, "Seni bulduğuma inanamıyorum!" dedi.

Gizlendiğimiz yere kadar yürümesine yardım ettim ve onu mağaradan içeri soktum. Maya çok yorgun görünüyordu, kollarındaki çiziklerin bir kısmı kanıyordu.

Maya, "Ne oldu?" diye sordu. "Patlamayı duydum sonra da kamyonlar yollara döküldü."

Curtis ayağa kalkmış dışarıyı gözetliyordu. Sinirli bir tavırla, "Bu tarafa doğru geldiğini gören oldu mu?" diye Maya'ya sordu.

"Zannetmiyorum. Saklanarak yürüdüm."

Telaşla onları tanıştırdım. Curtis başını sallayıp, "Ben etrafı kolaçan edeyim," dedi ve mağaradan dışarıya çıkarak gözden kayboldu.

Çantamı açıp ilk yardım kutusunu çıkardım. "Şerifin bürosundaki arkadaşını bulabildin mi?" diye sordum.

"Hayır, kente dönemedim bile. Jandarmalar arka yolları tutmuşlardı. Tanıdığım bir kadınla ona bir not yollayabildim ancak."

Maya'nın bacağındaki derin yaranın üstüne biraz antiseptik merhem sürdüm. "Neden o kadınla birlikte gitmedin de, fikrini değiştirip buraya geri döndün?"

Maya sorularıma yanıt vermeden, merhemi elimden aldı ve diğer yaralarının üstüne sürdü. Sonra, "Neden geri döndüğümü bilmiyorum. Belki de bazı anılar sürekli beni rahatsız ettiği için geri döndüm. Burada neler olup bittiğini anlamak istedim," diye yanıt verdi.

Maya'nın karşısına oturdum ve ondan ayrıldığımdan beri başımdan geçen olayları kabataslak özetledim. Will'le birlikte, grubun geçmişteki olumsuz duygulardan arınıp Dünya Vizyonunu bulma süreci hakkında elde ettiğimiz bilginin özellikle üstünde durdum.

Maya çok etkilenmişti, ama rolünü de kabul etmiş gözüküyordu. "Bakıyorum, artık topallamıyorsun," dedi.

"Evet, topallamamın neden kaynaklandığını anımsayınca sanırım bu sorun ortadan kalktı."

Maya bir an yüzüme baktı. "Burada üç kişiyiz. Williams'la Feyman'ın yedi kişilik ruh grubunu gördüklerini söyledin. Acaba diğerleri nerede?"

"Bilmiyorum. Senin geldiğine sevindim. İnanç ve görüntülemeyi bilen sensin."

Bir korku dalgası yüzünü yalayıp geçti.

Birkaç dakika sonra Curtis mağaranın kapısından içeriye girdi ve olağandışı bir şey görmediğini söyledi. Sonra yere oturup çorbasını içmeye başladı. Uzanıp bir kâse çorba daha doldurup Maya'ya verdim.

Curtis geriye yaslanıp matarasını ona uzattı. "Açık arazide elini kolunu sallayarak buraya gelmen doğrusu büyük cesaret. Nöbetçiler bizi ele geçirebilirdi."

Maya yan gözle bana baktı, sonra kendini savunurcasına, "Kaçmaya çalışıyordum! Sizin burada olduğunuzu bilmiyordum. Eğer kuşlar yol göstermeseydi bu tarafa asla gelmezdim," dedi.

Curtis, "Pekâlâ, ne kadar kötü durumda olduğumuzu anlaman gerek!" diye yanıt verdi. "Deneyleri hâlâ durduramadık." Ayağa kalkıp tekrar dışarı çıktı ve mağaranın ağzında büyük kayanın arkasına oturdu.

Maya, "Öfkesini neden benden çıkarmaya çalışıyor?" diye sordu.

"Bazı şeyler anımsadığını söyledin. Maya, neler anımsadın?"

"Bilmiyorum... galiba, başka bir zaman diliminde başka bir şiddeti engellemeye çabalıyordum. Bu nedenle olayları esrarengiz ve ürkütücü buluyorum."

"Curtis'i tanıyabildin mi?"

Maya düşünmeye çalıştı. "Belki, ama bilmiyorum. Neden sordun?"

"Geçmişteki görüntüler gözlerimin önünde canlanınca, kızılderililerle beyazlar arasındaki savaşta bizim de rol aldığımızı, az önce sana anlattım, değil mi? O savaşta seni öldürdüler, seninle aynı düşünceleri paylaşan biri de seninle birlikte öldü. Sanırım o kişi Curtis'di."

"Beni mi suçluyor? Aman Tanrım, bu nedenle mi bana çok kızgın?"

"Maya, birlikte neler yaptığınızı anımsıyor musun?"

Maya gözlerini kapatıp tekrar düşünmeye çabaladı.

Ansızın gözlerini açıp bana baktı. "Orada bir kızılderili adam da var mıydı? Bir şaman?"

"Evet, onu da öldürdüler."

"Biz bir şeyler düşünüyorduk..." Birdenbire gözlerimin içine baktı. "Hayır, görüntülüyorduk. Savaşı durdurabileceğimizi sandık... İşte bütün anımsadıklarım bu kadar."

"Curtis'le konuşup öfkesini yenmesini söylemen gerek. Anımsama sürecinin bir bölümü de bu."

"Dalga mı geçiyorsun? Bu denli öfkeliyken onunla konuşulur mu!"

"Önce ben gidip onunla konuşurum," dedim ayağa kalkarken.

Maya hafifçe başını salladı ve uzaklara baktı. Mağaranın ağzına kadar yürüdüm, sonra emekleyerek dışarı çıkıp Curtis'in yanına oturdum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Biraz mahcup, yüzüme baktı. "Arkadaşında bir şey beni sinirlendiriyor sanırım."

"Neler hissettiğini tam anlamıyla açıklayabilir misin?"

"Bilmiyorum. Gördüğüm an ona öfke duymaya başladım. Bir numara çevirip bizi ele vereceğini ve yakalatacağını duyumsadım."

"Belki de öldürtebilirdi, değil mi?"

"Evet, belki ölümümüze neden olabilirdi!" Curtis'in sesindeki öfke ikimizi de şaşırttı. Sonra derin bir nefes alıp omuzlarını silkti.

"On dokuzuncu yüzyılda kızılderilerle beyazların arasındaki savaşın görüntülerini sana anlattığımı anımsıyor musun?"

"Şöyle böyle," diye mırıldandı.

"Pekâlâ, o zaman sana söylememiştim, ama sanırım Maya'nın yanında gördüğüm erkek sendin. Curtis, askerler ikinizi de öldürdü."

Başını kaldırıp mağaranın tavanına baktı. "Ona bu nedenle mi kızdığımı düşünüyorsun?"

Gülümsedim.

Tam o sırada garip bir gürültü oldu ve uğultuyu ikimiz de duyduk.

"Allah kahretsin, yine ateşlemeye başladılar."

Onun kolunu sıkıca tuttum. "Curtis, o devirde Maya ile ne yapmaya çalıştığınızı, neden başaramadığınızı ve bu kez olayın farklı olması için ne amaçladığınızı anımsamalısın."

Curtis başını salladı. "Bu söylediklerine inanıp inanmadığımı bile bilmiyorum; bu işe nerden başlayacağımı da bilmiyorum."

"Eğer onunla konuşursan, bir çözüm yolu bulacağını tahmin ediyorum."

Curtis yanıt vermeden yüzüme baktı.

"Deneyecek misin?"

Sonunda razı oldu ve emekleyerek mağaradan içeri girdi. Maya beceriksizce ona gülümsedi.

Curtis, "Sana karşı kaba davrandım, özür dilerim. Galiba çok uzun yıllar önce meydana gelmiş bir olaya duyduğum öfkeyi yansıttım," dedi.

Maya, "Unut gitsin, keşke ne yapmaya çalıştığımızı anımsayabilsem," dedi.

Curtis dikkatle ona baktı. "Senin hastaları iyileştirdiğini anımsar gibiyim." Bana bir göz attı. "Bunu bana sen mi söylemiştin?"

"Sanmıyorum, ama yanılmıyorsun," diye yanıt verdim.

Maya, "Ben doktorum, çalışmalarımda olumlu düşünmeye ve inanca önem veririm."

"İnanç mı? Yani insanları dini görüş açısından mı tedavi ediyorsun?"

"Evet, yalnızca genel anlamda. İnanç dediğim zaman, insanların beklentilerinden kaynaklanan enerji gücünden söz ediyorum. Kliniğimde inancı, geleceğin yaratılmasına yardımcı olmamızı sağlayan bir yol, zihinsel bir süreç olarak anlamaya çalışıyoruz."

Curtis, "Bu çalışmaları ne zamandan beri yürütüyorsun?" diye sordu.

Maya ona, sonra da bana baktı. "Hayat beni hastaları iyileştirmenin yollarını bulmaya hazırladı." Daha önce bana anlattığı yaşam öyküsünü Curtis'e de anlatmaya başladı. Annesinin kanser olma endişe ve korkusuyla yaşadığından söz etti. Maya hayatta nelerle karşılaştığını anlatırken, Curtis'le ben ona sorular sorduk. Anlattıklarını dinlerken ona verdiğimiz enerji yavaş yavaş yüzündeki yorgunluk izlerini silince, gözleri parlamaya başladı. Maya duvara yaslanmaktan vazgeçip dik oturdu.

Curtis, "Annenin endişeleri ve geleceği hakkındaki olumsuz görüşlerinin onun sağlığını etkilediğine inanıyor musun?" diye sordu.

"Evet. İnsanlar özellikle iki tür olayın yaşamlarını etkilemesine yardım ediyorlar: Nelere inanıyoruz ve nelerden korkuyoruz. Fakat bunu bilinçsizce yapıyoruz. Ben bir doktor olarak, bu süreci bilince çıkarırsak birçok şeyin değişeceğine inanıyorum."

Curtis başını salladı. "Fakat bunu nasıl yapacağız?"

Maya yanıt vermedi. Ayağa kalkıp dümdüz karşıya baktı. Yüzünde panik ifadesi belirdi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Ben sadece...ben... savaşlar sırasında meydana gelen olayları gördüm."

Curtis,"Ne gördün?" diye sordu.

Maya ona baktı. "Bir ormanda olduğumuzu anımsadım. Askerler, baruttan tüten dumanlar, her şeyi görebiliyorum."

Curtis derin düşünceye dalmıştı. Herhalde o da bir şeyler anımsıyordu. "Ben de oradaydım," diye mırıldandı. "Neden oradaydım?" Maya'ya döndü. "Beni oraya sen götürdün! Hiçbir şeyden haberim yoktu; ben kongre gözlemcisiydim. Bana birlikte savaşı engelleyebileceğimizi söylemiştin!"

Maya arkasına döndü. Olaylara bir açıklama getirmeye çalıştığı açıkça belli oluyordu. "Savaşı engelleyebileceğimizi zannetmiştim...engellemenin bir yolu vardı...Dur bir dakika, orada olan yalnız biz değildik." Dönüp bana bakınca, yüzünde öfke ifadesi belirmeye başladı. "Sen de oradaydın, ama bizi terkettin. Neden bizi bırakıp gittin?"

Bu sözler gözlerimin önünde beliren daha önceki sahneleri anımsattı. Ve onlara gördüklerimi anlattım. Orada bulunanları tarif ettim; çeşitli kabilelerin yaşlı reislerinden, kendimden ve Charlene'den söz ettim. Yaşlı bir kabile reisinin Maya'nın gayretlerini desteklediğini, fakat zamanı gelmediği için başarıya ulaşamayacağını, kabilelerin henüz doğru vizyonlarını bulamadıklarını açıkladığını, diğer bir reisin de beyaz askerlerin zalimliklerini öfkeyle kınadığını anlattım.

Fransiskan din adamlarıyla başımdan geçen olayları onlara anlattıktan sonra, "Sizin yanınızda kalamazdım. Kaçma ihtiyacından kurtulamazdım. Canımı kurtarmam gerekiyordu. Sizi terkettiğim için özür dilerim," dedim.

Derin düşüncelere dalan Maya'nın hafifçe koluna dokundum. "Yaşlı bilgeler senin yönteminin işe yaramayacağını biliyorlardı; Charlene de atalarımızın bildiklerini henüz anımsamadığımızı doğrulamıştı."

"Öyleyse reislerden biri neden bizim yanımızda kaldı?"

"Çünkü ikinizin yalnız ölmesini istemiyordu."

Maya'ya bakan Curtis, "Ben hiç ölmek istemiyordum! Sen beni kandırdın," diye terslendi.

Maya, "Özür dilerim, ama nerede yanlış yaptığımı anımsamıyorum," dedi.

"Ben nerede yanlış yaptığını biliyorum. Çünkü sen istediğin için savaşı engelleyebileceğini zannettin."

Maya uzun süre onun yüzüne baktıktan sonra gözlerini bana çevirdi. "Evet, haklı. Askerlerin saldırılarına son vermemiz gerektiğini görüntülüyorduk, ama bunu nasıl gerçekleştireceğimizi net bir şekilde göremiyorduk. Yeterince bilgiye sahip olmadığımız için boş yere çabaladık. Herkes inancı değil, korkuyu görüntülüyordu. Bu tıpkı vücudumuzu iyileştirme sürecine benzer. Hayatta neler yapmamız gerektiğini anımsayınca, sağlığımıza kavuşuruz. Şimdi, şu dakikada, insanlığın ne yapması gerektiğini anımsarsak, dünyayı sağlığına kavuşturabiliriz."

Söze karıştım. "Doğuim Vizyonumuz bizlere bireylerin hangi amaçla fiziksel boyuta geldiklerini göstermekle kalmayıp, aynı zamanda, geniş bir vizyonda insanların tarih boyunca ne yapmak istediklerini ve amaçlarına nerede ve nasıl ulaşacaklarını da tüm ayrıntılarıyla açıklar. Şimdi enerjimizi yükseltir ve doğumuzdaki amaçları birbirimizle paylaşırsak, anımsamaya başlarız."

Maya yanıt vermeden, Curtis ayağa fırladı ve mağaranın ağzına doğru yürüdü. "Bir ses duydum, dışarda biri var," dedi.

Maya'yla yanına çömelip, boynumuzu uzatarak dışarıyı görmeye çalıştık. Hiçbir hareket yoktu; sonra ayak sesleri duyduğumu zannettim.

Curtis, "Gidip kontrol edeceğim," dedi ve mağaradan dışarı çıktı.

Yan gözle Maya'ya baktım. "Ben de onunla gitsem iyi olacak."

"Ben de geliyorum."

Curtis'in peşine takılıp tepeden aşağıya indik ve iki vadi arasını kolayca görebileceğimiz bir kayanın arkasına gizlendik. Bir kadınla erkek, bulunduğumuz yerin biraz aşağısındaki kayaların arasındaki fundalıkların içinden batıya doğru ilerliyorlardı.

Maya, "O kadının başı belada!" dedi.

"Nerden biliyorsun?" diye sordum.

"Biliyorum. O kadını sanki bir yerden tanıyorum."

Kadın bir kez arkasını döndü. Adam sağ elindeki silahla onu öfkeyle itekledi.

Maya öne doğru eğilip ikimizin yüzüne baktı. "Gördünüz mü? Bir şeyler yapmamız gerek."

Dikkatle baktım. Kadının saçları sarıydı ve paçalarında büyük cepleri olan yeşil asker pantolonuyla eşofman üstü giymişti. Kadın başını çevirip onu esir alan adama bir şeyler söylerken, bir an bizden tarafa bakınca, yüzünü gördüm.

"O kadın Charlene. Acaba onu nereye götürüyorlar?" dedim.

Curtis, "Kim bilir?" diye yanıt verdi. "Bak, sanırım ona yardım edebilirim, ama oraya yalnız gitmem gerek."

Karşı koydumsa da, Curtis beni dinlemedi. Tepenin sol tarafından ormana doğru gitti. Arkasından baktık. Oradan, vadinin tabanından on metre yükseklikteki başka bir kayanın üstüne sessizce tırmandı.

Maya'ya, "Şimdi Curtis'in tam önünden geçecekler," dedim.

Onların kayalara doğru yürümelerini endişeyle izledik. Tam kayanın önünden geçerlerken, Curtis birdenbire tepeden adamın üstüne atlayıp onu yere devirdi ve adam debelenmeye son verene kadar onun boğazına sarıldı. Charlene korkuyla geri çekilip koşmaya başladı.

Curtis, "Charlene, dur," diye onun arkasından seslendi. Charlene durdu ve çekinerek öne doğru bir adım attı. "Benim adım Curtis Farrell. Deltech Şirketinde birlikte çalışmıştık, anımsadın mı? Buraya sana yardım etmeye geldim."

Anlaşılan Charlene onu tanıdı ve o taraf doğru yürüdü. Maya ve ben ihtiyatla tepeden aşağıya indik. Charlene beni görün-

ce bir an donup kaldı, sonra koşup boynuma sarıldı. Curtis telaşla yanımıza geldi ve bizi itip yere yatırdı.

"Yere yatın. Bizi görebilirler."

Curtis'le birlikte, Charlene'nin gardiyanını cebinde bulduğumuz iple bağladık ve onu çeke çeke tepeye çıkarıp ormana soktuk.

Charlene, "Ona ne yaptınız?" diye sordu.

Curtis adamın ceplerini karıştırıyordu. "Sadece bayılttım. Birazdan kendine gelir."

Maya adamın nabzını ölçtü.

Charlene dönüp elimi tuttu. "Buraya nasıl geldin?"

Derin bir nefes alıp, ona ofisinden bana telefon edip kaybolduğunu haber verdiklerini, kabataslak çizdiği haritayı bulduğumuzu ve onu aramak için vadiye gelişimi anlattım.

Charlene gülümsedi. "O haritayı sana telefon etmek niyetiyle çizmiştim. Fakat sonra aniden yola çıkmam gerekti ve sana haber veremedim..." Sustu ve uzun süre gözlerimin içine bakarak, "Galiba dün seni diğer boyutta gördüm," dedi.

Onu bir kenara çekip diğerlerinin yanından uzaklaştırdım. "Ben de seni gördüm, ama iletişim kuramadım."

Birbirimizin gözlerinin içine bakarken, vücudumun hafifleğini, doruğa ulaştıran bir aşk dalgasının tenimin dışından benliğimi sardığını hissettim. Aynı anda Charlene'nin gözlerinin içinde sanki kendimi kaybettim. Gülümsediğini görünce, onun da aynı duyguları paylaştığını anladım.

Curtis'in yanımıza gelmesiyle büyü bozuldu. Maya'yla birlikte hayretle bize bakıyorlardı.

Dönüp tekrar Charlene baktım. "Olup bitenleri sana anlatmak istiyorum," dedim ve Wil'i yeniden görüşümü, korku kutuplaşmasının anlamını öğrenişimi ve grubun nasıl biraraya toplan-

dığını anlattım. "Charlene, *ölümden sonraki yaşam* boyutuna nasıl geçtin?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Bunların hepsi benim hatam. Düne kadar tehlikeyi bilmiyordum. Bilgilerden Feyman'a ben söz ettim. Sen Peru'dan dönmeden önce, Dokuz Kehaneti bilen başka bir grupla tanıştım ve onlarla birlikte Bilgileri derinlemesine çalıştım. Bana yazdığım mektupta sözünü ettiğin deneyimlerden çoğunu ben de yaşadım. Daha sonra, buradaki kutsal yerlerin her nasılsa Onuncu Bilgiyle bağlantılı olduğunu duyunca, bir arkadaşımla birlikte vadiye geldik. Arkadaşım fazla bir deneyim yaşayamadı. Fakat ben yaşadım, böylece burada kalıp aklımı kurcalayan soruları keşfetmeye karar verdim. Sonra Feyman'la tanıştım. Bildiklerimi ona öğretmem için beni işe aldı. Ve o andan itibaren bir dakika bile yanımdan ayrılmadı. Güvenlik nedeniyle işyerime telefon etmememi istedi. Böylece randevularımı yeniden düzenlemek için mektuplar yazdım, ama şimdi mektuplarımı da el koyduğunu anladım. İşte bu nedenle herkes benim kaybolduğumu düşündü.

"Feyman'la birlikte, bütün enerji girdaplarını keşfettim, özellikle Codder's Knoll'daki ve Şelaleler'dekileri Feyman kendisi enerjiyi duyumsayamıyordu, ama sonra onun elektronik aletlerle bizi izleyerek bir tür enerji profili çıkardığını anladım. Bundan sonra o alandaki girdabın tam yerini elektronik olarak saptayabiliyordu."

Yan gözle Curtis'e baktım. Biliyorum der gibilerden başını salladı.

Charlene'nin gözleri yaşardı. "Bana enerji kaynağını çok ucuza maledip bütün herkesi özgürlüğe kavuşturacak bir proje üstünde çalıştığını söyleyerek beni kandırdı. Deneyler sırasında beni ormanın ayak basılmamış köşelerine gönderdi. Daha son-

ra gerçeği öğrenince, ona hesap sordum ve çok tehlikeli bir iş yaptığını itiraf etti."

Curtis dönüp Charlene'e baktı. "Feyman Carter, Deltech'de başmühendisti, unuttun mu?"

"Hayır. Fakat bu proje tamamen onun kontrolunda. İşin içinde başka bir şirket var ve çalışanların hepsi silahlı. Feyman onların teknisyen olduklarını iddia ediyor. Sonunda oradan ayrılacağımı söyleyince, silahlı adamı başıma dikti. Yaptıklarının hesabını vereceğini söyleyince, güldü ve Orman Hizmetlerinde onunla birlikte çalışan adamları olduğunu söyleyip övündü."

Curtis, "Seni nereye yolluyordu?" diye sordu.

Charlene başını salladı. "Hiçbir fikrim yok."

Curtis, "İşin sırrını öğrendin. Eminim seni bu dünyada yaşatmaz," dedi.

Hepimiz endişe içindeydik. Uzun bir sessizlik oldu.

Sonunda Charlene sessizliği bozdu. "Anlamadığım bir şey var. Feyman neden bu ormana geldi? Enerji noktalarının tam yerini neden saptamak istiyor?"

Curtis'le göz göze geldik. "Bulduğu bu enerji kaynağını vadideki boyutlara açılan yollara odaklayarak bir merkezde yoğunlaştırmayı deniyor. İşte bu nedenle çok tehlikeli."

Charlene'nin Maya'ya bakıp gülümsediğini farkettim. Maya da ona sevgiyle bakıyordu.

Charlene, "Şelalelerin bulunduğu yere gittiğim zaman, diğer bir boyuta geçince bütün anılar zihnime doldu," dedi ve yüzüme baktı. "Bundan sonra birkaç kez diğer boyuta geçebildim. Hatta dün başımda nöbetçi vardı, ama diğer boyuta geçebildim." Yine yüzüme baktı. "Orada seni gördüm..."

Charlene sustu ve diğerlerine baktı. "Eğer her şeyi anımsarsak, bu deneylere son verebileceğimizi gördüm."

Maya dikkatle onu dinliyordu. "Savaş sırasında askerlerle ne yapmak istediğimizi anlamış ve bunun bir işe yaramayacağını bildiğin halde bizi desteklemiştin."

Charlene gülümseyince Maya'nın neden söz ettiğini anımsadığını anladım.

"Hepimiz olanların çoğunu anımsadık," dedim. "Fakat şimdiye kadar, bu kez işi nasıl farklı biçimde yapmayı planladığımızı anımsayamadık. Sen anımsadın mı?"

Charlene başını salladı. "Yalnızca bir kısmını. Devam etmeden önce, birbirimize olan bilinçaltı duygularımızı tanımamız gerek." Sustu ve gözlerimin içine baktı. "Bunların hepsi Onuncu Kehanetin bir bölümü... sadece henüz yazıya dökülmedi. Şimdilik sezgiler halinde geliyor."

Başımı salladım. "Hepimiz bunu biliyoruz."

"Onuncunun bir bölümü Sekizinci Bilginin uzantısıdır. Sekizinci Bilgiyi tam anlamıyla kavrayan grup ancak bu tür açık bir alana yükselir."

Curtis, "Söylediklerini anlayamadım," dedi.

Charlene, "Sekizinci Bilgi diğerlerini manevi yükselişe ulaştırmaktır," diye sözlerine devam etti. "Bir başkasının güzelliğine ve kendi edindiği daha yüksek bilgeliğine odaklanıp enerji göndermeyi bilmektir. Bu süreç grubun enerji ve yaratıcılık kat sayısını arttırır. Ne yazık ki, grubu oluşturan bireyler başka zamanlarda tek başlarına enerjileriyle başkalarını manen yükseltebildikleri halde, birçok grup biraraya geldiklerinde bunu yapmakta zorluk çekerler. Bu durum özellikle işle ilgili gruplarda görülür. Örneğin, bir grup çalışan veya bir tür projeyi gerçekleştirmek için biraraya gelen bir grup insan bu sıkıntıya düşerler. Çünkü bu insanlardan çoğu daha önce de birlikte olmuşlardır ve geçmiş yaşamdaki eski duyguların ortaya çıkması engel yaratır."

"Birlikte çalışacağımız insanları görünce, gerçek nedenini bilmeden, otomatikman onlardan hoşlanmayız. Veya bunun tam aksi de olabilir; yine anlamadığımız nedenlerden dolayı karşımızdaki insan bizden hoşlanmaz. Ortaya çıkan bu duygular kıskançlık, haset, kin, şiddet, suçlama olabilir. Benim açıkça sezinlediğim kadarıyla, grubu oluşturan kimseler eğer bu duyguların nedeni kavrayıp bunlardan arınmazlarsa, hiçbir grup en yüksek potansiyeline ulaşamaz."

Maya öne doğru eğildi. "İşte biz de bunu yapıyorduk: Daha önce birlikte olduğumuz zamanlardan gelen dargınlık ve buna benzer engel çıkaran duygulardan arınmaya çalışıyorduk."

"Doğum Vizyonunu gördün mü?" diye sordum.

Charlene, "Evet, gördüm ama yeterince enerjim yoktu. Çok derinlere inemedim. Yalnızca grupların oluştuğunu ve bu vadideki yedi kişilik grubun bir üyesi olduğumu görebildim. Peki diğerleri nerede?" diye sordu.

Tam o sırada kuzey yönünde çok uzaklardan gelen kamyon gürültüleri dikkatimizi çekti.

Curtis, "Burası çok göz önünde açıklık bir yer. Burada kalamayız, haydi hemen mağaraya dönelim," dedi.

Charlene son lokmayı da ağzına atıp tabağını bana uzattı. Fazla suyumuz yoktu. Bulaşıkları yıkamadan tabakları kirli torbasına sokup tekrar oturdum. Mağaranın kapısından içeri giren Curtis karşıma, Maya'nın yanına oturunca, kadın ona hafifçe gülümsedi. Charlene de sol tarafımda oturuyordu. Ellerini ayaklarını bağlayıp ağzına tıkaç soktuğumuz nöbetçiyi mağaranın dışında bırakmıştık.

Charlene, "Dışarda her şey yolunda mı?" diye Curtis'e sordu.

Curtis biraz sinirli görünüyordu. "Sanırım, fakat kuzeyden bu yana doğru gelen başka gürültüler duydum. Galiba karanlık çökene kadar burada saklanmak zorundayız."

Bir an hepimiz birbirimize baktık ve hepimiz birbirimizin enerjisini yükseltmeye çalıştık.

Sonunda diğerlerine, Feyman'ın ruh grubuyla birlikte Dünya Vizyonuna nasıl ulaşacağımızı gördüğümü anlattım. Sözlerim sona erince Charlene'e, "Bu arınma sürecinde başka neler algıladın?" diye sordum.

Charlene, "Eğer tamamen sevgiye dönmezsek bu sürecin harekete geçmediğini algıladım," diye yanıt verdi.

Curtis, "Bunları söylemek çok kolay, ama bütün sorun yapmakta," dedi.

Hepimiz birbirimize bakınca, enerjinin Maya'ya doğru ilerlediğini aynı anda farkettik.

"Bu işin anahtarı, duyguyu tanıyıp kabul etmek, tam anlamıyla bilincine varmak, sonra da girişimimiz ne denli beceriksizce olursa olsun, bu duygularımızı diğerleriyle dürüstçe paylaşmaktır. Böyle yapmak, sözkonusu duyguyu şimdiki zamanda tam bilinçlendirdikten sonra ait olduğu geçmişe göndermemizi sağlar. Bazı kez tartışarak, konuşarak, olduğu gibi masaya yatırarak duygularımızı tanımlamaya çalışmamız uzun sürer. Ama sonunda kötü duygularımızdan arınıp, en asil duyguya, sevgiye döneriz."

Bir an hepimiz birbirimize bakınca, ortadaki olumsuz duyguların yok olduğunu farkettim.

"Durun bir dakika, Charlene ne olacak? Belki ona karşı hâlâ kötü duygular beslemekteyiz," dedim ve Maya'ya baktım. "Senin bir şeyler hissettiğini biliyorum."

Maya, "Evet," diye yanıtladı. "Fakat hissettiklerim olumlu duygular. Bir tür minnet duyma. Charlene bize destek olup yardım etmeye çalıştı..." Maya sustu ve Charlene'i inceledi. "Bize atalarımız hakkında bir şeyler söylemeye çalıştın. Ama biz senin söylediklerine kulak vermedik."

Charlene'e doğru eğildim. "Seni de öldürdüler mi?"

Onun yerine Maya yanıt verdi. "Hayır, öldürmediler. Askerlere bir kez daha yalvarmaya gitmişti."

"Evet bu doğru. Fakat ben gittiğim zaman askeri birlikler oradan uzaklaşmışlardı."

Maya, "Charlene'e kötü hisler besleyen başka kimse var mı?" diye sordu.

Curtis, "Ben beslemiyorum," dedi.

"Peki sen, Charlene, bize karşı neler hissediyorsun?" diye sordum.

Charlene bir süre hepimizi ayrı ayrı inceledi. "Curtis'e karşı kötü hisler beslemiyorum. Maya'ya karşı hissettiklerimin hepsi olumlu," dedi ve bana baktı. "Sanırım sana biraz içerliyorum."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü hayale kapılmayan, kayıtsız, bağımsız bir insansın. Her işe ancak zaman uygun olunca katılıyorsun."

"Charlene, rahip olduğum zamanlarda o Bilgiler için canımı feda ettim. Bu davranışımın yararsız olacağını da hissetmiştim."

Karşı çıkmama sinirlenen Charlene başını çevirdi.

Maya uzanıp koluma dokundu. "Kendini savunurcasına konuşuyorsun. Böyle yanıt verdiğin zaman, karşındaki onun söylediklerini dinlemediğini, anlamadığını zanneder. Senin hakkında beslediği duyguları aklından çıkarmaz ve seni ikna etmenin yollarını arar. Ya da bilinçaltına atar ve kötü duygular ikinizin arasındaki enerjiyi söndürür. Bu tür duygular her bağlamda engeller ve sorunlar yaratır. Senin hakkında beslediği duygulara anlayış göstermeni öneririm."

Charlene'e baktım. "Ah, onun duygularını anlıyorum. Keşke bunun bir yararı olsa. Eğer cesaretim olsaydı, belki bir şeyler yapabilirdim."

Charlene başını sallayıp gülümsedi.

Maya bana bakıp, "Peki ya sen, Charlene'e karşı beslediğin duygular nedir?" diye sordu.

"Sanırım biraz suçluluk duyuyorum. Kendimi savaş konusunda değil, ama bu durumdan suçluyorum. Birkaç ay her şeyden elimi eteğimi çekmiştim. Peru'dan döner dönmez seninle hemen konuşsaydım, belki bu deneyleri daha önce durdurabilirdik. Ve bugünkü olaylar meydana gelmezdi."

Kimse yanıt vermedi.

Maya, "Açıklamak istediğiniz başka duygular var mı?" diye sordu.

Hepimiz birbirimize baktık.

Bu noktada, Maya'nın yönlendirmesi altında, herkes kendi içindeki bağlantıya odaklandı ve elimizden geldiğince çok enerji üretmeye çalıştık. Çevremdeki güzellikleri duyumsarken, bir sevgi dalgası tüm vücudumu sarmaladı. Mağaranın duvarlarının ve yerinin donuk renkleri canlanıp parlamaya başladı. Herkesin yüzü enerjiyle parlıyordu. Sırtımın ürperdiğini hissettim.

Maya, "Şimdi, artık bu kez ne yapacağımıza karar vermeye hazırız," dedi ve derin düşünceye daldı. "Ben... ben bunun böyle olacağını biliyordum. Doğum Vizyonumun bir bölümü bu. Yükseltme sürecine öncülük edeceğim. Kızılderililerle beyazların arasındaki savaşı durdurmaya çalıştığımız zaman bunu nasıl yapacağımızı bilmiyorduk."

O konuşurken, Maya'nın arkasındaki mağara duvarının üstündeki bir kıpırtı dikkatimi çekti. Önce duvara ışık yansıdığını düşündüm, fakat sonra, daha önce Maya'nın ruh grubunu izlerken gördüğüm koyu yeşil tondaki ışığın bir benzeri olduğunu

farkettim. Dikkatimi ışığın üstüne yöneltmeye çalışırken, ışık genişledi ve duvarın önünde büyük holografik sahnede belli belirsiz insana benzer şekiller belirdi. Dönüp diğerlerine baktım; görüntüyü benden başka gören yoktu.

Bunun Maya'nın ruh grubu olduğunu biliyordum. Ve bunu farkedince, sezgisel bilgiler algılamaya başladım. Maya'nın Doğum Vizyonunu, böyle özel bir aileye sahip olma isteğini, annesinin hastalığının sonunda onu tıp bilimine ittiğini, akıl ve beden bağlantısına özellikle ilgi duyduğunu ve şimdi mağaranın içinde toplandığımızı görebiliyordum. Bilincini arındırıp enerjisini yükseltmezse, hiçbir grubun tam anlamıyla yaratıcı güce ulaşamayacağını kulaklarımla işitmiş gibi oldum.

Şimdi Maya, "Olumsuz duygulardan arındıktan sonra, grup güç mücadelelerini ve saplantılarını kolayca aşıp, tüm yaratıcılığına kavuşabilir," diyordu. "Fakat bunu çok bilinçli bir biçimde, karşımızdaki her yüzde onun kendi yüksek ifadesini bularak yapabiliriz."

Curtis'in boş bakışlarını görünce, Maya açıklamasını sürdürdü. "Sekizinci Bilgi bunu çok iyi açıklıyor. Eğer karşımızdaki insanın yüzüne dikkatle bakarsak, orada olabilecek her türlü engeli ya da ego savunmasını aşıp bireyin hakiki ifadesini, gerçek benliğini görürüz. Genelde, insanların çoğu birisiyle konuşurken, karşısındakinin neresine dikkat edeceğini bilemez. Gözlerine mi? İki göze birden dikkatle bakmak zor olamaz mı? Öyleyse hangi göze bakmalı? Ya da en çok göze batan burun veya ağız gibi yüz hatlarına mı bakmalı? Buna benzer sorular akla gelir.

"Aslında, ışığı ve gölgeleriyle eşi bulunmayan hatlardan oluşan tüm yüze odaklanmak gerekir. Bu yüz hatlarının tümünde, ruhu ayna gibi sergileyen hakiki ifadeyi görebiliriz. Sevgiyle yaklaşınca, sevgi enerjisi karşımızdaki insanın benliğini yükseltir

ve onun en büyük yetenekleri yerine oturunca karşımızdaki insanın gözlerimizin önünde değiştiğine tanık oluruz.

"Ünlü öğretmenlerin hepsi öğrencilerine bu tür enerji verirler. Ve bu nedenle ünlü olmuşlardır. Fakat her üyesiyle böyle bir etkileşim içindeki gruplarda etki daha da büyük olur; çünkü herkes bir diğerine enerji gönderir ve grubun bütün üyeleri gerektiğinde kullanabileceği bu enerjiyle yeni akıl düzeyine erişir. Ve birbirlerine gönderdikleri bu büyük enerji 'sera' etkisi yaratır."

Maya'nın yüksek ifadesini bulmaya çalışmasını izledim. Artık ne yorgun, ne de isteksiz görünüyordu. Bunun yerine yüz hatlarında daha önce farketmediğim bir kararlılık ve zekâ göze çarpıyordu. Diğerlerine de bir göz atınca, onların da aynı şekilde Maya'ya odaklandıklarını gördüm. Tekrar ona baktığımda, ruh grubunun yeşil tondaki ışığını aldığını farkettim. Onlardan sadece bilgi almakla kalmıyor; onlara bir tür uyum sağlıyordu.

Maya konuşmayı kesti ve derin nefes aldı. Enerjinin değişip ondan uzaklaştığını hissettim.

Curtis, "Grupların özellikle çalışma ortamlarında çok yüksek düzeyde etkinlik göstereceklerini biliyordum," dedi. "Ama şimdiye dek bu konuda deneyimim olmamıştı... iş dünyasını ve bu alandaki yaratıcılığa ilişkin görüşlerimizi değiştirmek için bu boyuta geldiğimi biliyorum. Bunu yaptığımız zaman yeni enerji kaynaklarını doğru yolda kullanabilir ve Dokuzuncu Bilginin üretim otomasyonunu uygulayabiliriz."

Bir an susup, düşündü, sonra sözlerine devam etti. "Genellikle iş dünyasından söz ederken, kontroldan çıkmış, vicdansız, açgözlü zorba sıfatlarını yakıştırırız. Ve geçmişte aynen bu sıfatlara uygundu. Fakat iş âleminin de yeni bir manevi uyanışa doğru gittiğini hissediyorum ve yeni bir iş ahlakına gereksinimiz var."

O anda Curtis'in tam arkasında başka bir ışığın hareket ettiğini gördüm. Birkaç saniye dikkatle bakınca, onun ruh grubunun da şekillendiğini gördüm. Maya'nın ruh grubunda olduğu gibi, şekillenen görüntülere odaklanınca yine onların kolektif bilgilerini algılamaya başladım. Curtis İkinci Dünya Savaşından hemen sonra, endüstri devrimi zirvesine ulaştığı zaman doğmuştu. Nükleer güç materyalist dünya görüşünün son zaferi ve şok edici dehşeti olmuştu. Curtis teknolojik ilerlemenin şimdi bilinçli hale getirilebileceği ve bu bilinçle yazgısındaki amacına doğru hareket ettirilebileceği görüşüyle dünyaya gelmişti.

"Ancak şimdi iş hayatının nasıl evrim geçirdiğini ve bunun sonucu olan yeni teknolojiyi bilinçli bir biçimde anlamaya hazırız," dedi Curtis. "Tüm ölçüler yerli yerinde. Ekonomide en önemli istatistik kategorilerden birinin üretkenlik endeksi olması bir rastlantı değil: Toplumumuzdaki her bireyin ne kadar mal ve hizmet ürettiğini gösteriyor. Yeni teknolojik buluşlar ve doğal kaynaklarla enerjinin daha geniş kapsamlı kullanımı üretkenliği sürekli olarak arttırmıştır. Yıllar boyunca birey her zamankinden çok yaratma yolları bulmuştur."

Curtis konuşurken, aklıma bir fikir geldi. Önce düşüncemi açıklamak istemedim, fakat sonra hepsi bana bakınca, konuşma gereği hissettim. "Ekonomik büyümenin yol açtığı çevresel zarar, iş âlemine doğal bir sınırlama getirmiyor mu? Böyle devam edemeyiz, çünkü çevremiz kelimenin tam anlamıyla dökülüyor. Okyanuslardaki balıkları zehirli olduğu için yiyemiyoruz. Kanser oranı akıl almaz hızla yükseliyor. Tıp dergileri böcek ilacı kalıntıları olasılığına karşı hamile kadınların ve çocukların ticari amaçla yetiştirilen sebzeleri yememelerini öneriyor. Eğer bu böyle devam ederse çocuklarımıza nasıl bir dünya bırakacağımızı hiç düşündünüz mü?"

Bu sözleri söyler söylemez, daha önce Joel'in çevre kirliliği hakkındaki açıklamalarını anımsadım. Aynı korkuyla enerjimin düştüğünü hissettim.

Benim hakiki ifademi görmek için diğerleri dikkatle bana bakınca, birdenbire enerji dalgasıyla sarsıldım. Ve hemen tekrar iç bağlantımı kurdum.

Curtis, "Evet haklısın," dedi. "Neyse ki, bu soruna bizim yanıtımız değişmek üzere. Bir enerji gezegeninde, organik bir gezegende yaşadığımızı unutup, karanlık bir tünelde ilerlercesine, teknolojide bilinçsizce ilerledik. Fakat bu işin en yaratıcı alanlarından birisi çevre kirliliğini kontrol altına almak.

"Bizim sorunumuz çevreyi kirletenlerle hükümetin mücadele etmesini beklememiz. Çevreyi kirletme uzun süredir yasalara aykırı, ama kimyasal atıkların yasadışı dökülmesini veya biriken dumanları gece yarısı salıvermeyi engelleyecek yeterli kamu denetimi hiçbir zaman olmayacak. Biyosferi kirletme sorunu ancak tehlikeyi kavrayan vatandaşların eyleme geçmesiyle çözülür. Bir anlamda, işveren ve çalışanların kendilerini denetim altına almaları gerek."

Maya öne doğru eğildi. "Ekonominin gelişmesinde başka bir sorun daha görüyorum. Ekonomi otomasyona döndükçe, işlerini yitiren işçiler yaşamlarını nasıl sürdürecekler? Nüfusun çoğunluğunu oluşturan orta sınıf hızla yok oluyor."

Curtis gülümserken gözleri parladı. Ruh grubunun görüntüsü arkasında belirdi. "İşlerini kaybeden insanlar sezgileriyle eşzamanlı yaşamayı öğrenecekler. Bu işin geri dönüşü olmadığını hepimizin anlaması gerek. Artık bilgi çağında yaşıyoruz. Herkes elinden geldiğince kendisini en iyi şekilde eğitecek ve kendine uygun bir işde uzmanlaşacak; böylece başkalarına danışmanlık yapmak ya da diğer hizmetlerde bizzat çalışmak için doğru yerde bulunacak. Otomasyonda teknik ilerledikçe, dünya daha çabuk değiştikçe öğrenme gereği duyduğumuz bilgileri ehil kişilerden tam zamanında alma ihtiyacımız da artacak. Bunun için resmi eğitim gerekmiyor; kendini eğiterek bir uzmanlık alanı yaratması yeterli olacak."

"Fakat bu akışın tüm ekonomiye optimal biçimde yerleştirilmesi için, iş dünyasının bildirilen amaçlarının daha yüksek bir bilince erişmesi gerek. İşe evrim görüşüyle yaklaşırsak bize yol gösteren sezgilerimiz daha berraklaşır. Sorularımızın içeriğini değiştirmeliyiz. Hangi ürünü veya hangi hizmeti geliştirirsem daha çok para kazanırım sorusu yerine, çevrenin hassas dengesini bozmadan dünyayı özgürleştirecek, bilgilendirecek ve daha iyi bir yer yapacak neler üretebilirim," diye sormalıyız.

"Serbest girişimciliği yeni ahlak kurallarıyla dengelemekteyiz. Nerede olursak olalım, şu soruyu soracak kadar uyanık davranmalıyız: Neler yaratıyor ya da üretiyoruz? Bunlar bilinçli olarak teknolojinin yaratılmasındaki amaca hizmet ediyor mu, yani gündelik yaşamımızı kolaylaştırıyor mu? Bu sayede yaşamımızın yönünü yalnızca hayatta kalmak ve konfordan, manevi bilgi alışverişine çevirebilir miyiz? Bu evrimde hepimizin üstüne düşen roller var. Yaşamı devam ettirmek için gerekli maliyeti hep aşağıya çekmeliyiz; öyle ki, sonunda hayatta kalmanın temel araçları bedava olmalı."

"Piyasanın dayanabileceği kadar fiyatları yükseltmektense, ekonomiyi gitmesini istediğimiz yere yöneltecek biçimde, fiyatları belli bir oranda düşürecek yeni bir iş ahlakı izlersek, gerçekten aydınlanmış kapitalizme doğru yol alabiliriz. Bu, Dokuzuncu Bilgide öngörülen ondalık zekâtın iş dünyasındaki karşılığı olacak."

Charlene dönüp ona baktı. Yüzü ışıl ışıl parlıyordu. "Ne demek istediğini anladım. Eğer tüm fiyatlarda yüzde on indirim ya-

pılırsa, üreticilerin hammadde ve malzeme fiyatları da düşeceğinden, herkes için hayat ucuzlayacak."

"Doğru. Fakat sanayi atıklarının ve çevrenin kirlenmesine neden olan diğer etkenlerin gerçek maliyetleri hesap edilince belki kısa süre bazı fiyatlar artabilir. Ama zamanla fiyatlar sistemli şekilde düşecektir."

"Piyasanın zorlamasıyla zaman zaman zaten böyle olmuyor mu?" diye sordum.

Curtis, "Evet, oluyor," dedi. "Ama daha bilinçli yaparsak bunu hızlandırabiliriz. Biliyorsun, Dokuzuncu Bilgi, enerji kaynaklarını çok ucuza maletmeyi keşfettiğimiz zaman bu sürecin geniş kitlelere yayılacağından söz ediyordu. Anladığım kadarıyla Feyman bunu yapacak. Fakat serbest yönde değişimi sağlayabilmek için enerjinin çok ucuza maledilmesi gerekiyor."

İyice esinlendiği konuşurken belli oluyordu. Başını çevirip dikkatle gözlerimin içine baktı.

"Ben bu ekonomik düşünceye katkıda bulunmak için geldim. Bu gerçeği hiç bu denli net görmemiştim. Bu nedenle başka yaşam deneyimlerimin olmasını istedim; bu mesajı iletirken hazırlıklı olmak istiyordum."

Maya, "Sence fark yaratacak kadar yeterli sayıda insan fiyat indirmeye razı olacak mıdır? Özellikle ceplerinden çıkacak parayı düşünecekler. Bu insan doğasına biraz aykırı değil mi?" diye sordu.

Curtis yanıt vermedi. Sanki bu sorunun yanıtını ben biliyormuşum gibi, diğerleriyle birlikte dikkatle bana baktı. Enerjimin değiştiğini hissedince, bir süre yanıt vermedim.

Sonunda, "Curtis haklı," dedim. "Kısa vadede kişisel kârlarımız belki eksilecek ama bunu yapacağız. Dokuzuncu ve Onuncu Bilgileri tam anlamıyla kavramadıkça, zaten bu konuştuklarımızın hiç anlamı yok. Eğer insan yaşamanın, anlamsız ve dost

olmayan bir dünyada yalnızca kişisel hayatta kalma çabası olduğunu düşünürse, o zaman tüm aklını olabildiğince rahat yaşamaya ve çocuklarının da aynı fırsatlardan yararlanmalarını sağlamaya vermesi hiç de anlamsız değil. Fakat eğer insanlar ilk dokuz Bilgiyi tam anlamıyla kavrayıp, yaşamı manevi sorumluluklarla yüklü manevi bir evrim olarak görebilirlerse, o zaman görüşümüz kökünden değişir.

"Onuncu Bilgiyi bir kez anlamaya başladık mı, doğum sürecini *ölümden sonraki yaşam* açısından görebiliriz. Tanrısal evrenle yeryüzünü aynı hizaya getirmek amacıyla dünya boyutuna indiğimizi de anlayabiliriz. Ayrıca fırsat ve başarı çok gizemli bir süreçtir. Eğer ekonomik yaşamımızı geniş kapsamlı bir plan içinde yürütürsek, eşzamanda aynı işi yapan insanlarla karşılaşınca, birdenbire başarının ve zenginliğin yolu bize açılacaktır.

"Bunu yapacağız, çünkü bireysel sezgiler ve rastlantılar bizi o yöne götürecektir. Doğum Vizyonlarımızı daha berrak biçimde anımsayınca, bu dünyaya belirli katkılarda bulunmak amacıyla geldiğimizi anlayacağız. Ve daha önemlisi, eğer bu sezgilere kulak vermezsek, yalnızca esinlenmenin ve rastlantıların büyüsü ve canlılığı ortadan yok olmayacak, aynı zamanda *ölümden sonraki yaşamda* dünyadaki eylemlerimizi tekrar gözden geçirirken hatalarımızla yüzleşmek zorunda kalacağız."

Charlene ve Maya'nın şaşkınlıkla arkamdaki boşluğa baktıklarını farkedince, birdenbire sustum ve arkama dönüp baktım; arkamda, belli belirsiz kendi ruh grubumu gördüm. Sanki mağaranın duvarları yokmuş gibi, düzinelerce varlık uzakta kaybolup gidiyordu.

Curtis, "Hepiniz nereye bakıyorsunuz?" diye sordu.

Charlene, "Onun ruh grubuna bakıyoruz. Şelalelerin yanında da bu ruh gruplarını görmüştüm," diye yanıt verdi.

"Maya ve Curtis'in arkasında da ruh gruplarını gördüm," dedim.

Maya dönüp arkasındaki boşluğa baktı. Oradaki grupta bir kıvılcımlanma oldu ve sonra ortaya çıktılar.

Curtis, "Hiçbir şey görmüyorum. Neredeler?" diye sordu.

Maya şaşkınlıkla bakmaya devam etti. Bütün grupları görmediği anlaşılıyordu. "Bize yardım ediyorlar, değil mi? Aradığımız vizyonu bize gösterebilirler."

Maya'nın dudaklarının arasından bu sözler dökülür dökülmez, bütün gruplar belirgin biçimde bizden uzaklaştılar ve görünmez oldular.

Maya, "Ne oldu?" diye sordu.

"Beklentilerin onları kaçırdı. Eğer ilahi enerjiyle kendi iç bağlantın yerine onların enerjisiyle bağlantı kurmaya kalkışırsan, senden uzaklaşıyorlar. Bağımlı olmaya izin vermiyorlar. Aynı şey benim de başıma geldi," dedim.

Charlene başını sallayıp beni onayladı. "Benim de başıma geldi. Onlar tıpkı bir aile gibi. Düşüncelerimizle onlara bağlıyız, ama ilahi güç kaynağıyla kendi bağlantımızı sürdürmek zorundayız. Onlarla bağlantı kurduğumuz zaman, ancak onların bilgilerinden yararlanabiliyoruz. Aslında bu bilgilerde bizim kendi yüksek düzeydeki belleğimiz."

Maya, "Bizim anılarımızı onlar mı saklıyor?" diye sordu.

Charlene bana bakarak, "Evet," diye yanıt verdi. Bana bir şey söylemek üzereyken sustu ve bir an düşüncelere daldı. Sonunda, "Diğer boyutlarda gördüklerimi anlamaya başladım. *Ölümden sonraki yaşamda* hepimiz belirli bir ruh grubuna bağlıyız ve bu gruplardan her biri belirli bir görüş açısı ya da bir gerçeği insanlığa sunuyor."

Yan gözle bana baktı. "Örneğin, sen yaşamın felsefi kavramlarını geliştirmemize yardımcı olan gruba bağlısın. Bu gruba

bağlı olan herkes manevi gerçeği en iyi ve en anlaşılır biçimde tarif etmenin yollarını arar. Çok yoğun olduğun için, karmaşık bilgileri net biçimde açıklamanın yollarını keşfetmeye uğraşıyorsun."

Soru sorarcasına yüzüne bakınca, kahkahalarla gülmeye başladı.

Bana güvence vermeye çalışarak, "Bu bulunmaz bir yetenek," dedi.

Maya'ya dönüp, "Ve Maya, senin ruh grubun sağlık ve kendini iyi hissetme konusuyla ilgili. Onlar hücrelerimizin en verimli şekilde çalışmasını ve enerji dolu olmasını sağlayarak duygusal engellerimizi bulup hastalığa dönüşmeden ortadan kaldırarak fiziksel boyutu sağlamlaştırdıklarına inanıyorlar.

"Curtis'in grubu geniş kapsamda teknolojinin kullanımını ve ticaret kavramını dönüştürecek. İnsanlık tarihi boyunca, bu grup para ve kapitalizm için en ideal kavramları ve manevi değerleri bulmaya çalışıyor."

Charlene sözlerine ara verdi, ama onun arkasında kıvılcımlar saçan şekilleri görebiliyordum.

"Pekâlâ, ya sen Charlene? Senin grubun ne yapıyor?" diye sordum.

"Bizler araştırmacı gazeteciyiz. İnsanların birbirlerinin bilgisinden yararlanıp bunu takdir etmelerine çalışıyoruz. Gazetecilik aslında yaşamın derinliklerine inip, insanların ve örgütlerin inançlarını, gerçek varlıklarını araştırmaktır. Ve bunları, şimdi birbirimizi gördüğümüz şekilde, olumlu mesajlarla iletip, dünyaya yararlı olmaya çalışıyoruz."

Joel'le yaptığım sohbeti ve özellikle onun kuşkuculuğunu anımsayınca, "Gazetecilerin bu amaçla çalıştıklarına inanmak zor," dedim.

Charlene, "Şimdilik bu söylediklerimi yapmıyoruz. Fakat bu meslek evrimini tamamladıktan sonra sözünü ettiğim ideal noktaya erişecek. Bu bizim yazgımızda var. Kendimize güvenimiz artıp, eski dünya görüşünden kaynaklanan 'kazanma' gereksiniminden kurtulunca, enerjiyi ve statüyü kendi yolumuza çekeceğiz.

"Doğmadan önce neden bu tür bir aile seçtiğimi çok iyi anladım. Ailemde herkes çok meraklıydı. Bilgi toplama gereksinimini ve heyecanını onlardan aldım. Bu nedenle uzun süreler gazetecilik yaptıktan sonra araştırma firmasında çalışmaya başladım. Gazetecilik ahlakını yerleştirmek ve sonra hep biraraya gelip..."

Sözlerine ara verdi ve tekrar derin düşüncelere daldı. Mağaranın tabanına bakarken gözleri irileşti. "Dünya Vizyonunu nasıl getireceğimizi biliyorum. Doğum Vizyonlarımızı anımsadıktan sonra bütün grup anılarımızı birleştirirsek, diğer boyuttaki ruh gruplarımızın daha fazla anımsamamıza yardımcı olacak güçlerini de katarsak, sonunda geniş kapsamda Dünya Vizyonunu görebiliriz."

Hepimiz hayretle ona baktık.

Açıklamasını sürdürdü."Konuyu bir bütün olarak ele alın. Yeryüzündeki tüm insanların bir ruh grubu var. Ve bu ruh grupları gezegende varolan doktorluk, avukatlık, muhasebecilik, bilgisayar uzmanlığı, çiftçilik gibi insanların her alanda çalıştıkları çeşitli meslekleri temsil ediyor.

"Her birimiz uyanıp Doğum Vizyonlarımızı -bu dünyaya neden geldiğimizi- anımsayınca, ait olduğumuz meslek grupları, diğer boyuttaki ruh grubumuzla aynı hizaya geliyor ve yeryüzündeki bütün meslek grupları amacının gerçek ruhuna doğru ilerleyip, insan toplumuna hizmet için üstelendiği rolü gerçekleştiriyor."

Hepimiz büyülenmiş gibi ona baktık.

Charlene, "Biz gazeteciler," diye konuşmaya devam etti. "Tarih boyunca biz gazeteciler kültürün içindeki en meraklı bireyleriz. Diğerlerinin neler yaptıklarını araştırırız. Birkaç yüzyıl önce mesleğimizi bilinçli bir şekilde belirledik. O günden beri medyanın kullanım alanını genişletmeye çalışıyoruz. Haber programlarımızla daha geniş kitlelere ulaşıyoruz. Fakat herkes gibi biz de güvensizlik içinde bocalıyoruz. Diğer insanların ilgisini ve enerjisini çekmek için, şiddet ve olumsuzluk içeren haberlerin daha fazla satacağını düşünerek, gitgide daha çok sansasyonel öykü üretmeye başladık.

"Fakat gerçek rolümüz bu değil. Manevi bir görevimiz var. Maneviyatımızı geliştirip diğer insanları derinlemesine algılamamız gerek. Çeşitli ruh gruplarıyla iletişim kurup, bu gruplardaki bireylerin diğer insanlara gerçekleri göstermek için neler yaptıklarını görmeliyiz.

"Bu durum her meslek grubu için geçerlidir; hepimiz amacımızı öğrenmek ve mesajımızı almak üzere uyanıyoruz. Bu olay bütün gezegene yayılınca, daha ileriye gidebileceğiz. Bu arada şimdi yaptığımız gibi, kendi özel ruh gruplarımızın dışındaki insanlarla yakın manevi ilişkiler kurabiliriz. Hepimiz Doğum Vizyonlarımızı paylaşıp birlikte titreşimlerimizi artırdık. Ve bu yalnızca insan toplumunu değiştirmekle kalmayıp, *aynı zamanda ölümden sonraki yaşamdaki* kültürü de değiştiriyor.

"Önce, her birimizin ruh grupları yeryüzünde bizimle, biz de onlarla titreşimlerle birbirimize yaklaşıyoruz. İki boyut birbirine açılıyor. Bu yakınlaşmadan dolayı iki boyut arasında iletişim kurabiliyoruz. *Ölümden sonraki yaşamdaki* ruhları görebiliyor, onların anılarını ve bilgilerini algılayabiliyoruz. Ve bu durum dünyada hızla artıyor."

Charlene konuşurken, her birimizin arkasındaki ruh gruplarının genişleyip yayıldıklarını ve birbirlerine dokunarak çevremizde aralıksız bir daire oluşturduklarını farkettim. Bu yakınlaşma beni sarsarak daha da yüksek bir bilince doğru itti.

Charlene de bunu hissetmişti. Derin bir nefes aldı ve kelimelerin üstüne basa basa konuşmaya başladı. *Ölümden sonraki yaşamda* meydana gelen olaylardan biri de grupların aynı ses titreşimlerine girerek birbirlerine yaklaşmalarıdır. İşte bu nedenle, dünya gökyüzündeki ruhların birincil odağıdır. Onlar kendi başlarına birleşemezler. Ruh gruplarının çoğu parçalar halindedir; bir görünüp bir kaybolan düşüncelerin imgesel dünyasında yaşadıkları için gerçeklik de gelişigüzeldir. Burada olduğu gibi, doğal dünyanın geri plandaki sahnesinin sağlam temellerini oluşturan atomik yapı orada yoktur. Bu sahnede meydana gelenler bizi etkiler, fakat ortaya çıkan fikirler yavaş yavaş anlaşılınca, gelecekte neler olmasını istediğimize oybirliğiyle karar veririz. Oybirliğiyle vardığımız uzlaşma, yeryüzündeki vizyonun birleşmesiyle, *ölümden sonraki yaşam* boyutundaki ruhları biraraya toplar. Yeryüzü boyutunun dikkate alınması gerekir, çünkü ruhların gerçek birleşmesi bu boyutta meydana gelir.

"Tarih boyunca insanlığın ileriye doğru adım atmasının arkasında bu süreç yatar. *Ölümden sonraki yaşamda* varolan ruh grupları Dünya Vizyonunu kavrarlar. Fiziksel dünyanın geçirdiği evrimi ve kapalı boyutların vizyonunu anlayabilirler, ama buna ancak, gerçek dünyada uzlaşmayı sağlamayı ümit eden bireyler teker teker fiziksel boyutta doğduktan sonra ulaşılır. Evrim, her iki boyut adına fiziksel arenada sergilenen bir tiyatro oyunudur. Neler olduğunu bilinçli bir şekilde anımsarsak, şimdi biz bu oyunu zirveye çıkarabiliriz."

Charlene parmağını bize doğru salladı. "Şimdi hep birlikte bu uyanışı anımsıyoruz. Gezegenin her yerinde bizim gibi grupların tümü de uyanıp, anımsayacak. Bizler Vizyonun tümünün

bir parçasına sahibiz. Ve bildiklerimizi paylaşıp ruh gruplarımızı birleştirince, tablonun tümü bilincimizde canlanacak."

Birdenbire mağaranın tabanı hafifçe sallanınca, Charlene sustu. Tavandan aşağıya toz tanecikleri döküldü. Aynı anda uğultuyu tekrar duyduk, ama bu kez sesler uyumsuz değil, çok ahenkliydi.

Curtis, "Aman Tanrım! Doğru ayarlamayı yapmak üzereler. Hemen sığınağa geri dönmeliyiz," dedi ve grubun enerji düzeyi yükselirken, ayağa kalkmaya çalıştı.

Ben, "Dur, orada ne yapacağız?" dedim. "Hava kararıncaya kadar beklemeye karar vermiştik. Gün henüz sona ermedi. Dışarsı aydınlık. Bence burada kalalım. Enerji düzeyimizi çok yükseltik, ama henüz süreci tamamlayamadık. Duygusal tortulardan arındık ve enerjimizi yükseltip, Doğum Vizyonlarımızı paylaştık, ama Dünya Vizyonunu henüz görmedik. Eğer burada, güvenceli yerde kalırsak, enerjimizi daha fazla yükseltip, daha ileriye gitmeye çalışırız. Sizinle konuşurken şimdi, karanlıkta hep birlikte tekrar vadiye inişimiz gözlerimin önünde canlandı."

Curtis, "Bunun için artık çok geç. Artık deney tamamlanmaya hazır. Hemen oraya gidip bir şeyler yapmamamız gerek," dedi.

Kaşlarımı çatıp onun yüzüne baktım. "Charlene'i öldürebileceklerini söylemiştin. Eğer yakalanırsak bizi de öldürürler."

Maya başını ellerinin arasına aldı. Panik duygusundan kurtulmaya çabalayan Curtis de uzaklara bakıyordu.

Sonunda Curtis, "Ben gidiyorum," dedi.

Charlene öne doğru eğilip, "Birbirimizden ayrılmasak daha iyi," dedi.

Bir an onun on dokuzuncu yüzyılda kızılderili giysisiyle bakir ormandaki hali gözlerimin önünde canlandı. Fakat görüntü hızla kayboldu.

Maya ayağa kalktı. "Charlene haklı. Birbirimizden ayrılmayalım, belki bunun bize bir yararı dokunur ve onların ne yaptıklarını görebiliriz," dedi.

Mağaranın ağzından dışarıya baktım. İçime kök salan isteksizlik duygusu kıpırdamaya başlamıştı. "Peki, dışardaki ellerini va ayaklarını bağladığımız adam ne olacak?"

Curtis, "Onu mağaranın içine sürükleyip bırakırız. Eğer birini bulabilirsek, sabah buraya gönderip onu aldırırız," dedi.

Charlene'le göz göze geldik, sonra başımızı sallayarak Curtis'i onayladık.

GELECEĞİ ANIMSAMAK

Yere çömelip tepenin kenarından aşağıdaki uçsuz bucaksız vadiye baktık. Alacakaranlıkta sıradışı bir şey görmedim; hiçbir hareket yoktu. Nöbetçilerde görünmüyordu. Kırk beş dakikalık yürüyüş süresince duyduğumuz uğultu da kesilmişti.

"Doğru yere geldiğimizden emin misin?" diye Curtis'e sordum.

"Evet, elli metre uzaktaki tepenin üstündeki dört büyük höyüğü görüyor musun? İşte giriş kapısı tam o höyüklerin altındaki fundalıkların arkasında gizli. Sağ taraftaki höyüğün üstünde çanak anten gözüküyor. Galiba onu onarmışlar."

Maya, "Evet görebildim," dedi.

"Nöbetçiler nerede?" diye Curtis'e sordum. "Belki de burayı terkettiler."

Vadiye karanlık çökene kadar yürümeye veya konuşmaya korkuyorduk. Tam bir saat kapıyı gözetleyip bir hareket olmasını bekledik. Birdenbire arkamızda bir hareket oldu. Elfenerleri bulunduğumuz yeri aydınlattı ve dört silahlı adam koşarak üstümüze geldiler, ellerimizi havaya kaldırıp, teslim olmamızı istediler. Çantalarımızı karıştırmaları on dakika sürdü. Teker teker üstümüzü iyice aradıktan sonra bizi tepeden aşağıya indirip sığınağın giriş kapısına götürdüler.

Sığınağın kapısı ardına kadar açıldı ve Feyman öfkeyle bağırarak ok gibi dışarıya fırladı. "Aradığımız adamlar bunlar mı? Onları nerede buldunuz?" diye bağırdı.

Nöbetçilerden biri neler olduğunu anlatırken, Feyman başını sallayıp fenerin ışığını bize doğrulttu. Sonunda bize yaklaşıp, "Burada ne işiniz var?" diye sordu.

Curtis öfkeyle, "Yaptığın işe son vermelisin," diye homurdandı.

Feyman onu tanımaya çalışıyordu. "Sen kimsin?" diye sorunca, nöbetçiler fenerlerinin ışığını Curtis'in yüzüne yönelttiler.

Feyman, "Allah kahretsin! Curtis Ferrell... Çanak antenimizi sen havaya uçurdun, değil mi?" diye sordu.

Curtis, "Beni dinle, jenaratörü bu düzeylerde çalıştırman çok tehlikeli. Bütün vadiyi yerle bir edebilirsin!" dedi.

"Ferrell, sen her şeyden korkarsın. Deltech'den seni bu nedenle uzaklaştırdık. Uzun süredir bu projenin üstünde çalışıyorum. Artık bu noktada son veremem. Her şey tam planladığım şekilde... yürüyecek."

"Neden bu riski göze alıyorsun? Ev büyüklüğündeki, daha küçük birimler üstünde çalışsana. Neden akımı bu kadar yükseltmeye çalışıyorsun?"

"Kapa çeneni, bu seni ilgilendirmez."

Curtis ona doğru ilerledi. "Enerji üretme sürecini merkezi hale getirip kontrolun altına almak istiyorsun, değil mi?"

Feyman gülümsedi. "Yeni bir enerji sistemi geliştirmek gerek. Yoksa iş ve ev yaşamının temel bir parçası olan enerjinin bir gece içinde maliyetini sıfıra indirebilir miyiz? Birdenbire harcanabilir gelir bütün dünyada hiper enflasyona neden olur ve sonra kitle tepkisi bizi büyük bir ekonomik bunalıma sürükleyebilir."

Curtis, "Bunun doğru olmadığını biliyorsun," dedi. "Büyük ölçüde düşürülecek enerji maliyetleri üretimi fazlasıyla arttıracak ve üretilen malların fiyatlarını ucuzlatacaktır. İnsanlar borçlarını ödeyecek veya para biriktirecekler. Enflasyon azmayacaktır. Sen bu işi kendin için yapıyorsun. Tüm tehlikelere rağmen, üretimi merkezileştirerek arz ve fiyatların kontrolunu elinde tutmak istiyorsun."

Feyman öfkeyle Curtis'e baktı. "Çok safsın. Enerji fiyatlarını kontrol altında tutan çıkar sahiplerinin şimdi böyle birdenbire ucuz bir enerji kaynağına toptan geçişe izin vereceklerini mi sanıyorsun? Tabii ki hayır. Enerjinin işe yaraması için merkezileştirilmesi ve ambalajlanması gerekir. Ve bunu yapan ben olacağım! Ben bu iş için dünyaya geldim!"

"Bu doğru değil," diye söze karıştım. "Bize yardım etmek için doğdun."

Feyman dönüp hırsla yüzüme baktı. "Kapa çeneni! Hepiniz beni duydunuz mu?" Charlene'e gözü ilişince, "Seninle birlikte yolladığım adama ne oldu?" diye sordu.

Charlene başını çevirip ona yanıt vermedi.

Feyman, "Bu saçmalıklarla uğraşacak vaktim yok!" diye tekrar bağırdı. "Bundan böyle ekonomi için değil kendi kişisel güvenceniz için endişelenmenizi öneririm." Bize bakıp başını salladı ve silahlı adamlarının yanına gitti. "Bu iş bitene kadar bunları birarada burada tutun. Bir saatlik işimiz var. Eğer kaçmaya çalışırlarsa, vurun onları."

Nöbetçilerden biri diğer üçüne bir şeyler söyledi ve bizi bir çemberin içine aldılar. Bozuk şiveli birisi, "Oturun," dedi.

Karanlıkta karşılıklı oturduk. Enerjimiz tamamen sönmüştü. Mağaradan ayrıldığımızdan beri ruh grupları da ortadan kaybolmuşlardı.

"Ne yapabiliriz dersin?" diye Charlene'e sordum.

"Hiçbir şey değişmedi, enerjimizi tekrar yükseltmeliyiz," diye fısıldadı.

Çevremizde dolaşan nöbetçilerin fenerlerinden yansıyan ışıklar arada sırada gecenin karanlığını delip geçiyordu. Birbirimize çok yakın oturduğumuz halde, diğerlerinin yüzlerini güç bela seçiyordum.

Curtis, "Kaçmaya çalışalım. Sanırım bizi öldürecekler," diye fısıldadı.

Birdenbire Feyman'ın Doğum Vizyonunda gördüklerimi anımsadım. Onu karanlıkta ormanda bizimle birlikte görmüştüm. O arazide başka bir işaret daha vardı, ama ne olduğunu bir türlü anımsayamıyordum.

"Hayır, burada bir daha denemeye çalışmalıyız," dedim.

Tam o sırada havayı tiz bir ses kapladı. Daha önce duyduğumuz uğultuya benziyordu, ama bu, kulağa hoş gelen ahenkli bir sesti. Oturduğumuz yerin altından yükselen parlak bir ışık bizi sarmaladı.

Maya, "Şimdi, enerjimizi yükseltmeliyiz!" diye fısıldadı.

Curtis, "Bu ortamda enerjimi yükselteceğimi sanmıyorum," diye yanıt verdi.

"Yükseltmen gerek," dedim.

Maya, "Daha önceki gibi birbirinize odaklanın," dedi.

Çevremizdeki uğursuz ortamdan sıyrılarak içimdeki sevgiye dönmeye çalıştım. Gölgeleri ve fenerlerden yansıyan titrek ışıkları görmezlikten gelip, dairenin içindeki yüzlerin güzelliğine odaklandım. Diğerlerinin hakiki ifadelerini bulmaya çalışırken, çevrenizdeki ışığın değiştiğini farkettim. Bir süre sonra sanki kızılötesi aygıttan bakarcasına, karşımdakilerinin yüzlerindeki ifadeyi berrak bir şekilde görmeye başladım.

Curtis ümitsizce, "Neyi görüntüleyeceğiz?" diye sordu.

Maya, "Kendi Doğum Vizyonlarımızı görüntüleyip, bu dünyaya ne amaçla geldiğimizi anımsayalım," dedi.

Birdenbire yer şiddetle sarsıldı ve deneyin ses düzeni tekrar bozulup gıcırtılı sesler çıkarmaya başladı.

Curtis, "Onları durdurmayı görüntüleyelim," dedi.

Birbirimize iyice sokulduk ve hep birlikte düşüncelerimiz sanki karşı koyma görüntüsünü yansıtıyordu. Eğer gücümüzü birleştirebilirsek, deneyin olumsuz ve yıkıcı etkisini ortadan kaldıracağımızı biliyorduk. Hatta aletlerini yakıp infilak ettirerek, adamlarını korkuyla kaçırarak, Feyman'ı geri püskürttüğümüzü bile görüntüledim.

Yeni bir gürültü dalgası dikkatimi dağıtıp görüntüyü bozdu; deney hâlâ devam ediyordu. Elli metre uzaktaki dev çam ağacı ortadan ikiye ayrılıp, kulakları sağır eden gürültüyle yere devrildi. Büyük bir çatırtı duyuldu. Yerden bir toz bulutu havaya yükseldi ve bizimle sağ tarafımızda nöbetçi arasında, yerde beş metre genişliğinde büyük bir çatlak belirdi. Adam korkuyla geri çekildi ve deli gibi koşarak karanlığın içine daldı.

Maya, "Çabalarımız işe yaramayacak," diye bağırdı.

Sol tarafımızdaki ağaçlardan biri daha gürültüyle yıkılıp dört beş metre ileriye yuvarlanınca, hepimiz yere düştük.

Maya korkudan nerdeyse aklını yitirmiş gibiydi. Düştüğü yerden ayağa fırlayıp, "Buradan kaçmam gerek!" diye bağırdı ve koşarak karanlığın içine daldı. Sarsıntıdan yere düşen nöbetçi, dizlerinin üstüne kalktı. Fenerinin ışığıyla karanlığı aydınlatıp tüfeğini doğrulttu.

"Hayır! Yapma!" diye bağırdım.

Maya koşarken bir an dönüp arkasına baktı ve ona nişan almış nöbetçinin tüfeğini ateşlediğini gördü. Bundan sonra göz-

lerimin önündeki sahne değişti ve ağır çekimdeki bir filme benzedi. Kurşunun tüfekten fırladığını gören Maya'nın öleceğini anladığı yüzündeki ifadeden belliydi. Fakat kurşunlar onun sırtına saplanmadı. Birdenbire onun önünde beliren beyaz ışık kurşunları etkisiz hale getirdi. Maya bir an tereddüt edip durdu, sonra karanlığın içinde gözden kayboldu.

Aynı anda, sağ tarafımda yerde yatan Charlene, kaçma fırsatını yakaladığını anladı ve ayağa fırlayıp tozların içinde kuzeydoğu yönünde gözden kayboldu. Nöbetçiler onun kaçtığını farketmediler.

Ben de koşmaya hazırlandım, ama Maya'ya ateş eden nöbetçi tüfeğini benden yana doğrulttu. Curtis hemen uzanıp beni bacaklarımdan yakalayarak yere çekti.

Arkamızdaki sığınağın kapısı öfkeyle açıldı ve Feyman çanak antenin yanına koşup, hırsla tuşları ayarlamaya çalıştı. Bir süre sonra gürültü kesilmeye ve yer sarsıntısı hafiflemeye başladı.

Curtis, "Tanrı aşkına! Bu deneye hemen son vermelisin," diye seslendi.

Feyman'ın yüzü gözü tozla kaplıydı. Ürkütücü bir rahatlıkla, "Her şeyi onarabiliriz," dedi. Ayağa kalkan nöbetçiler üstlerine bulaşan toprakları silkeleyerek bize doğru yürüdüler. Feyman bir bakışta Charlene ve Maya'nın kaybolduğunu gördü, fakat ağzını açıp bir şey söyleyemeden, ayaklarımızın altındaki yer kulakları sağır eden bir gürültüyle sarsılınca, yine yere yuvarlandık. Ve birkaç metre uzağa fırladık. Ağaçlardan kopan dal ve tahta parçaları yağmur gibi üstümüze dökülmeye başladı. Bunun üzerine nöbetçiler sığınağa doğru kaçtılar.

Curtis, "Haydi, gidelim!" dedi.

Korkudan donakalmıştım. Curtis ayağımı çekti. "Haydi gidelim!" diye kulağıma seslendi. Sonunda kendime gelebildim. Bacaklarımın titremesi kesildi ve Maya'nın kaçtığı yöne, kuzeydoğuya doğru koşmaya başladık.

Birkaç dakika sonra ayağımızın altındaki yerin sarsıntısı ve gürültüsü kesildi. Ay ışığı yolumuzu aydınlatıyordu. Fundalıkların dibinden gizlenerek birkaç mil yürüdükten sonra karanlık ormana daldık ve küçük çam ağaçlarının altına büzülüp oturduk.

"Bizi takip ederler mi?" diye Curtis'e sordum.

"Evet, kente dönmemizi göze alamazlar. Adamları hâlâ arka yolları tutuyordur."

Curtis konuşurken, şelaleler aklımda canlandı. Orası hâlâ doğallığını koruyan sakin bir yerdi. Kayalardan aşağıya dökülen suların, Feyman'ın vizyonunda anımsamaya çalıştığım yer olduğunu farkettim.

"Kuzeybatıya şelalelere gitmemiz gerek," dedim.

Curtis başını salladı ve kuzeye doğru, sessizce kanyona doğru yürümeye başladık. Curtis arada sırada durup geride bıraktığımız izlerimizi siliyordu. Dinlenmek için kısa bir mola verdiğimiz zaman, güneydoğuya doğru yol alan kamyonların gürültülerini duyduk. Bir mil kadar ilerledikten sonra ay ışığında kanyonun duvarlarının gökyüzüne doğru yükseldiğini gördük. Kanyonun kayalık ağzına yaklaşırken, Curtis önden dereye doğru yürüdü. Sol taraftaki ağacın arkasından birisi birdenbire ortaya çıkınca, Curtis korkuyla geriye sıçradı. Ağacın arkasından çıkan insan da onunla çarpışınca çığlık attı ve dengesini yitirip derenin kenarına doğru sendeledi.

Onu tanıyınca, "Maya!" diye seslendim.

Curtis kendini toparladı ve öne doğru atılıp Maya'yı geri çekerek suya düşmekten kurtardı.

Maya sıkı sıkı ona sarıldı, sonra bana doğru uzandı. "Neden paniğe kapılıp kaçtığımı anlayamadım. Bir an önce senin anlattığın şelalelere ulaşmaktan başka bir şey düşünemiyordum. Sizlerden de birinin oraya ulaşabilmesi için dua ediyordum."

Ağacın geniş gövdesine yaslandıktan sonra derin bir nefes alıp sordu. "Nöbetçiler ateş açtıktan sonra orada ne oldu? Kurşunlar neden beni ıskaladı? Gördüğüm garip ışık huzmesi neydi?"

Curtis'le bakıştık.

"Bilmiyorum," diye yanıt verdim.

Maya, "O ışık bugüne dek hiç hissetmediğim şekilde beni sakinleştirdi," dedi.

Hiçbirimiz konuşmadan birbirimize baktık. Sonra sessizlikte uzaktan gelen ayak seslerini duydum.

Diğerlerine, "Durun, ilerden birisi bu tarafa doğru geliyor," dedim. Yere çömelip bekledik. Aradan on dakika geçti. Ve birdenbire önümüzdeki ağaçların arasından Charlene ortaya çıktı, yanımıza gelip yere çömeldi.

"Tanrı'ya şükür sizi buldum. Onların elinden nasıl kurtuldunuz?"

"Ağaç yere yıkılınca koşarak kaçtık," diye yanıt verdim.

Charlene gözlerimin içine baktı. "Şelalelere gideceğini tahmin ettim ve ben de o yöne doğru yürüdüm, ama karanlıkta yolumu bulacağımdan emin değildim."

Maya eliyle işaret edip bizi yanına çağırdı. Hep birlikte derenin ucundaki kanyonun ağzındaki çayırlığa yürüdük. Ay ışığı yerdeki çimenleri ve iki taraftaki kayaları gündüz gibi aydınlatmıştı.

Maya bizi elleriyle itekleyip karşılıklı yere oturttu. "Belki elimize bir fırsat daha geçti."

Curtis, "Ne yapacağız? Uzun süre burada kalamayız. Çünkü peşimizi bırakmazlar," dedi.

Şelalelere gitmeyi önermeyi düşünerek Maya'ya baktım. Öylesine enerji doluydu ki, dayanamayıp, "Daha önce sence nerede hata yaptık?" diye sordum.

"Bilmiyorum; belki yeterince fazla değildik. Sen yedi kişi olması gerektiğini söylemiştin. Veya fazlasıyla korkuya kapılmıştık."

Charlene gruba doğru eğildi. "Mağarada elde ettiğimiz enerjiyi tekrar anımsamamız gerek sanırım. Tekrar o düzeyde bağlantı kuralım."

Uzunca bir süre kendi içimizle bağlantı kurmaya çalıştık. Sonunda Maya, "Kendi yüksek ifademizi bulmak için, birbirimize enerji vermemiz gerekiyor," dedi.

Birkaç kez derin derin nefes aldıktan sonra diğerlerinin yüzlerine baktım. Bir süre sonra yüzleri parlayıp güzelleşti ve ruhlarının hakiki ifadesini görebildim. Çevremizdeki bitkiler ve kayalar birdenbire sanki ayın ışınları iki kat fazlalaşmış gibi aydınlandı. Bana yabancı olmayan sevgi ve coşku vücudumu sarmaladı. Başımı çevirip bakınca, ruh grubumun parlayan ışıklarını gördüm.

Onları görür görmez, bilincimin daha fazla açıldığını farkettim. Henüz birleşmedikleri halde, diğerlerinin ruh gruplarının da aynı durumda olduğunu gördüm.

Maya'yla göz göze geldik. Bana öylesine açıklık ve dürüstlükle bakıyordu ki, Doğum Vizyonunu yüzünde çok incelikli bir ifade olarak göreceğimi sandım. Maya kim olduğunu biliyordu ve bu, başkalarının görmesi için dışarıya yansıyordu. Bu dünyadaki görevi açıktı; geçmişi onu bu yaşama mükemmel hazırlamıştı.

Maya, "Vücudunuzdaki atomların çok yüksek düzeyde titreşimlerini duyumsayın," dedi.

Yan gözle Charlene'e baktım; onun da yüzü aynı berraklıkla parlıyordu. Her insanın veya grubun açıkladığı can alıcı gerçekleri belirleyip, diğerlerine iletiyor ve bilgi taşımayı temsil ediyordu.

Charlene, "Neler olduğunu gördün mü?" diye sordu. "Eski korkuların duygusal yansımaları olmadan, birbirimizi gerçekte olduğumuz gibi, en yüksek düzeyimizde görebiliyoruz."

Curtis, "Bunu görebiliyorum," dedi. Eskiden olduğu gibi enerji dolu ve kararlı görünüyordu.

Birkaç dakika hiçbirimiz konuşmadı. Gözlerimi kapatıp enerjimin iyice yükselmesini bekledim.

Birdenbire Charlene, "Şunlara bakın," dedi ve çevremizdeki ruh gruplarımızı gösterdi.

Tıpkı mağarada olduğu gibi ruh gruplarından her biri diğeriyle kaynaşmaya başlamıştı. Yan gözle Charlene'e, sonra Curtis'e ve Maya'ya baktım. Şimdi yüzlerinde gerçek kimliklerini tam olarak, hatta insan uygarlığının uzun hareketinin katılımcıları oldukları ifadesini bile görebiliyordum.

"İşte bu kadar! Bundan sonra bir üst basamağa çıkacağız; insanlık tarihinin bütün vizyonunu göreceğiz," dedim.

Birdenbire gözlerimizin önünde beliren uçsuz bucaksız hologram sahnede, dünyanın ilk gününden sonsuza dek uzanan öyküsü gözüktü. Boynumu uzatıp dikkatle bakınca, daha önce ruh grubumla birlikte gördüğüm görüntünün bir eşi olduğunu farkettim. Fakat bu kez, öykü evrenin doğuşuyla başlıyordu.

Ansızın boşluktaki gazların patladığını, birbirinin çekim gücüne takılan canlı cansız yıldızların oluştuğunu, meydana çıkan

birbirinden farklı elementlerin sonunda Dünyayı oluşturduğunu seyrettik. Zamanla bu elementler birleşip ilk karasal çevreyi meydana getirdiler. Bundan sonra daha karmaşık maddeler ortaya çıktı; sonunda ilk organik yaşam belirdi ve sanki geniş kapsamlı bir planın öncülüğünde uyanmaya ve örgütlenmeye başladı. Çok hücreli organizmalardan balıklar, balıkların evriminden yüzergezerler, yüzergezerlerin evriminden sürüngenler ve kuşlar, sonunda da memeliler oluştu.

Hepimiz seyretmeye devam ettik. Bu kez gözlerimizin önünde *ölümden sonraki yaşam* boyutu açılınca, aslında insanlığın bir bölümü olan oradaki ruhların her birinin bu uzun, yavaş evrim sürecini yaşadığını anladım. Önce balık olarak denizlerde yaşadığımızı, daha sonra yüzergezer olarak cesaretle karalara çıktığımızı, sürüngenler, kuşlar ve memeliler olarak verdiğimiz yaşam mücadelesini, insan şeklini alabilmek için adım adım sa-

vaştığımızı gördüm.

Fiziksel boyutta dalga gibi birbiri ardına yeni kuşakların doğacaklarını biliyorduk. Ne kadar uzun sürerse sürsün, evrimimiz sırasında, günün birinde uyanıp birleşecek ve zamanla *ölümden sonraki yaşamda* varlığını sürdüren manevi kültürü yeryüzüne taşıyacaktık. Tabii, bu zor ve eziyetli bir yolculuktu. Sezgilerimizin ilk uyanışında, yalnızlık ve ayrılık korkusunu duyumsayacaktık. Fakat artık tekrar uykuya dalmamıza olanak yoktu. Belli belirsiz sezgilerimize dayanarak yalnız olmadığımızı bu gezegende manevi bir amaca sahip ruhani varlıklar olduğumuzu anlayıp, korkuyu yenmeye çalışacaktık.

Evrim dürtüsüyle, daha geniş ve karmaşık sosyal topluluklar, çeşitli meslek grupları oluşturacak; birbirimizi yenme ve ele geçirme isteğimizin üstesinden gelecek ve zamanla, yeni fikirle-

nın paylaşılabildiği, sentezlerinin yapılabildiği ve daha iyi gerçeklere evrimleşebildiği demokratik süreci tesis edebilecektik. Doğa tanrıları biçiminde ifade ettiğimiz ilahi güç, bizim dışımızdaki tek Tanrı baba kavramına doğru gelişip, sonunda da içimizdeki Kutsal Ruh olarak ifadesini bulduğu zaman, güvende olma duygusu kendi içimizden gelecekti.

Sezgilerimizin sayesinde yazılacak kutsal metinlerde tek Tanrı'yla olan ilişkilerim bütün içtenliğiyle açıklanacaktı. Doğu'daki ve Batı'daki kâhinler Kutsal Ruhun her zaman varolduğunu, ona ulaşabilmek için, önce pişman olmayı, açılmayı ve birleşmeyi engelleyen saplantılardan arınmayı başarmamız gerektiğini açıklığa kavuşturacaklardı.

Zamanla, birleşme ve paylaşma dürtüsüyle, gezegenin üstünde belirli bir coğrafi yeri paylaşan insanlar arasında derin bir bağ kurulacak ve özel bir toplum oluşacaktı. Böylece her biri ayrı bir görüş açısına sahip ulusal politik devletler kurulacaktı. Ve bunun hemen arkasından alışveriş ve ticaret patlaması meydana gelecekti. Bilimsel yöntemler kurumsallaşacak, bunun sonucu ortaya çıkacak yeni buluşlar ekonomik uğraşlar dönemini ve Sanayi Devrimi olarak bilinen büyük gelişmeyi başlatacaktı.

Dünyanın çevresini sarmalayan ekonomik ilişkiler ağını geliştirince, uyanışımız artacak ve manevi doğamızı tam olarak hatırlayacaktık. Sezgisel Bilgiler zamanla insan bilincine nüfuz edecek ve ekonomiyi yeryüzünde en uygun biçimde geliştirecek; sonunda güçlerin korku verici kutuplaşmasını aşıp, gezegene yeni bir manevi dünya görüşü getirecektik.

Burada bir an diğerlerine baktım. Yüzlerindeki ifadeden dünya tarihinin görüntüsünü benim gibi seyrettiklerini anladım. Kısacık tanrısal bir esin sayesinde zamanın ilk başından içinde

bulunduğumuz ana kadar insan bilincinin nasıl ilerlediğini kavramıştık.

Birdenbire hologram ayrıntılı olarak kutuplaşmaya odaklandı. Dünyadaki bütün insanların hızla iki karşıt grupta ayrıldıklarını gördük: Birisi dönüşümün bulanık ama giderek berraklaşan görüntüsüne doğru ilerliyordu. Diğeriyse, eski dünya görüşünün içerdiği önemli değer yargılarının ebediyen yok olacağını hissederek karşı koyuyordu.

Bu çelişkinin, özellikle kutuplaşma aşırıya kaçarsa, fiziksel boyutu mahevileştirmekte karşımıza çıkan en zorlu mücadele olduğu *ölümden sonraki yaşam* boyutunda biliniyordu. Bu durumda iki taraf da birbirine mantıksız kötülükler atfedecek; ya da daha kötüsü, dünyanın sonunun yaklaştığını düşünen bazı sahte kâhinlerin sözlerine inanıp, yaklaşan geleceği etkileyemeyeceklerini düşünerek, her şeyden vazgeçeceklerdi.

Dünya Vizyonunu bulup, kutuplaşma sorununu çözümlemek için, *ölümden sonraki yaşamdaki* amacımızın bu kehanetlerin daha derin gerçeklerini araştırmak olduğunu görebilirdik. Tüm kutsal yazıların olduğu gibi, Daniel ve Vahiy'deki vizyonlar da *ölümden sonraki yaşamdan* fiziksel boyuta gelen ilahi sezgilerdir ve kâhinin zihninde rüyalar gibi sembolizmle perdelenmiştir. Bu yüzden sembolik anlama önem vermeliyiz. Kâhinler bir süre sonra insanın yeryüzündeki öyküsünün sona ereceğini ileri sürüyorlardı. Fakat inananlar için "son" inanmayanların iddia ettiklerinden çok farklıydı.

İkinci gruptakiler insanlığın yeryüzündeki öyküsünün sonunun çevrede oluşacak büyük felaketlerden ve ekonomik çöküşten kaynaklanacağına inanıyorlardı. Korkunun ve kıyametin doruğunda, İsa'ya karşıt güçlü bir önder ortaya çıkıp, tekrar düze-

ni kurmaya söz verecekti. Ama bunun karşılığında bireyler özgürlüklerinden vazgeçecek ve otomasyon ekonomisine katılmak için bedenlerinde bir damga taşıyacaklardı. Zamanla bu güçlü lider kendini Tanrı ilan edip, hükümlerine karşı gelen ülkeleri zorla ele geçirecekti. Önce İslam güçlerine savaş açacak, sonra Yahudilere ve Hıristiyanlara saldıracak, sonunda tüm dünyayı kan gölüne dönüştürüp kıyamete sürükleyecekti.

Diğer yandan, peygamberlerin kutsal yazılarda belirttikleri kehanetleri gibi, inanlar için tarih çok hoş sona erecekti. Ruha sadık kalan inananlar ruhani bedene sahip olacaklar ve Yeni Kudüs adı verilen diğer boyuta coşku içinde göçeceklerdi. Ama bu insanlar istedikleri zaman fiziksel boyuta da gidip gelebileceklerdi. Bir süre sonra, savaş belirli bir noktaya gelince, Tanrı savaşa son verip dünyayı kurtaracaktı. Böylece hastalıklardan ve ölümden arınan dünyada her şey dönüşüm geçirecekti; hatta dünyadaki etobur hayvanlar bile artık et yemeyecekti. Bunun yerine, "Aslanla kuzunun birbirlerinin koynunda yattığı" bin yıllık barış süresi başlayacaktı.

Maya ve Curtis'le göz göze geldik. Sonra Charlene başını kaldırıp baktı, kehanetlerinin özünü hepimizin duyumsadığı anlaşılıyordu. Dünyanın sonunun geldiğine inanan kâhinler sezgileriyle içinde bulunduğumuz zamanda iki farklı geleceğin önümüzde açıldığını algılıyorlardı. Ya korkuya yenilip, dünyanın "Büyük Ağabey"in otomasyon tarzının egemenliğine girdiğine ve bu şekilde toplumun çürüyüp sonunda çökeceğine inanacaktık... Ya da diğer yolu seçip, kendimizi inananlar sınıfına sokacak ve bu nihilizmin üstesinden gelecek, sevginin yüksek titreşimlerine açılıp, kıyametten kurtulacak; manevi kimliğimizle yeni boyuta girip, kutsal peygamberlerin kehanetlerinde görüntüledikleri ütopyayı yaratabilecektik.

*Ölümden sonraki yaşam*dakilerin neden bu kehanetlere ilişkin yorumumuzu kutuplaşmayı çözümleyecek anahtar olarak gördüklerini şimdi anlamıştık. Eğer bu kutsal metinlerde yazılanlardan, dünyanın çökmesinin kaçınılmaz olduğu ve Tanrı'nın bu planını hiçbir gücün değiştiremeyeceği gibi bir anlam çıkarmış olsaydık, böyle bir inancın etkisi bu sonu yaratacak olurdu.

Bu nedenle sevgi ve inanç yolunu seçmemiz gerekiyordu. Daha önce de gördüğüm gibi, kutuplaşmanın katı bir biçimde olması amaçlanmamıştı. Her iki tarafın da gerçeklerin bir bölümünü temsil temsil ettikleri ve eğer bu gerçeklerin sentezi yapılıp bütünleştirilirse, yeni bir manevi dünya görüşünün ortaya çıkacağı *ölümden sonraki yaşamda* biliniyordu. Dahası, bu sentezin doğal olarak sezgisel Bilgilerden, özellikle Onuncu Bilgiden ve dünyanın her yanında oluşmaya başlayan özel gruplardan doğacağını gördüm.

Birdenbire hologram hızla ileriye doğru atılım yaptı ve başka bir bilincin uyandığını hissettim. Sürecin başka bir basamağına adım attığımızı biliyordum; inananlar grubuna nasıl geçeceğimizi ve bu kehanet edilen ütopik geleceğin özünü nasıl anımsayacağımızı öğrenecektik. Sonunda *Dünya Vizyonunu* anımsayacaktık!

Seyrederken, ilk önce gezegenin her yanında Onuncu Bilgi gruplarının oluştuğunu ve bunların önemli bir enerji kitlesine ulaşıp bu enerjiyi kutuplaşmanın iki tarafını da hafifleterek rahatlatacak, korkuyu yenecek şekilde yansıtmayı öğrendiklerini gördük. Özellikle teknolojinin kontrolunu ellerinde tutanlar bundan etkilenecekti; gerçek benliklerini anımsayacak ve ekonomiyi keyiflerince yönlendirip, gücü ele geçirmek için harcadıkları son çabalardan vazgeçeceklerdi.

Yaratılan bu vizyonun sonunda eşi görülmemiş bir uyanış ve anımsama dalgası meydana gelecek işbirliği; artan, kişisel katılım ve yeni esinlenmiş bireylerin sayısında patlama görülecekti. Yeni uyanan kişiler Doğum Vizyonlarını tam olarak anımsamaya başlarken, onları kültürlerinde doğru konumları almaya götürecek olan yolları izleyeceklerdi.

Sahne değişti; bu kez gecekondularda ve kırsal kesimlerde unutulan ailelerin çöküşü gözlerimizin önüne serildi. Fakirlere nasıl yardım edileceği konusunda yeni bir uzlaşmanın şekillendiğini gördük. Bu ortamlara yardım artık sadece hükümetlerin programlarına aldıkları eğitim ve iş bulma olanaklarıyla sınırlanmayacak, yeni yaklaşım manevi olacaktı. Eğitimin temelleri yerine oturmuş bulunacaktı. Tek eksiğimiz, kendimizi korkudan ve yoksulluk kaygısından kurtarma yeteneğiydi.

Bu bağlamda, gereksinimi olan her aileye ve her çocuğa özel bir kuruluşun sahip çıktığını gördüm. Binlerce insan yardıma ihtiyacı olanlarla kişisel ilişkilerini geliştiriyorlardı. Bunların arasında tüccarlar, öğretmenler, polisler ve rahipler gibi çeşitli meslek sahipleri bu aileleri her gün ziyaret etmeye başladılar. Bu ilişkiler "büyük ağabey", "büyük abla" ve rehber öğretmen gibi çalışan başka gönüllüler arasında da yaygınlaştı. Bunların hepsi içlerinden gelen sezgilerin rehberliğinde bir aileye veya bir çocuğa doğru yolu gösterme niyetiyle bu dünyaya geldiklerini anımsadılar. Ve sezgisel bilgilerin içerdiği mesaj bir salgın hastalık gibi her tarafa yayıldı: Durum ne kadar ümitsiz ve zorlu olursa olsun ya da kötü alışkanlıklar ne kadar yerleşmişse yerleşsin, hepimiz günün birinde uyanıp görevimizi ve amacımızı anımsayacaktık.

Bu salgın yayılmaya devam ettikçe, insan kültüründe yer alan şiddet suçlarının sayısında esrarengiz bir azalma olmaya

başladı; eylemi gerçekleştirenleri insanlığından uzaklaştıran şiddetin kökeninde korku, öfke ve ihtiras senaryolarının yattığını gördük. Yüksek bilince sahip olanlarla giderek artan etkileşim sonucu bu senaryolar değişmeye başladı.

Suça karşı yeni bir görüş birliği ortaya çıkıyordu. Kısa süre sonra yeni tür cezaevlerine ve ıslah etkinliklerine gerek duyulacaktı. Suçluları, hızla tekrar topluma kazandırma veya onlara bir şans daha tanıma düşüncesiyle salıvermek, suçun kabul edilebilecek bir davranış olduğu mesajını vermişti. Fakat aynı zamanda, cezaevlerinde sezgisel bilgilerin de faaliyete geçtiğini gördük. İnsanlar kişisel gayretleriyle suçluları doğru yola yöneltmeye çabalıyorlardı. Suç kültüründeki değişimin ancak anımsama yöntemiyle gerçekleşeceğine inanıyorlardı.

Aynı anda, uyananların da sayısı artıyordu. Milyonlarca bireyin insan kültürünün her düzeyindeki anlaşmazlıklara müdahale etmek için zaman ayırdıklarını gördüm, çünkü neyin tehlikede olduğuna ilişkin yeni bir anlayışa ulaşıyorduk. Karı koca kavgası, uyuşturucu bağımlılığı, çete üyesi gencin onu adam öldürmeye zorlayan kendini ispat etme ihtiyacı ya da yaşamlarında kendilerini kısıtlanmış hisseden kişilerin kazanç uğruna yaptıkları suiistimalleri, sahtekârlıkları vb. durumların hepsinde şiddeti önleyebilecek konumda olan biri vardı, ama bu kişi ne yazık ki eyleme geçmeyi başaramamıştı.

Bu potansiyel kahramanın çevresindeki bir düzine kadar arkadaşı ve dostu da onun gibi eyleme geçememişlerdi. Çünkü daha geniş destek görecekleri sistemi yaratacak bilgi donanımından yoksundular. Geçmişte belki bu başarısızlık hoşgörüyle karşılanabilirdi, ama şimdi karşılanamazdı. Artık Onurcu Bilgi doğuyordu ve biliyorduk ki, hayatımıza giren insanların çoğuyla

başka yaşam dilimlerinde de ilişkilerimiz olmuştu ve belki de onlar şimdi bizim onlara yardım edeceğimize güveniyorlardı. Eyleme geçmek, yürekli olmak zorundaydık. Hiçbirimiz başarısızlığın yükünü vicdanımızda taşımak ya da yaşamımızı yeniden gözden geçirirken, çekingenliğimizden doğan trajik sonuçları seyretmek zorunda kalmak istemiyordu.

Gözlerimizin önündeki sahneler hızla değişirken, uyanmakta olan bilincimizin bizi yönlendirdiğini, sosyal sorunlara çözüm bulmak için eyleme geçmeye zorladığını gördük. Dünyadaki nehirler, okyanuslar tekrar gözlerimin önünde belirdi. Eskiyle yeninin sentezini izledim ve hükümet bürokrasisinin kaprisli davranışlarına sık sık tanık oldum. Ayrıca ortaya yeni bir öncelikli sorun daha çıkmıştı. İnsanlar kendi olanaklarıyla çevreyi korumak için özel bir girişim başlatmak istiyorlardı.

Yoksulluk ve şiddet sorununda olduğu gibi, çevre kirlenmesine karşı da insanların uzun süre seyirci kaldıkları görülüyordu. Kendileri bilinçli olarak asla çevreyi kirletmeyecek olan insanlar, işleri ya da tesisleri gezegenin biyosferine zarar verenlerle çalışmak durumundaydılar ya da onların çevreyi kirlettiğini biliyorlardı.

Geçmişte işlerini yitirme korkusuyla veya düşüncelerini destekleyecek kimse bulamadıkları için kendilerini yalnız hisseden bu insanlar, çevreyi kirleten projelerin uygulanmasına seyirci kalıp, seslerini yükseltmeye çekinmişlerdi. Ama artık bilinçleri uyanmış, eyleme geçebilecek güce sahip olduklarını farketmişlerdi. Onların çevreyi kirletenlere karşı düzenledikleri eylemleri seyrettik. Sanayi atıklarının gece yarısı okyanusa boşaltılmasına veya tankerlerdeki petrol fazlasının denize dökülmesine, kullanılması yasaklanan böcek ilaçlarıyla sebze ve meyvelerin

gizlice ilaçlanmasına, kontrollar bittikten sonra sanayi kuruluşlarının temizlikçileri işten çıkarmalarına, yeni kimyasal maddelerin tehlikesini belirlemek için düzenlenen sahte araştırmalara artık insanlar karşı çıkıyorlardı. Esinlenmiş tanıklar her türlü suçu gereken yerlere bildiriyorlardı. Bu tür bilgileri ödüllendiren örgütleri destekliyorlardı. Bir dedektif gibi iz sürüp gizlice işlenen suçları özel video kameralarıyla tespit edip açığa çıkarıyorlardı.

Hükümetlerin çevre korumasına karşı gösterdikleri duyarsızlık gözler önüne serildi. Özellikle kamuya ait araziler üzerindeki politik oyunlar açıklanmıştı. Hükümet organları, politikalarını destekleyenleri ödüllendirircesine, dünyanın en kutsal yerleri sayılan ormanları ve madenleri, piyasa fiyatının çok altında, politik yandaşlarına satmıştı. Kamuya ait olan uçsuz bucaksız görkemli ormanlar göz göre göre talan edildikten sonra, sanki yüzyıllık ağaçların oluşturduğu ormanların sağladıkları enerjinin ve çeşitli yaşamların yerini tutacakmış gibi dizi dizi çam ağaçları dikilmişti.

Ne var ki, yeni doğan manevi uyanış bu tür rezilliklere son verecekti. Eski görüş avcıları, geçmişe özlem duyanlar ve doğanın güzelliklerini kutsallığa açılan kapılar olarak algılayanlar arasında yeni bir koalisyonun oluşmasını seyrettik. Sonunda bu koalisyon tehlike çanlarına kulak verip, Avrupa ve Kuzey Amerika'da tek tük kalan bakir ormanları ve dünyanın tropik bölgelerindeki yağmur ormanlarını büyük ölçüde korumaya alacaktı. Kereste ve kâğıt üretiminde ağaçların yerine kültür bitkilerinin lifleri kullanılacaktı. Kamusal toprakların sömürülmesine son verilip, doğanın enerji sağlayan el değmemiş alanları halkın hizmetine açılacaktı. Aynı zamanda, sezgiler, bilinç ve bellek genişledikçe, gelişmiş kültürler dünyanın yerli halklarına yeni bir

saygı ve takdirle yaklaşacak, doğal dünyanın yeni mistik tanımına coşkuyla katılacaktı.

Holografik sahne tekrar ileriye doğru atılım yapınca, manevi salgın dalgasının kültürün her yönünü sarmaladığını gördüm. Charlene'nin de daha önce gördüğü gibi, bütün meslek grupları bilinçli olarak eski âdetlerini değiştirip, sezgilerinin gösterdiği yolda çok daha ideal çalışma düzeyine ulaşmış, manevi rollerini üstelenip, gerçek hizmet vizyonunu yakalamışlardı.

Değişim tıp dünyasını da etkilemişti. Hastalıkların ortaya çıkışında manevi/psikolojik etkenlere ağırlık veren doktorlar, belirtilerin mekanik tedavisinden hastalığı önlemeye doğru yol alıyorlardı. Kendi çıkarlarına hizmet uğruna mesleklerini yozlaştıran avukatlar, davayı kazanmak amacıyla gerçekleri gizlemektense, anlaşmazlıkları ortadan kaldıracak ve olabildiğince herkesin kazanmasını sağlayacak gerçek rollerine dönmeye başlamışlardı. Curtis'in de daha önce gördüğü gibi, iş dünyası da endüstrilerin birer birer değişmesiyle çok daha aydınlık bir kapitalizme doğru ilerliyordu. Bu kapitalizm yalnızca kâr amacı gütmüyordu. Ürünlerin mümkün olan en düşük fiyatlarla piyasaya sunulması sağlanacak ve manevi varlıkların gelişen gereksinimleri karşılanacaktı. Bu yeni iş ahlakı fiyatları düşürme yöntemini yerleştirip, tamamen otomasyona geçiş sisteminin gelişmesine önayak olacak ve sonunda yaşamın temel gereksinimlerinin kolayca elde edilmesini sağlayınca, Dokuzuncu Bilgide düşlenen ekonominin manevi yönüne insanlar özgürce ilgi gösterecekler-di.

Seyretmeye devam ediyorduk. Sahneler hızla geleceğe doğru ilerlerken, bireylerin manevi görevlerini çok genç yaşlarda anımsadıklarını gördük. Pek yakında, yeni manevi dünya görüşü tam anlamıyla herkesi kapsayacaktı. Bir süre sonra, bireyler ruh olarak başka bir boyutta varolduklarını, sonra diğer bir boyutta tekrar hayata döndüklerini anımsayacaklardı. Bu geçiş sırasında bellek yitimi beklenen bir şeydi. Yaşam öncesi anıları hatırlamak temel eğitimin önemli amaçlarından biri olacaktı.

Gençlerimiz, öğretmenlerin rehberliğinde ilk önce eşzamanlılık deneyimini, bazı konuları incelemek için sezgilerini tanımayı, belirli yerleri ziyaret etmeyi ve bu yolları neden izlediğimizin yanıtlarını çok yükseklerde aramayı öğreneceklerdi. Sezgisel bilgileri bütünüyle anımsadıktan sonra, dahil olduğumuz belirli gruplarla özel projeler üstünde çalışıp, tam anlamıyla ne yapmak istediğimizi gösteren vizyonu yakalayacaktık. Ve sonunda, yaşamımızın arkasına gizlenen gerçek amaçlarımızı öğrenecektik. Bu gezegenin titreşim düzeyini yükseltmek, doğayı keşfedip onun güzelliğini ve enerjisini korumak, özel yerlerden bütün insanların yararlanmasını sağlamak ve böylece kendi enerjimizi yükseltmeyi sürdürerek, sonunda *ölümden sonraki yaşam* kültürünü fiziksel boyutta kurumlaştırmak amacıyla buraya geldiğimizi anlayacaktık.

Böylesine bir dünya görüşü özellikle diğer insanlara bakış açımızı değiştirecekti. Artık insanların yalnızca ırksal giysilerine veya belirli bir zaman dilimindeki ulusal kökenlerine bakmayacaktık. Onlarda bizden farklı değillerdi. Bu kardeş ruhlar da bizim gibi gezegendeki manevi görüşü uyandırmaya gelmişlerdi. Bazı ruhların çeşitli coğrafi bölgelerde yerleşmelerinin anlamı büyüktü. Aslında her ulusun kendi sınırları içinde sahip olduğu belirli manevi bilgiler vatandaşları tarafından şekillendirilip paylaşılıyordu. Ve bu bilgiler diğer bilgilerle birleşip öğrenilmeyi bekliyordu.

Bir süre sonra, dünyadaki politik mücadeleleri seyretmeye başladık. Şimdiye dek mücadeleler sırasında sergilenen şiddet, artık söz düellosuna dönüşüyordu. Anımsama bir dalga gibi gezegeni sarmalamaya devam ediyordu. Bütün insanlar dinlerle ilgili görüşlerimizi mukayese edip tartışmanın yazgımız olduğunu biliyordu. Tüm dinlerin birbirlerini tamamladıklarını kabul edip, onları bütünleştirerek küresel maneviyat sentezine ulaşacaktık.

Karşılıklı görüşmeler sonunda Yahudilerin, Müslümanların, Hıristiyanların ve Doğu dinlerinin ortak kullanabilecekleri büyük bir tapınak Kudüs'te yeniden inşa edilecekti. Burada bütün dinsel ideolojiler ve manevi görüşler tartışmaya açıktı. Bu enerjik söz düellosunda, ilk önce Yahudilerin ve Müslümanların dini görüşleri tartışmanın merkezini oluşturacak, sonra Hıristiyanlığın görüşleriyle Doğu dinlerinin içedönük vizyonları karşılaştırılıp tartışılacaktı.

İnsanlık bilincinin uyanışının başka bir düzeye yükseldiğini gördük. Kolektif insan kültürü geliştikçe, ekonomik bilgilerle manevi gerçekler eşzamanda takas ediliyordu. Yeryüzündeki büyük çoğunluğun arasından bazı bireyler ve gruplar *ölümden sonraki yaşam* düzeyine yükselecekti. Dokuzuncu Bilgide ve Kutsal Kitaplarda peygamberlerin yazdıkları gibi, iki boyut arasında gidip gelmeyi öğrenmek amacıyla seçilen grup, diğer boyuta geçecekti. Bu coşku başlayınca, yeryüzünde kalanlar olanların farkına varacaklar ve pek yakında onlar da diğer boyuta yükseleceklerini bildikleri için fiziksel boyutta üstlerine düşen rolü yerine getireceklerdi.

Şimdi de, laiklik idealistlerine söz sırası gelmişti; onlar da tapınağın basamaklarında kendi gerçeklerini açıklayacaklardı. Önce güçlü bir lider dünyevi meselelerin manevi önemini savu-

nacaktı. "Öteki dünya" maneviyatına sıkı sıkıya bağlı olan Müslümanlar ve Hıristiyanlar bu görüşe şiddetle karşı koyacaklardı. Fakat bu fikir ayrılığı üstünde uzun uzun düşünülecek ve sonra Doğu görüşünü vurgulayan iç maneviyat sentezine ulaşılacaktı. O zaman güce baş eğen, çiplerden, robotlardan oluşan gaddar bir toplum yaratmaya heveslenenlerin istekleri, uyanan bilince yenik düşecekti. Ve bu son sentez, telkinleriyle Kutsal Ruha ulaşılacak yolu herkese açacaktı.

Birdenbire gözlerimizin önündeki sahne değişti ve *ölümden sonraki yaşam* boyutu karşımıza geldi. Burada amacımızın sadece Yeni bir Dünya yaratmakla sınırlı kalmadığını, aynı zamanda Yeni bir Cennet yaratacağımızı da açıkça gördük.

Dünya Vizyonunu anımsamak fiziksel boyutun dönüşümünü olduğu kadar, *ölümden sonraki yaşamı* da etkileyecekti. Yeryüzündeki coşku devam ederken, ruh grupları da fiziksel boyuta enerji geçirimini tamamlayıp, fiziksel boyutun genişlemesine yardım edeceklerdi.

Burada, tarihi süreç içinde meydana gelen olayları çıplak gerçeğiyle gördük. Başlangıçtan zamanımıza kadar, belleğimiz açıldıkça, enerji ve bilginin sistemli şekilde *ölümden sonraki yaşamdan* fiziksel boyuta geçtiği anlaşılıyordu. İlk önce, amaçları sürdürüp, geleceği hayal ederek, bize enerji vermenin ve amaçlarımızın anımsanmasını sağlamanın sorumluluğu *ölümden sonraki yaşamdaki* ruh gruplarına yüklenmişti.

Sonra, yeryüzündeki bilinç gelişip, nüfus arttıkça, enerjinin dengesi ve sorumluluğu yavaş yavaş fiziksel boyuta doğru kaydı. Tarihin bu noktasında, Dünya Vizyonu anımsandıktan ve yeterli enerji geçtikten sonra, amaçlanmış geleceğe inanma ve onu yaratma gücü ve sorumluluğu *ölümden sonraki yaşamdan*

yeryüzündeki ruhlara, yeni oluşmaya başlayan gruba, yani bize geçti!

Bu noktaya ulaşınca amacımızı gerçekleştirmek zorundaydık. Kutuplaşmayı çözümlemek, bu vadide hâlâ korkunun esiri olan, ekonomiyi kendi kişisel çıkarları uğruna kullanmayı ve geleceğin kontrolunu kendi elinde tutma hakkına sahip olduklarını düşünen bazı bireylerin değişmesine yardımcı olmakta, bu nedenle bize düşüyordu.

Tam aynı anda, karanlıkta dördümüz göz göze geldik. Holografik tablo hâlâ karşımızda duruyordu. Sahnenin arka tarafında birbirleriyle bütünleşen ruh grupları ışıl ışıl parlıyordu. Sonra, gökte uçan iri bir şahinin üstümüze doğru alçalıp bize baktığını farkettim. Bulunduğumuz yerden aşağı yukarı beş metre kadar uzaktaki bir tavşan birdenbire zıplayıp benden üç adım uzakta durdu. Birkaç saniye sonra bir yaban kedisi gelip tavşanın yanına oturdu. Bunların anlamı neydi?

Birdenbire belimin tam ortasında sessiz bir titreşim hissettim; deneylere tekrar başlamışlardı!

Curtis birdenbire, "Şuraya bakın!" diye bağırdı.

Birkaç yüz metre uzaktaki yer çatlağının fundalıkları ve küçük ağaçları devirerek bize doğru ilerlediğini ay ışığında hayal meyal seçebildik.

Başımı çevirip diğerlerine baktım.

Maya, "Şimdi iş bize düştü. Vizyonu yeterince yakaladık, artık onları durdurabiliriz," diye bağırdı.

Adım atmaya fırsat bulamadık. Ayaklarımızın altındaki toprak şiddetle sarsılınca, yerdeki çatlak genişledi. Aynı anda, fundalıkların arasında birkaç kamyonun farlarından yansıyan ışıklar havaya kalkan toz bulutunu ve ağaçları aydınlattı. Hiç korkmu-

yordum. Enerjimi yitirmeden, tüm dikkatimi karşımdaki holograma odakladım.

Maya tekrar, "Vizyon onları durduracak. Sakın görüntüyü yitirmeyin! Onu sıkı tutun!," diye seslendi.

Karşımızdaki geleceğin görüntüsüne sıkı sıkı sarılınca, grubun enerjisini Feyman'a yönelttiğini tekrar hissettim. Sanki onun bu topraklara tecavüz etmesini engelleyen bir duvar oluşturmuştuk. Enerjimizle onun grubunu korkutup kaçırmaya çalışıyorduk. Ayrılmaya devam eden toprağa yan gözle baktım. Bizim bulunduğumuz yere yaklaştığında toprağın yarılmasının sona ereceğine inanıyordum. Ama toprak hızla yarılmaya devam ederken bir ağaç daha yere yıkıldı. Bizim grubun bulunduğu yerde toprak ikiye ayrılınca, dikkatim dağıldı ve geriye doğru yuvarlandım. Toz toprak ağzıma doldu, nerdeyse boğuluyordum.

Curtis, "Hâlâ işe yaramıyor!" diye bağırdı.

Olayın tekrarlanacağını hissettim. Birdenbire bastıran karanlıkta çevremi görmeye çabalayarak, "Bu tarafa gelin," diye seslendim. Koşarken diğerlerini zar zor görebildim; doğuya doğru ilerliyorduk, ama onlar bulunduğum yerden uzaklaşıyorlardı.

Kanyonun sol tarafındaki sarp kayalara tırmanmaya devam ettim. Yüz metre kadar tırmandıktan sonra durdum. Kayaların arasına çömelip karanlıkta etrafıma baktım. Feyman'ın adamları kanyonun girişini tutmuşlardı. Onların seslerini duyunca, usul usul kuzeybatı yönündeki tepeye doğru ilerledim. Bir yandan da dikkatle etrafıma bakınıp diğerlerini arıyordum. Sonunda kanyonun tabanına inen yolu buldum. Etrafta hâlâ en ufacık ha-

reket yoktu. Sonra, tekrar kuzeye doğru yürümeye başladım ve birdenbire birisi arkamdan belime sarıldı.

"Ne..." diye bağırdım.

Bir ses, "Hişşşt, gürültü yapma. Ben David," diye fısıldadı.

VİZYONU YAKALAMAK

Başımı çevirip ona baktım. Ay ışığında parlayan uzun saçlarını, korkuyla bakan gözlerini ve yüzünü inceledim.

Fısıltıyla, "Diğerleri nerede?" diye sordu.

"Ayrıldık. Olanları gördün mü?"

Yüzünü bana yaklaştırdı. "Evet, tepeden bakıyordum. Sence nereye gittiler?"

Kısa süre düşündüm ve, "Şelalelere doğru ilerlediler," dedim.

Onu izlememi işaret etti ve şelalelere doğru yürümeye başladık. Aradan birkaç dakika geçtikten sonra başını arkaya çevirip, "Orada, girişte birlikte otururken, enerjin birikti ve sonra uzaktaki vadiye doğru taştı. O an ne yapıyordun?" diye sordu.

Tüm öyküyü özetleyerek açıklamaya çalıştım: Wil'i buluşumu, başka bir boyuta geçişimi, Williams'ın Joel ve Maya'ya doğru koştuğunu gördüğümü ve özellikle Curtis'le buluşup, Feyman'ı yenilgiye uğratmak amacıyla Dünya Vizyonumu getirmeye çalıştığımı anlattım.

David, "Kanyonun ağzında Curtis seninle birlikte miydi?" diye sordu.

"Evet, Maya ve Charlene de bizimle birlikteydi, ama sanırım yedi kişi olmamız gerekiyordu..."

Kıkırdayarak güldü ve bana yan gözle baktı. Kentteki sinirli davranışları ve öfkesi tamamen geçmişti. "Sen de atalarını buldun, öyle mi?"

Hızlı adımlarla yürüyüp yanına gittim. "Diğer boyuta ulaşabildin mi?"

"Evet. Ruh grubumu gördüm ve Doğum Vizyonuma tanık oldum. Tıpkı senin gibi daha önce olanları anımsadım. Dünya Vizyonunu getirmek için biraraya toplanmamız gerektiğini anladım. Ve sonra... nasıl olduğunu bilmiyorum... orada ay ışığının altında sizlere bakarken, kendimi sanki seninle birlikteymişim, senin grubunun bir parçasıymışım gibi hissettim. Dünya Vizyonunun çevremi sardığını gördüm." Ay ışığını engelleyen geniş ağacın önünde durdu. Sert ifadeli yüzünü arkaya çevirdi.

Dönüp onun yüzüne baktım. "David, orada hepimiz birlikteyken ve Dünya Vizyonunu getirdiğimiz zaman, neden Feyman'ı durduramadık?"

Ay ışığına doğru yürüdü. Yüzünü görünce, Maya'yı azarlayan öfkeli reisi anımsadım. Sonra yüzünün kaya gibi sert ifadesi değişti ve kahkahalarla gülmeye başladı.

"Zor olmakla birlikte, bu vizyonun asıl amacı sadece onu görmeyi başarmak değil. Bu vizyonu geleceğe nasıl yansıtacağımız ve insanlığın yararına bunu nasıl devam ettireceğimiz önemli. Onuncu Kehanetin özü budur. Vizyonu Feyman'ın ve diğerlerinin uyanmalarına yardım edecek şekilde sürdürmedin." Uzun uzun yüzüme baktıktan sonra, "Haydi, acele etmemiz gerek," dedi.

Yarım mil kadar ilerledikten sonra, sağ tarafımızda bir kuşun acı acı çığlık attığını duyunca, David birdenbire durdu.

"O neydi?" diye sordum.

Gecenin karanlığında kuş tekrar acı acı öttü. David başını yana eğdi. "Uğursuz baykuş, diğerlerine geldiğimizi haber veriyor," dedi.

Vadiye indiğimizden beri hayvanların garip davranışlarını anımsadım ve boş boş onun yüzüne baktım.

David, "Grubun içinde hayvanların işaretlerinden anlayan var mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Acaba Curtis anlar mı?"

"Hayır, o çok bilimsel bir adam."

Birdenbire, Maya'nın kuş seslerini izleyerek bizi mağarada buluşunu anımsadım. "Belki, Maya anlayabilir."

Sorarcasına yüzüme baktı. "Çalışmalarında görüntülemeyi kullanan, doktordan mı söz ediyorsun?"

"Evet."

"Pekâlâ. Mükemmel. Dua edelim de işareti anlasın."

Baykuş tekrar ötünce, dönüp onun yüzüne baktım. "Ne?"

"Haydi... onun hayvanların yeteneklerini anımsamasını gözümüzün önünde canlandıralım."

"Hayvanların yetenekleri nedir?"

Yüzü bir an öfkeyle karardı ve bir süre susup gözlerini kapattı. Anlaşılan öfkesini yenmeye çalışıyordu. "Vahşi hayvanlarla karşılaşmak daha yüksek düzene ya da plana uygun bir rastlantıdır."

Vadiye ilk indiğim zaman karşılaştığım tavşandan, karga sürülerinden, şahinden, daha sonra gördüğüm kartaldan, genç kurttan, yaban kedisinden söz ettim. "Hatta bu hayvanlardan bazıları Dünya Vizyonunu gördüğümüz zaman ortaya çıktılar," dedim.

Beklentiyle başını salladı.

"Önemli bir şeylerin meydana geldiğini biliyordum, ama bazılarını izlemekten başka ne yapacağımı bilmiyordum. Yani bu hayvanların hepsi bana bir mesaj mı veriyorlardı?"

"Evet, sana bunu anlatmak istiyordum."

"Verdikleri mesajın anlamını nasıl anlayacağım?"

"Çok kolay; kendine çektiğin hayvanların cinsinden anlayacaksın. Karşılaştığımız hayvan türleri bize ne durumda olduğumuzu gösterirler, içinde bulunduğumuz duruma göre hangi parçamızı kullanmamız gerektiğini belirtirler."

"Bunca olaylardan sonra, söylediklerine inanmak zor. Biyologlar hayvanların içgüdüyle hareket eden birer robot olduğunu iddia ederler."

"Hayvanlar sadece bizim bilinç ve beklentilerimizin düzeyini yansıtırlar. Titreşim düzeyimiz alçaksa, hayvanlar bizim yanımızda yalnızca her zamanki ekolojik işlevlerini yerine getirirler. Hayvanların davranışlarını bilinçsiz içgüdü diye tanımlayan, şüpheci biyolog gerçekte olanı değil, hayvana kendi koyduğu kısıtlamaları görmektedir. Fakat titreşimlerimiz değiştikçe, bize yaklaşan hayvanların davranışları da giderek daha eşzamanlı, gizemli ve öğretici olur."

Hayretle onun yüzüne baktım.

Gözlerini kısıp konuşmaya devam etti. "Gördüğün tavşan, sana fiziksel ve duygusal yönünü gösteriyordu. Seninle kentte konuştuğum zaman, sanki Bilgilere duyduğun güveni yitirmiş gibi karamsar ve ürkektin. Yabani tavşanı uzun süre incelersen, onun korkularımızla nasıl yüzleşebileceğimizi gösteren bir model olduğunu algılayabilirsin. Ve böylece daha sonra yaratıcılığa ve berekete kolayca erişebiliriz. Tavşan diğer hayvanların beslendiği alanların civarında yaşar. Diğer hayvanlardan korktuğu

halde, bulunduğu yerden ayrılmaz ve saldırganlara karşı koyup, yenilmeden üremeye devam eder. Bir tavşanla karşılaşmamız, kendi içimizde de aynı tutumu bulmamız gerektiğini gösteren bir işarettir. Tavşanın sana verdiği mesaj buydu; onun varlığı, tavşanın korkuya karşı bulduğu çareyi hatırlaman ve kendi korkunu iyice inceleyip onu aşman için bir fırsatın olduğu anlamına geliyordu. Bu olay yolculuğunun başında meydana geldiği için, başından geçecek tüm maceraların gidişini belirledi. Yolculuğun süresince hem korktun, hem de bol bol bilgi edinmedin mi?"

Başımı salladım.

David, "Bazı kez bereketin doğası romantiktir. Yeni birisiyle tanıştın mı?" diye sözlerine ilave etti.

Omuzlarımı silktim ve Charlene'le birlikte hissettiğim yeni enerjiyi anımsadım. "Belki, bir bakıma tanıştım sayılır. Wil'i bulduğum zaman gördüğüm kargalar ve şahin ne anlama geliyor?"

"Kargalar ruhun yasalarını korur. Bir süre kargalarla birlikte yaşarsan, gerçeği algılamamızı geliştiren şaşırtıcı şeyler yaptıklarını anlarsın. Açılman ve kendilerini bu vadide sana gösteren manevi yasaları anımsaman mesajını veriyorlardı. Kargaları görmek seni olacaklara hazırlamıştır."

"Peki, şahin?"

David başını yana eğip, "Şahinler uyanık ve gözlemcidir. En ufak bilgi kırıntısını ihtiyatla incelerler. Onların varlığı o anda tetikte olmamız gerektiği anlamına gelir. Genellikle bir habercinin gelmekte olduğunu belirtirler," dedi.

"Yani Wil'in varlığını bana önceden mi haber verdi?"

"Evet."

David diğer hayvanların neden yoluma çıktıklarını açıklamaya devam etti. Kedilerin bize sezgi yeteneğimizi unutmamamızı

ve kendi kendimize şifa bulmamızı öğrettiklerini söyledi. Maya'la karşılaşmadan önce yolumun üstüne çıkan yabani kedi pek yakında şifa bulma fırsatını elde edeceğimi bana haber vermiş. Yükseklerde uçan kartal, ruh dünyasında çok yükseklere ulaşacağıma işaret ediyormuş. David kartalı kayanın üstünde görünce, kendi ruh grubumu görmeye hazırlandığımı ve yazgımı daha iyi anladığımı söyledi. Son olarak da, yolda karşılaştığım genç kurtun bana enerji verdiğini, gizli kalmış cesaret içgüdümü uyandırıp, öğretme yeteneğimi canlandırdığını, böylece grubun diğer üyelerini biraraya getirmemde bana yardımcı olacak sözcükleri bulabileceğimi söyledi.

"Öyleyse hayvanlar, bizim kendimizle ilişki kurmak istediğimiz parçaları mı temsil ediyorlar?"

"Evet, evrim sürecinde bizler de o hayvanlardan biriydik. O zaman geliştirdiğimiz hayvan yanımızı sonradan yitirdik."

Grupla birlikte vadinin girişine geldiğimiz zaman, gözlerimin önünde beliren evrim vizyonunu anımsadım. "Yaşamın tür be tür gelişip ilerlediğini mi söylemek istiyorsun?"

David, "Evet," diye konuşmasını sürdürdü. "Bilincimiz temsil ettiğimiz hayvan türünden bir diğerine geçerek yaşamımızı geliştirdi. Dünyayı her türün gözüyle gördük. Bu, eksiksiz manevi bilincin önemli bir öğesidir. Belirli bir hayvanın çevremizde dolaşmasının anlamı, onun bilincini uyanmakta olan bilincimizle yeniden bütünleştirmeye hazırız demektir. Bak beni iyi dinle; bazı türler var ki, onlara henüz yetişemedik. Bu nedenle yeryüzündeki tüm hayvan türlerini korumamız çok önemlidir. Ekolojik yaşamın dengesini sağladıkları için soylarının tükenmemesini istiyoruz. Oysa onlar bizim hâlâ anımsamaya çalıştığımız benliğimizin öğelerini temsil ediyorlar." Bir an sustu ve gözlerini gecenin karanlığına dikip çok uzaklara baktı.

"Ayrıca insan düşüncesinin zengin farklılığının yeryüzü gezegeninde çeşitli kültürler tarafından temsil edildiği de bir gerçektir. İnsan evriminin nerede son bulacağını hiçbirimiz bilmiyoruz. Yeryüzündeki kültürler farklı dünya görüşlerine sahiptir. Hepsinin özel bir farkındalık tarzı vardır. Bütün kültürlerin en iyi yanlarının biraraya gelmesiyle daha ideal bir bütün ortaya çıkar."

Yüzü bir an hüzünlendi. "Ne yazık ki, Avrupa'yla yerli kültürlerin birleşmeye başlaması için aradan dört yüz yıl geçmesi gerekti. Neler olduğunu bir düşünsene. Batılı düşünce gizemle ilişkisini yitirdi. Kereste elde etmek derdine düşüp, ormanların gizemini yok etti. Yabanıl hayvanların yerini süs hayvanları aldı. Kentleşme insanların çoğunu yalnızlığa sürükledi. Böylece golf sahalarında gezintiyi doğaya yolculuk sanıyoruz. Yabanıl yaşamın gizemini parmakla sayılacak kadar az kişinin bildiğinin farkında mısın?

"Bir zamanlar bu kıtanın karakteristik özelliklerini taşıyan büyük ormanlık alanları, zengin ovaları, yüksek çölleri, şimdilerde Ulusal Parklarımız temsil ediyor. Bugünlerde çoğumuz yabanıl alanların yaşatılması taraftarıyız. Parkların birçoğuna girebilmek için bir yıl önceden bekleme listesine kaydolmak gerek. Buna rağmen, politikacılar kamuya ait arazileri satmaya devam ediyorlar. Yeryüzünün yabanıl alanlarında gerçek deneyimler yaşayacağımız yerde, çoğumuz hayvan resimlerinden oluşan kart desteleri arasından kâğıt çekip, yaşamımıza hangi hayvanların gireceğini öğrenmek zorunda kalıyoruz."

Birdenbire baykuş kulağımın dibinde acı acı ötünce, elimde olmadan korkuyla irkildim.

David sabırsızca gözlerini kıstı. "Şimdi dua edebilir miyiz?"

"Bak, ne demek istediğini anlamadım. Dua etmek mi, yoksa görüntülemek mi istiyorsun?"

Sakin sesle konuşmaya çalıştı. "Evet, özür dilerim. Senin yanında sürekli sabırsızlanıyorum." Derin bir nefes aldı. "Onuncu Kehanet... sezgilerimize güvenmeyi, dünyaya ne amaçla geldiğimizi, Dünya Vizyonunu yitirmemeyi öğretir. Ve bunların hepsi gerçek *duanın* özünü oluşturur.

"Neden her dinsel geleneğin özünde bir tür dua vardır? Neden Tanrı'dan yardım isteriz veya bizim için bir şeyler yapmaya zorlarız? Eğer Tanrı her şeyi biliyorsa ve gücü eksiksizse, neden bir dizi emir ve akit koyup bizi onlara göre yargılamaz, biz değil de kendi istediği zaman doğrudan doğruya eyleme geçmez? Neden ondan bize özel ilgi göstermesini isteriz? Bu sorunun yanıtı şudur: Usulünce dua ettiğimiz zaman Tanrı'dan bizim için bir şey yapmasını istemiyoruz. Tanrı bizim eyleme geçip yeryüzünde onun isteklerini yerine getirmemiz için bize esin verir. Bu gezegende bizler Tanrı'nın elçileriyiz. Gerçek dua bir yöntem, gözönünde canlandırmadır. Tanrı dileklerini fiziksel boyutta yerine getirmemizi istediği zaman bizler dua etmeye başlarız. Hüküm sürdüğü cennette olduğu gibi, yeryüzünde de onun isteklerini biz yerine getiririz.

"Bu bağlamda, her düşünce, her beklenti... gelecekte neler olacağını görüntülemek... bir duadır ve geleceği yaratma eğilimi taşır. Fakat hiçbir düşünce veya arzu ya da korku Tanrı'nın istekleriyle aynı doğrultuda olan bir vizyon kadar güçlü değildir. Bu nedenle Dünya Vizyonunu yakalayıp onu yitirmemek önemlidir; böylece niçin dua edeceğimizi, nasıl bir gelecek düşleyebileceğimizi biliriz."

"Anladım," diye yanıt verdim. "Baykuşu farketmesi için Maya'ya nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Fiziksel iyileşmeden söz ederken neler yapılması gerektiğini anlattı mı?"

"Hastanın yaşamında ne yapmayı amaçladığını ama yapamamış olduğunu hatırlamasını görüntülememizi söyledi. Tedavinin gerçekleşmesinin, insanın sağlığına kavuşunca neler yapmak istediğini belirten yeni duygulardan kaynaklandığını söyledi. İnsanlar ne istediklerini anımsayınca, bu özel planı onlara uygulayabiliriz."

David, "Haydi, şimdi aynı şeyi yapalım. Onun asıl niyetinin kuşun sesini izlemek olduğunu ümit edelim," dedi.

David gözlerini kapattı. Ben de onun gibi yaptım. Maya'nın uyanışını ve yapması gerekeni gözlerimin önünde canlandırmaya çalıştım. Birkaç dakika sonra gözlerimi açınca, David'in bana baktığını gördüm. Baykuş bu kez başımızın üstünde öttü.

David, "Haydi, gidelim," dedi.

Yirmi dakika sonra şelalenin üstündeki tepeye ulaştık. Baykuş da sağ tarafta bizden elli metre uzakta, belirli aralıklarla öterek, peşimizden geldi. Önümüzde ay ışığında parlayan gölden arada sırada hafif sis bulutları gökyüzüne doğru yükseliyordu. On beş yirmi dakika konuşmadan bekledik.

David eliyle işaret edip, "Şuraya bak!" dedi.

Gölün sağ tarafındaki kayaların arasında birkaç kişi vardı. Aralarından birisi başını kaldırıp bakınca, aynı anda Charlene'le göz göze geldik. Ona el sallayınca, beni tanıdı. Sonra David'le birlikte kayalık yokuştan aşağıya inip onların yanına gittik.

David'i görünce Curtis sevinçten havalara uçtu ve onu kolundan tutup, "Artık o insanları durdurabileceğiz," dedi. Kısa süre sessizce birbirlerine baktılar. Sonra Curtis ona Maya ile Charlene'i tanıştırdı.

Maya'ya, "Buraya gelirken zorluk çektiniz mi?" diye sordum.

"İlk önce şaşırdık ve karanlıkta yolumuzu kaybettik. Fakat sonra baykuşun öttüğünü duyunca doğru yolda olduğumuzu anladım."

David, "Baykuşun varlığı sayesinde diğerlerinin bize oynaması olası bir oyunu farketme fırsatını bulacağız. Eğer zarar verme veya saldırma eğilimini yenersek, baykuş gibi biz de karanlığı delip daha yüksek doğrulara ulaşabiliriz," dedi.

Maya dikkatle David'e bakıyordu. "Yüzün bana yabancı değil, sen kimsin?" diye sordu.

David hayretle ona baktı. "Bizi tanıştırdılar. Adım David."

Maya usulca onun elini tuttu. "Hayır, sen benim ve bizler için kimsin?"

David, "Savaş sırasında buradaydım, ama beyazlara karşı nefretle doluydum. Sizleri desteklemedim; hatta sizin söylediklerinize kulaklarımı tıkadım," diye yanıt verdi.

"Artık durum farklı," dedim.

David bir an öfkeyle bana baktı. Sonra daha önceki gibi duygularına hâkim olup yumuşadı. "O savaşta sana diğerlerinden daha az saygım vardı. Mücadeleye katılmadın ve kaçtın."

"Korkuyordum," diye yanıt verdim.

"Biliyorum."

Birkaç dakika herkes duygularını David'e anlatıp, kızılderililere karşı açılan savaşın trajedileri hakkındaki anılarımızı tartıştık. David ruh grubunun düşünürlerden oluştuğunu, bu kez Avrupa zihniyetine duyduğu öfkeyi yenip, insanların tüm yerli kültürlerinin özünü tanımalarına yardımcı olmaya geldiğini açıkladı.

Charlene yan gözle bana baktı, sonra dönüp David'e sordu. "Sen bu grubun beşinci üyesisin değil mi?"

David yanıt vermeden önce, bastığımız yerde güçlü titreşimler hissetmeye başladık. Gölün suları hafifçe dalgalandı. Titreşimleri ormanın içinden gelen tüyler ürpertici garip bir inilti izledi. Yan gözle bakınca, ilerdeki tepede fenerlerin ışıklarının yanıp söndüğünü gördüm.

Curtis, "Geldiler," diye fısıldadı.

Başımı arkaya çevirince, Feyman'ın tepemizdeki kaya çıkıntısının üstünde durduğunu gördüm. Bilgisayara benzer ufak bir aletin üstüne küçük bir çanak anten takmaya çalışıyordu.

Curtis, "Bizim üstümüze odaklayıp, jenaratörün çalışmasını sağlayacaklar, vakit yitirmeden buradan kaçmalıyız," dedi.

Maya uzanıp onu kolundan tuttu. "Hayır, lütfen Curtis, belki bu kez onlara engel olabiliriz."

David, Curtis'e yaklaştı ve usulca, "Bu kez başaracağız," dedi.

Curtis bir an onun yüzüne baktı. Sonra başını sallayıp öneriyi kabul etti. Vakit yitirmeden hepimiz tekrar enerjimizi yükseltmeye başladık. Daha önceki iki girişimde olduğu gibi, herkesin yüzünde yüksek benlik ifadelerini gördüm, sonra hızla ruh gruplarımız ortaya çıkıp çevremizde bir daire oluşturdular ve ilk kez David'in grubunun üyelerini de aralarına aldılar. Dünya Vizyonunun anısı geri dönünce, hepimiz daha önce amaçlandığı gibi fiziksel boyuta bilinç, bilgi ve enerji iletmeye koyulduk.

Ayrıca daha önce olduğu gibi, içinde bulunduğumuz zamanda korkunç kutuplaşmanın meydana geldiğini gördük; bunu, özel gruplar oluşup vizyonu sürdürmeyi öğrenince, izleye-

cek olan olumlu geleceğin panoramik görüntüsü gözlerimizin önünde canlandı.

Birdenbire, yer olağanüstü şiddetle sarsıldı.

Maya, "Vizyonu yitirmeyin," diye bağırdı. "Geleceğin görüntüsünü gözünüzün önünden kaçırmayın."

Sağ tarafımda yerin sallandığını duydum. Ama dikkatimi dağıtmadım. Dünya Vizyonunun büyük bir enerji halinde bizim gruptan taşıp dört bir yana yayıldığını ve korku vizyonunun enerjisini yenip Feyman'ı bizden uzaklaştırdığını, aklımda tekrar yaşattım. Sol tarafımda, kocaman bir ağaç kökünden kopup yere düştü.

Curtis ayağa fırlayıp, "Gayretlerimiz boşa gidiyor," diye bağırdı.

Derin düşüncelere dalan David, "Hayır, bekle," dedi, uzanıp Curtis'i yakaladı ve yanına çekip yere oturttu. "Nerede hata yaptığımızı anlamadın mı? Düşmanca bir tutum içinde Feyman'ı ve diğerlerini, geri püskürtmeye çabalıyoruz. Aslında bu onlara güç veriyor, çünkü onlar bir şeye karşı savaşıyorlar. Onlara vizyonla saldırmaktansa, gözlerimizin önünde canlandırdığımız sahnelere Feyman ve arkadaşlarını da dahil etmeliyiz. Aslında onlar düşman değil; hepimiz gelişmekte ve uyanmakta olan ruhlarız. Onların da tıpkı bizler gibi olduklarını düşünürsek, Dünya Vizyonunu onlara yansıtmalıyız."

Birdenbire Feyman'ın Doğum Vizyonunu gördüğümü anımsadım. Korkuyu yenmek için insanların kullandığı bilinçdışı saplantı ve takıntıları anlayınca, hataları düzeltmek için ruh gruplarının araya girmelerini görünce, cehennem görüntüsünün anlamını şimdi kavramıştım.

Sonra Feyman'ın asıl amacını sezinledim.

"O da bizden biri," diye bağırdım. "Onun ne yapmak istediğini biliyorum. Aslında, güce duyduğu ihtiyaçtan kurtulmaya geldi. Jeneratörlerin ve diğer yeni teknolojinin yaratabileceği yıkımı önlemek istiyor. Kendini karanlıkta bizimle buluşurken gördü. O bizim grubun altıncı üyesi."

Maya öne doğru eğildi. "Tıpkı tedavi yöntemindeki gibi işliyor. Buraya gerçekten ne yapmak için geldiğini anımsamasını düşlemeliyiz," dedi ve yan gözle bana baktı. "Bu her düzeydeki korku engellerini ve bilinçdışı saplantıları yenmeye yardım eder," dedi.

Feyman'ı ve adamlarını da konsantrasyonumuza dahil etmeye başlayınca, enerjimiz hemen ileriye doğru sıçradı. Gecenin karanlığı aydınlandı ve Feyman'la birlikte iki adamının tepenin üstünde durduklarını kolayca gördük. Ruh grupları odak noktasına toplandı. Biz insanlardan farkları yoktu. Aynı zamanda bizler de onlar gibi daha parlak ve ışıklı bir haldeydik. Sol tarafımızdan birçok ruh grupları aramıza katılmaya başladı.

Charlene, "Bunlar Feyman'ın ve yanındaki adamların ruh grupları," dedi.

Enerji arttıkça, yekpare hologram haline gelen Dünya Vizyonu bizi sarmaladı.

Maya, "Birbirimize odaklandığımız gibi, Feyman ve diğer adamlara da üstüne odaklanın, onların ne anımsadıklarını gözünüzün önünde canlandırın," diye bağırdı.

Hafifçe dönüp üç adama baktım. Feyman hâlâ çılgın gibi bilgisayarının başında çalışıyor, diğer iki adam da ona bakıyordu. Hologram onları da sarmalamıştı. Özellikle her insanın bu andaki uyanışını ve gerçek amaçlarını gösteren tarihi bir andı. Bizler bakarken, ormanın içi, gözle görülecek şekilde, girdap gi-

bi dönen, kehribar renginde bir enerjiyle doldu. Ve bu enerji Feyman'dan arkadaşlarına geçti. Aynı anda, Curtis'i, Maya'yı ve beni tepemizdeki adamlardan koruyan beyaz ışık huzmelerini gördüm. Bir süre sonra ışık huzmeleri genişledi ve etrafa yayılmaya başladı, sonunda çok uzaklarda gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra yer sarsıntısı ve garip sesler sona erdi. Rüzgâr son kalan tozları da güneye doğru savurdu.

Adamlardan biri Feyman'a bakmaktan vazgeçti ve yanımızdan uzaklaşıp ağaçların arasında kayboldu. Feyman birkaç saniye kadar bilgisayarın tuşlarıyla oynamaya devam etti, sonra öfkeyle yaptığı işe son verdi. Aşağıda duran bizlere baktı, sonra bilgisayarını toplayıp koltuğunun altına yerleştirdi. Diğer eliyle tabancasını çekip, bize doğru yürümeye başladı. Otomatik silahlı diğer adam da onu izledi.

Maya, "Sakın görüntüyü yitirmeyin," diye usulca bizi uyardı.

Bizden yirmi adım uzakta; Feyman bilgisayarı yere koyup tekrar tuşlara bastı. Diğer eliyle de silahını hazır tutuyordu. Daha önce yerlerinden oynayan birkaç kaya parçası kopup göle düştü.

Charlene usulca, "Burayı tahrip edip yıkmaya gelmedin," dedi. Hepimiz onun yüzüne baktık.

Silahının namlusunu üstümüzden ayırmayan adam, Feyman'a doğru ilerledi, "Burada hiçbir şey yapamayız, haydi gidelim," dedi.

Feyman eliyle ona uzaklaşmasını işaret edip, öfkeyle tuşlara dokunmaya devam etti.

Sonra, "Hiçbir şey çalışmıyor, ne yapıyorsunuz?" diye öfkeyle bize bağırdı. Yanındaki adamına dönüp, "Vur onları, vur onları," diye çığlık attı.

Adam buz gibi soğuk gözlerle bir an bize baktı. Sonra başını sallayıp geriye çekildi ve kayaların arkasına doğru yürüyerek gözden kayboldu.

Feyman'a, "Bu yıkımı önlemek için dünyaya geldin," diye bağırdım.

Elindeki silahı yere indirip hayretle yüzüme baktı. Onu Doğum Vizyonunda gördüğüm gibi, bir an yüzü aydınlandı. Bir şeyler anımsadığına yemin edebilirdim. Birkaç saniye sonra yüzünde beliren korku izleri hızla öfkeye dönüştü. Yüzünü buruşturup midesini tuttu ve yanındaki kayaların üstüne kustu.

Ağzını sildikten sonra elindeki silahı tekrar üstümüze doğrulttu. "Bana ne yapmaya çalıştığınızı bilmiyorum, ama gayretleriniz boşa gidecek." İleriye doğru birkaç adım attıktan sonra enerjisini yitirmiş gibi durdu. Silah elinden yere düştü. "Bu yaptıklarınızın bir yararı dokunmayacağını biliyor musunuz? Yeryüzünde başka ormanlar da var. Sizler bütün ormanlara sahip çıkamazsınız. Ne pahasına olursa olsun bu jeneratörü çalıştıracağım. Anladınız mı? Bunu benim elimden alamazsınız!" diye bağırdı.

Geriye doğru birkaç adım sendeledi, sonra koşarak karanlığın içine dalıp gözden kayboldu.

Grup çok rahatlamıştı. Sığınağın üstündeki tepeye ulaştık. Feyman gittikten sonra orada neyle karşılaşacağımızı bilmeden, ihtiyatla deney alanına geri döndük. Uzaktan bakınca sığınağın çevresinin düzinelerle kamyon farlarıyla aydınlandığını gördük. Araçların çoğunda Orman Hizmetlerinin arması vardı, ama yerel şerifin bürosundan bazı adamlarla FBI temsilcileri de oradaydı.

Tepenin zirvesine doğru sürünerek ilerledim ve sorguya çekilen veya tutuklanıp arabalara bindirilen insanlar var mı, diye dikkatle baktım. Arabaların hepsi boştu. Sığınağın kapısı da açıktı. Sanki cinayet soruşturması yaparcasına, görevliler bir içeriye, bir dışarıya mekik dokuyorlardı.

Curtis dizlerinin üstüne çöküp ileriye doğru eğildi. Geniş gövdeli ağacın arkasından bakıp, "Hepsi gitti, onları durdurduk," dedi.

Maya dönüp yere oturdu. "Evet, hiç olmazsa onları burada durdurabildik. Bu vadide tekrar deney yapmaya kalkmazlar."

David hepimizin yüzüne baktıktan sonra, "Fakat Feyman haklıydı. Hiç kimsenin bilmediği başka bir yerde aynı deneylere başlayabilirler," dedi ve ayağa kalktı. "İçeriye girip onlara tüm öyküyü başından sona kadar anlatmam gerek."

Curtis ona doğru yürüyüp, "Sen deli misin? Ya hükümet de bu işin içindeyse?" diye sordu.

David, "Hükümet de insanlardan oluşuyor. Ayrıca hepsi de bu işin içinde değildir," diye yanıt verdi.

Curtis ona birkaç adım daha yaklaştı. "Bunun başka bir yolu daha olmalı. Senin içeriye girmene asla izin vermem."

David, "Onların arasında bizi dinleyecek birilerini bulacağımdan eminim," dedi.

Curtis ona yanıt vermedi.

Charlene yaslandığı kayadan, "David haklı. Orada bize yardımcı olacak birisi vardır," diye seslendi.

Curtis düşüncesinde ısrar ediyordu. Başını salladı. "Söylediğiniz doğru olabilir. Fakat onlara teknolojiyi tam anlamıyla açıklayacak birisi gerek..."

David, "Yani sen de benimle geleceksin," dedi.

Curtis hafifçe gülümsedi. "Pekâlâ, seninle geleceğim. Zaten elimizde bir koz var."

David, "Ne kozu?" diye sordu.

"Bir adamı bağlayıp mağarada bıraktık."

David onu omzundan tuttu. "Haydi, bunu yolda giderken anlatırsın. Bakalım neler olacak."

Bizlerle telaşla vedalaştıktan sonra sağ tarafa doğru ilerleyip, sığınak alanına diğer yönden yaklaştılar.

Birdenbire Maya onların arkasından, "Ben de gidiyorum. Buradaki insanlar benim doktor olduğumu biliyorlar. Belki üçüncü bir tanığa gereksinim olur," diye fısıldadı.

Üçü de Charlene'le bana baktılar, herhalde onlara katılmamızı bekliyorlardı.

Charlene, "Ben gelemem, başka yerde olmam gerektiğini sanıyorum," dedi.

Ben de onlarla gitmek istemedim ve bizden söz etmemelerini rica ettim. İsteğimi kabul ettiler, sonra ışıklara doğru ilerlediler.

Charlene'le yalnız kalınca, göz göze geldik. Diğer boyutta ona karşı hissettiğim yoğun duyguları anımsadım. Charlene konuşmak üzere bana doğru bir adım attığı anda, sağ tarafınızda elli adım uzakta bir fenerin ışığının yanıp söndüğünü gördük.

Ağaçların arasından usul usul ormanın derinliklerine doğru ilerledik. Fenerin ışığı pozisyonunu değiştirip bize doğru yaklaşmaya başladı. Yere yatıp hareketsiz durduk. Işık bize doğru yaklaşırken, birisinin kendi kendine konuştuğunu duyduk. Geleni tanıyordum; bu Joel'di.

Charlene'e, "Geleni tanıyorum. Onunla konuşmalıyız," diye fısıldadım.

Charlene başını salladı.

Joel bize iyice yaklaşınca, ona seslendim.

Joel durdu ve fenerin ışığını bize doğrultunca, beni hemen tanıdı ve yanımıza gelip yere çömeldi.

"Ormanda ne işin var?" diye sordum.

Sığınağı işaret etti. "Orada pek fazla bir şey kalmadı. Yeraltı laboratuvarı tümüyle yok oldu. Şelalelere gitmeye karar verdim, karanlıkta oraya ulaştıktan sonra fikrimi değiştirdim."

"Öylesine şüpheci davranıyordun ki, buralardan uzaklaştığını sandım."

"Biliyorum, uzaklaşacaktım, ama... şey, beni rahatsız eden bir düş gördüm. Burada kalıp yardım etmeye karar verdim. Orman koruculari benim aklımı kaçırdığımı düşündüler. Fakat sonra şerifin adamlarından birine rastladım. Birisi ona haber yollamış, böylece birlikte buraya geldik ve yeraltı laboratuvarını bulduk."

Charlene'le göz göze geldik. Sonra Feyman'la tartışmamızı ve ulaştığımız sonucu kısaca Joel'e anlattım.

Joel, "Çok zarar verdiler mi? Kimsenin canı yandı mı?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Şansımız yaver gitti," dedim.

"Arkadaşlarınız oraya ne zaman gitti?"

"Birkaç dakika önce."

Dikkatle yüzümüze baktı. "Siz ikiniz içeri girmiyorsunuz değil mi?"

Olumsuzca başımı salladım. "Yetkililerin durumu nasıl idare edeceklerini uzaktan izlemek istiyorum."

Charlene'nin yüzündeki ifade benimle aynı düşünceyi paylaştığını gösteriyordu.

Joel arkasını dönüp sığınağın girişine baktı. "İyi düşünmüşsün. Fakat benim oraya dönmem gerek. Üç tanığın varlığını bilmelerini istiyorum. Sizinle nasıl haberleşebilirim?"

Charlene, "Biz seni ararız," dedi.

Joel bana kartını verdi. Başıyla Charlene'i selamladı ve sığınağa doğru ilerledi.

Charlene gözlerimin içine baktı. "Gruptaki yedinci kişiydi değil mi?"

Onun omzuna dokundum. "Evet, sanırım."

Bir süre ikimiz de kendi düşüncelerimize daldık. Sonra Charlene, "Haydi gel, kente dönmeye çalışalım," dedi.

Bir saat kadar yürüdükten sonra sağ tarafımızda birdenbire bir düzine kadar kuş ötmeye başladı. Şafak sökmek üzereydi. Ormanın içinde serin sis yerden havaya doğru kalkıyordu.

Charlene, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Şuraya bak," dedim. Kuzey yönündeki ağaçların arasında kocaman gövdesi aşağı yukarı sekiz metre genişliğinde yaşlı bir kavak ağacı vardı. Sabahın alacakaranlığında, ağacın etrafındaki alan sanki her yerden daha aydınlıktı. Ufukta henüz doğmak üzere olan güneş tüm ışınlarını oraya yöneltmiş gibiydi.

Artık çok yakından tanıdığım sıcaklığı tekrar hissettim.

Charlene, "Ne oldu?" diye sordu.

"Haydi yürü, Wil orada bizi bekliyor," dedim.

Ağaca yaklaşırken, Wil ağacın arkasından başını uzatıp neşeyle bize güldü. Değişmişti; ondaki değişiklik neydi? Vücudunu dikkatle incelemeye devam ederken, parlaklığının aynı olduğunu ama şimdi onu daha net görebildiğimi farkettim.

Wil ikimizi de sevgiyle kucakladı.

"Olanları görebildin mi?" diye sordum.

"Evet, orada ruh gruplarının yanındaydım; tüm olup biteni gördüm," diye yanıt verdi.

"Şimdi seni daha net görebiliyorum. Bunu nasıl başardın?"

"Ben bir şey yapmadım. Beni bu hale getiren gruptakiler ve sizlersiniz. Özellikle Charlene," dedi.

Charlene, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Beşinizin enerjisi artıp, Dünya Vizyonunun çoğunu bilinçli şekilde anımsayınca, bu vadiyi bütünüyle daha yüksek bir titreşim düzeyine ulaştırdınız. Böylece *ölümden sonraki yaşamın* titreşim düzeyine yaklaştı. Sizleri çok daha net görebildiğim gibi, siz de beni çok daha net görebiliyorsunuz. Hatta bu vadideki ruh grupları bile daha kolay görünebilir hale geldi."

Dikkatle Wil'e baktım. "Bu vadide gördüğümüz her şey ve meydana gelen tüm olaylar Onuncu Kehanet miydi?"

Wil başını salladı. "Gezegenin her tarafındaki insanların başından aynı deneyimler geçiyor. Biz ilk dokuz Kehaneti iyice kavradıktan sonra her birimiz aynı yerde kaldı... çevremizde giderek artan karamsarlık ve bölünmelere karşılık, bu gerçeği gün be gün yaşamaya çalıştık. Aynı zamanda da ruhsal durumumuzu ve gerçekte kim olduğumuzu daha berrak şekilde görebilmemizi sağlayan geniş bir perspektif kazanmaya devam ettik. Dünya gezegeni için çok daha geniş bir plana doğru uyandığımızı biliyoruz.

"Onuncu Kehanet iyimserliğimizi yitirmemeyi ve açık fikirli olmamız gerektiğini öğretiyor. Önce, kendi sezgilerimizi iyi tanıyıp inanmamız gerek. Aklımızdan gelip geçen görüntülerin, özgün amacımızın, yani yaşamlarımızın nasıl evrimleşmesini istediğimizin anımsamaları olduğunu bilmekteyiz. Hayatta belirli bir yol izlemek isteriz ki, böylece yaşam deneyimlerimizin bizi bu bilgiyi dünyaya getirmeye ve herkese söylemeye hazırladığı gerçeğini tümüyle anımsayabilelim.

"Şimdi hayatımızı *ölümden sonraki yaşamın* daha yüksek bakışı açısından görüyoruz. Kişisel maceralarımızın insanlığın uzun uyanış tarihi içinde meydana geldiğini biliyoruz. Bu anılar yaşamımızın temelini oluşturur ve davranışlarımıza anlam kazandırır. Fiziksel boyutu manevileştirme sürecini gerçekleştirmeye çalışır ve bundan sonra neler yapmamız gerektiğine bakarız."

Wil konuşmasına bir süre ara verdi ve bize doğru yaklaştı. "Şimdi, bunun gibi yeterli sayıda grubun biraraya gelip gelmediğine ve dünyada Onuncu Bilgiyi kavrayacak kadar insan olup olmadığına bakacağız. Gördüğünüz gibi, geleceği güvence altına alabilmek için bu amacı devam ettirmekten biz sorumluyuz.

"Korku kutuplaşması hâlâ yükselmeye devam ediyor. Bunun ortadan kalkmasına hepimiz yardımcı olmalıyız. Fikirlerimizi ve beklentilerimizi dikkatle gözden geçirmeliyiz. Ve diğer insanlara karşı düşmanca davranışlardan arınmalıyız. Bazı kimselere karşı kendimizi savunabiliriz, ama onlara insanca davranmazsak korkuya katkıda bulunuruz.

"Hepimiz ruhen gelişmekteyiz; hepimizin olumlu amaçları var; bunları asla unutmamalıyız. Tanıdığımız herkese bu fikirleri aşılamalıyız. İnsanın gerçek kişisel ahlakı budur; böylece yüceliriz ve yeni uyanış gezegeni işte böyle sarmalar. Ya insan kültürünün yok olması bizi korkutacak ya da uyanışımızı sağlayan Vizyonu yakalayıp elden bırakmayacağız. Hei iki yolda da, beklentimiz bir duadır ve bu dua düşlediğimiz sonu gerçekleştirme yönünde itici bir güçtür. Hepimiz bu iki gelecekten birini bilinçli olarak seçmeliyiz."

Wil bir an düşüncelere daldı. Güney yönünde, uzaktaki kaya çıkıntısının gerisinde beyaz ışık huzmelerini tekrar gördüm.

"Bunca olup bitenden sonra, hareket eden beyaz ışıkların ne olduğunu sana sormayı unuttum. Nedir onlar?" diye sordum.

Wil gülümsedi ve uzanıp sevgiyle omuzlarımızı okşadı. "Onlar melekler," dedi. "Bizim inançlarımıza ve düşlerimize yanıt verip mucizeler yaratırlar. Ölümden sonra yaşayanlar bile onların gizemlerini çözememiş."

Tam o sırada, buna benzer bir vadide toplanan insanlar gözlerimin önünde belirdi. Charlene ve diğerleri de o insanların arasındaydı. Hatta çocuklar bile vardı.

Wil sanki kendi imajını görüyormuş gibi kuzeye bakmaya devam ederken, "Bundan sonraki aşamada melekleri anlamamız gerektiğini sanıyorum," dedi. "Evet, bundan eminim. İkiniz benimle birlikte gelecek misiniz?"

Charlene'nin gözlerinin içine baktım. Benim gözlerimin önünde beliren hayali onun da gördüğünü anladım.

Charlene, "Hayır sanmıyorum," diye Wil'e yanıt verdi.

Ben, "Şimdilik gelmiyoruz," diye ekledim.

Hiç konuşmadan Wil bizi kollarının arasına alıp kucakladı. Sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Bir an onun arkasından seslenmek istedim... ama sonra vazgeçtim... Bir süre sonra, herhangi bir yerde onunla tekrar buluşacağımı biliyordum.

SON